

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Holm Hansen, Johan.; af Holm Hansen.

Oprejsning : Roman

Kjøbenhavn : Andr. Schou, 1891

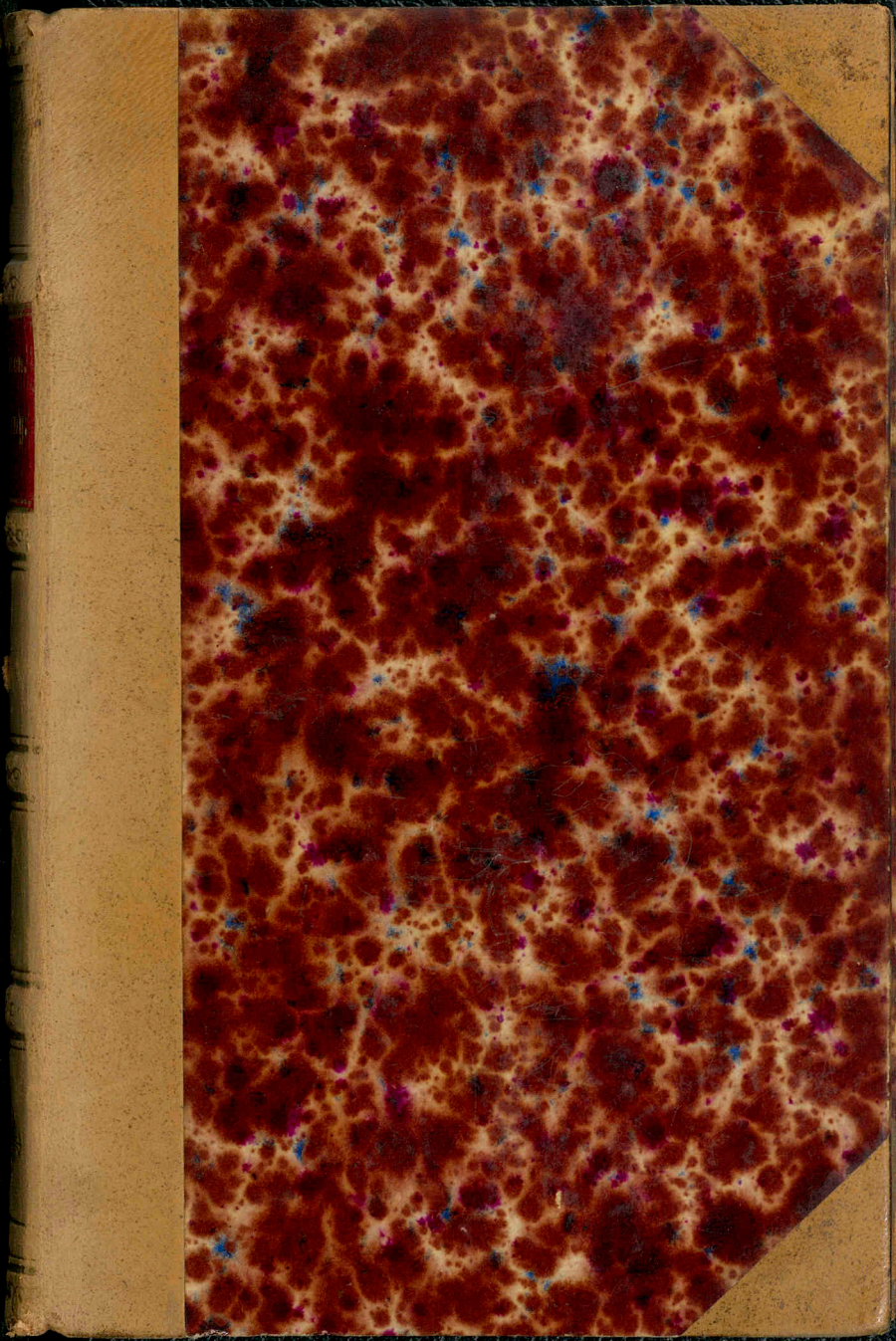
240 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

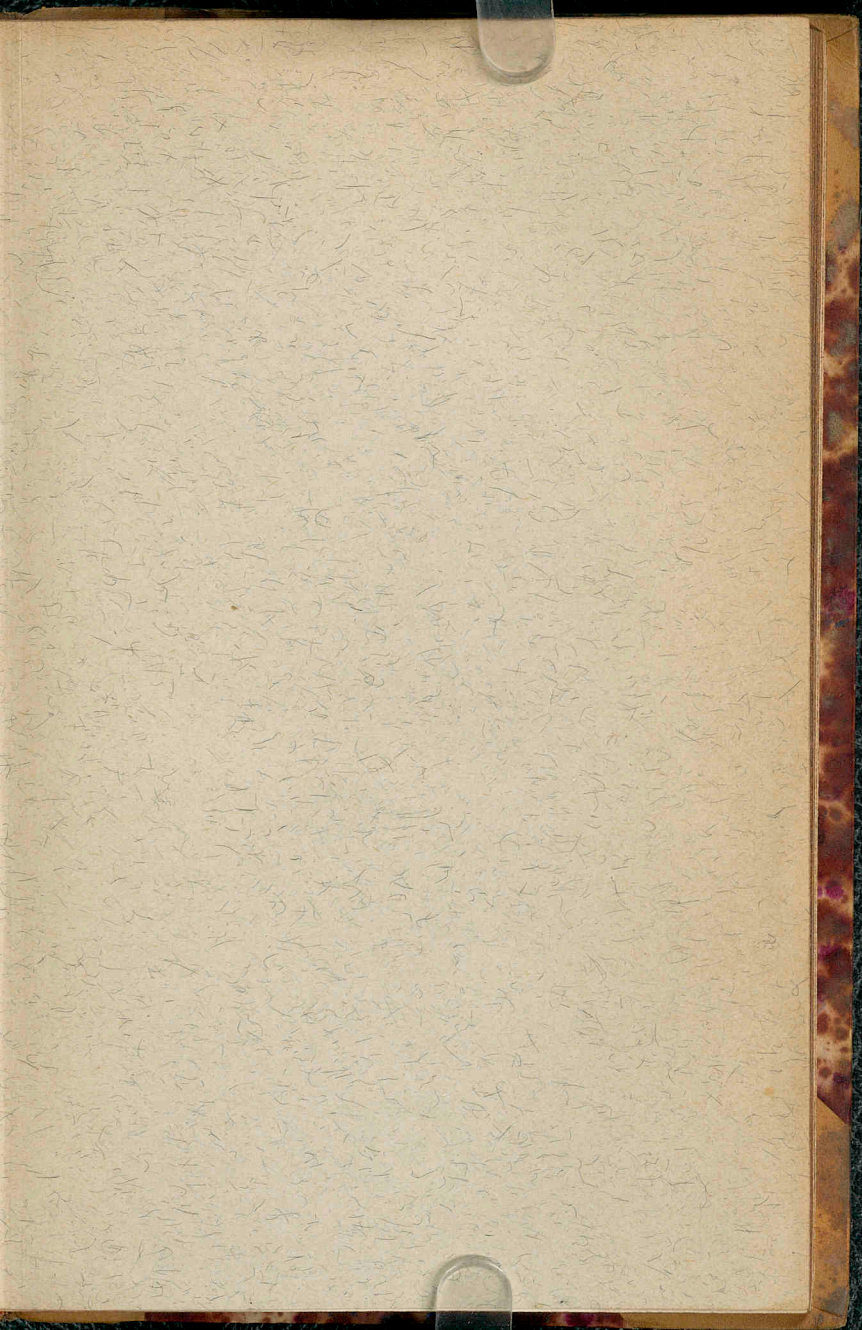
57. 137.

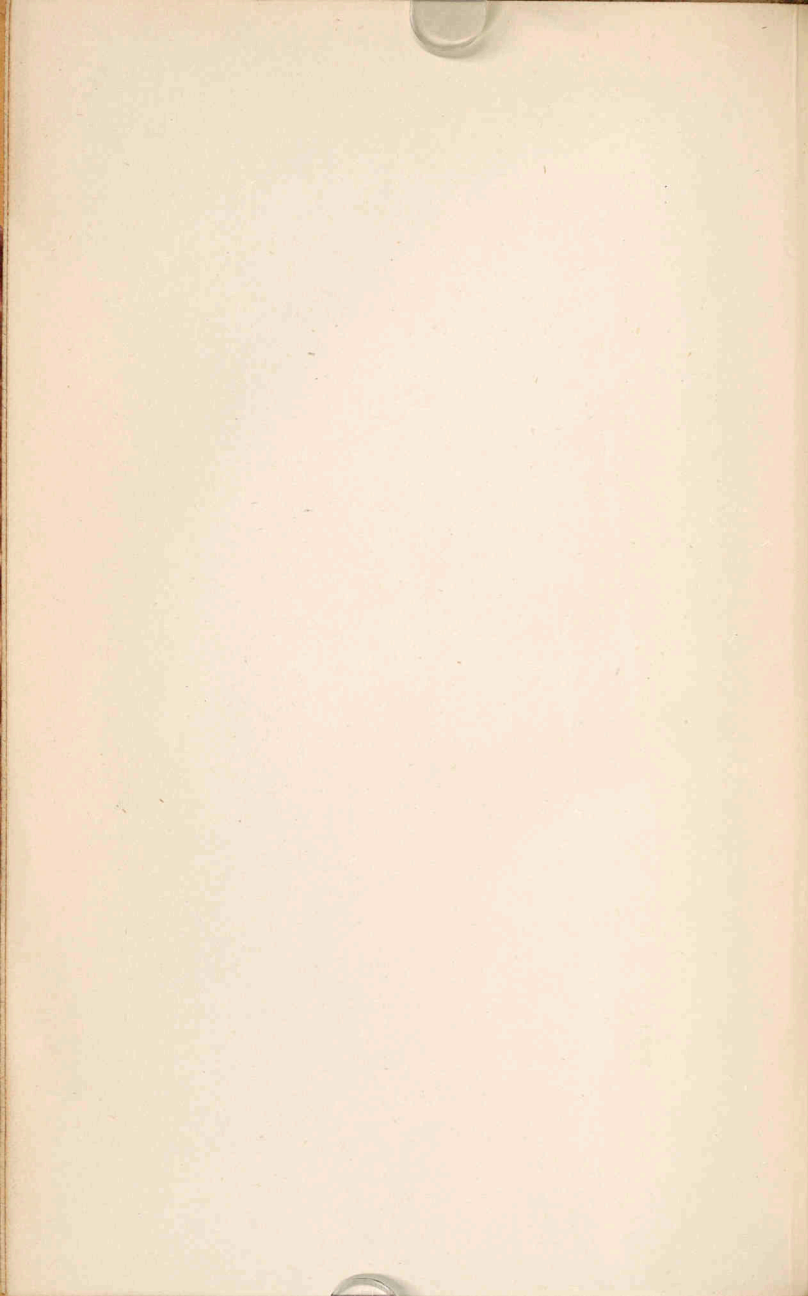
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024229141

OPREJSNING.

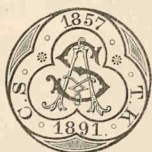
OPRELSNING.

OPREJSNING.

ROMAN

AF

HOLM HANSEN.

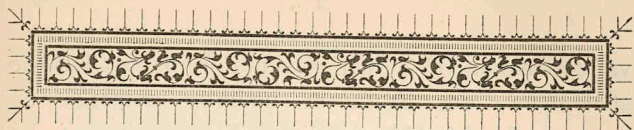
KJØBENHAVN.

ANDR. SCHOUS FORLAG.

1891.

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri.

I.

Folk stimlede sammen paa Skibsbroen i Ribe. Det var en Søndag i Slutningen af Marts. Eftermiddagssolen faldt netop hen over de middelalderlige Bindingsværkshuse paa den ene Side af Aaen. Paa den anden Side laa de snedækte, side Enge, og længst ude i Synskredsen Kanalhuset paa en Stribe af Sort eller Marineblaat, spættet med Skumprikker. Det var Havet, som laa der ude — det urolige Vesterhav.

»Hvad er der paa Færde? Hvorfor stimler de sammen der henne ved Madam Nielsens Gæstgiveri?« lød det fra Flere paa én Gang.

Det var et Fruentimmer, som var faldet, netop dér, hvor Skibsbroen skraaner stærkest ned imod Bulværket. Hun laa med en Krykkestok i Haanden, saaledes at Benene stak freim fra den gamle, rødbrune Kaabe. Legemsbygningen syntes kraftig, men det stærkt furede Ansigt var blegt og muskelslapt. Kun Partiet imellem Kinden og Næsen havde en hidsig Rødme, der mindede om Ansigtsrosen. Munden

var fortrukken, Underlæben skudt frem, og det ene af Øjnene, der havde et underlig manende og menneskefjendsk Udtryk, flød i Taarer, uden at det dog derfor saa' ud, som hun græd.

»Hvad er det for et Fruentimmer?« spurgte Ernst Fisker, der kom gaaende med sin Lyster og skulde ud at stange Aal.

»Det er nok Kjøbmand Johnsens Kone oppe fra Gæsteboderne,« svarede en Nagelsmed, som boede tæt der ved.

»Kjøbmand . . . Ja vist . . . Det var den Gang, vi havde Markedsplads helt ned til Danevirke . . . Nu maa han nok kjønt nøjes med at være Tøffel-mager.«

»Og oven i Kjøbet staa under sin Kones Tøffel.«

»Skal vi ikke hjælpe hende op?«

»Jo vel,« sagde Nagelsmeden. Og de gik begge hen imod hende. »Kom nu, lille Madam! Og vær bare ikke storagtig! Jeg véd« — saa bandede han — »nok, hvordan et Fruentimmer skal tages.«

Men hun slog ud fra sig med Krykkestokken og sendte ham et Øjekast, der løb ham koldt ned ad Ryggen.

Folkestimmelen voksede. Nogle gik og klagede over det daarlige Føre — »Bare Stakkelen nu ikke igjen havde brækket Benet!« — Andre over Kvartals-sygen og Kjøbmand Hegerlunds Krambod, »der skammelig nok stod aaben under Gudstjenesten . . . Der havde hun rimeligvis været inde.« Drengene

fra Nabolavet gled hen ad Isen paa Rendestenen og raabte til hverandre:

»Madammen er nok fuld.«

»Det gaar ikke an, at lade hende ligge her og faa sig en Svindsot paa Halsen!« fortsatte Smeden.

»Nu gaar jeg hen efter Brandstigen, som hænger der udenfor Madam Nielsens Vinduer. Og saa transporterer vi hende hjem med Magt, dersom hun ikke vil med det Gode.«

Men da traadte i det Samme en ung Pige ud fra Gjæstgiveriet.

»Herre Jesus! Der er Datteren!« fór det ud af den halte Maren-Besynderlig, der gik og solgte Sukker-Kringler til Drengene. »Nu bliver der da en Ynk!«

Den unge Pige stod et Øjeblik stille, inden hun gik videre. Det var, som hun maatte samle Mod og Kræfter til det, der forestod. Bag Vinduerne, inde i Gjæstestuen stod Provisoren fra Apotheket og kastede Haandkys til hende. Hun blev afvekslende rød og bleg og slog Øjnene ned. Skjøndt hun kun var atten Aar, var hun storslaaet af Vækst og havde allerede fuldstændig udviklede Legemsformer. Den højhalsede Kjole sluttede tæt om hendes smækre Overkrop. Haaret var surret sammen i en Knude over Issen, og i Lærredskraven om hendes Hals sad en lille Ravnaal, som hun havde faaet af sin Broder, Skat. Hun selv hed Anna-Mathea og var den næst-ældste af Kjøbmandens eller Tøffelmagerens fire Børn.

Endelig tog hun Mod til sig og nærmede sig

Moderen. Der blev ikke talt et Ord imellem dem, men et desto stærkere Indtryk gjorde det paa Folk at se, hvorledes det stakkels faldne Fruentimmer lod sig rejse og lede af Datteren som et viljeløst Barn. Selv Drengene, der tidligere hujede, stod nu tavse og saa' til. En lille Pige i en Gadedør gav sig pludselig til at skrike.

De stavrede langsomt op fra Skibsbroen ind i den nærliggende Brede-Slippe, hvor »Gjæsteboderne« laa. Det var et gammelt, langstrakt, énetages Hus med en Række lave Vinduer og Døre, et Slags Asyl for Fattige, der havde ondt ved selv at skaffe sig Tag over Hovedet. Endnu gik det temmelig rolig til, skjøndt Ungdommen fulgte efter. Men saa kom Slagter Henriksens store Puddel farende og gav Hals. Den fandt rimeligvis noget Mistænkeligt ved Optoget. Og nu kom alle Slippens Beboere pludselig frem i baade Vinduer og Døre.

»Tvi for en Ulykke! Har hun nu drukket igjen!« raabte Gjæstebodernes sædvanlige Fredsforstyrreske, den tykke Mo'er Brøkmann. Hun var endnu i Nattrøje, og Pibestrimmelen paa hendes Kappe bevægedes af Vinden, i det hun stak Hovedet udenfor Døren. »Skammer hun sig ikke . . . at at lade sig følge hjem af Datteren! Hun skulde paa Raadhuset, skulde hun . . . Saa blev hun nok kureret for sin Svaghed, og Manden og Børnene havde da Fred saa længe.«

Men da rev Madam Johnsen sig med ét løs fra Datteren og løftede Krykkestokken:

»Hvad er det, Du siger . . . Paa Raadhuset . . . jeg . . . Du skulde hellere feje for Din egen Dør . . . Jeg har endnu aldrig budt mine Børn til Fals og kan vel ikke gjøre ved, at Sygdom og Armod er bleven min Lod . . . Min Fa'r var en ærlig Værtshusholder . . .«

»Ja, han drak, til han laa med Næsen i Vejret og ikke orkede mer . . .«

». . . og min Mand har været Kjøbmand. Men hvad var Din . . .«

Datteren fik hende omsider bragt til Ro, og de stolprede ind ad Asylets midterste Dør, under en Regn af Skjældsord fra Mo'er Brøkmann og flere af Fattiglemmerne, der havde taget Del i Skjænderiet. Gjennem en halvmørk Gang naaede de ind i Ægteparrets eneste Værelse, som vendte ud imod Køkkenhaven. En Kaffekjedel, der stod og dampede i Kakkelovnen, modtog dem med sin ensformige Sang. Hele Værelset var opfyldt af en stærk Cichorielugt. Bohavet var tarveligt: En Dobbeltseng med de nødvendige Klæder, en Spinderok, et Par Stole, et Bord og en Mahognitræs Piedestal, hvorpaa der stod lidt Porcelain og et Par sprukne Glas. Henne ved Vinduet laa en Del Trætøfler og Filtsko dynget op ved Siden af en Værktøjskasse, og paa en Hylde over Døren en Pakke fedtede Bøger. Det Eneste, der foruden Piedestalen mindede om, at Familien en Gang havde kjendt bedre Tider, var et smukt indrammet Portræt af Johnsens Bedstefader, Told-

controlleuren, der hang højt oppe over Piedestalen paa den hvittede Væg.

»Sæt Dig, Barnlille! . . . Eller tag mig først Kopperne dér!« begyndte Moderen. Og hun dumpede ned paa en Stol imellem Bordet og Kakkelovnen. »Jeg er saa tørstig, at det er en Skam . . . Og Du kan ogsaa nok trænge til lidt at varme Dig paa . . . Du er jo uden Overtøj, Stakkell!«

Anna-Mathea satte Kopperne frem uden at sige Noget. Hun havde en Fornemmelse, som om hun nylig var gaaet Spidsrod, og ønskede blot, at hun ikke havde nødig at vende tilbage til Madam Nielsen og alle Gæsterne.

»Aa—aa!«

Det var Moderen, som vaandede sig. Hun havde stødt sin syge Hofte, men vilde ikke rigtig være ved det, og det var, som Tungen klæbede fast ved hendes Gane. Hun tog en lille Flaske frem fra Lommen under Forklædet og hældte Noget af dens Indhold i Kaffen, som hun imidlertid havde skjænket.

»Aa—aa! Hvor det linder en sølle Krop!« mumlede hun, efter at hun havde drukket. »Vorherre være lovet, at der dog er dét i Verden, der kan gjøre et Menneske godt.«

Datteren sad og stirrede paa hende med Forfærdelse, da hun senere ogsaa bød hende en Kop:

»Drik det, Anna-Mathea . . . Det er lidt Rum, jeg har kommet i, og det har Du kun godt af.«

Men hun rørte ikke Koppen, pressede kun

Hænderne imod Hjærtet og saa' ud, som hun skulde faa ondt.

»Ak ja — ak ja!« Det var atter Moderen, der klagede sig. Hun stavrede hen imod Sengen og strakte sig paa den med et Suk som et Skrig.

»Vær nu en god lille Pige og tag Salmebogen, som ligger der paa Hylden og læs lidt for mig!«

Men hun rystede paa Hovedet og blev endnu blegere af Skræk.

»Aa, den er saa dejlig, den Salme, jeg læste sidst . . . hvordan er det nu, den begynder . . .

»Hvad gaar mig Verden an
 med hvad, den har i Eje,
 Naar, Jesus, Du er med
 paa alle mine Veje.
 Du ene rettelig
 min Sjæl dog glæde kan.
 Du er min Fred og Ro.
 Hvad gaar mig Verden an?«

Anna-Mathea havde en lang Tid puttet Fingrene i Ørene. Da hun endelig tog dem ud igjen, var hendes Moder falden i Søvn.

Lidt efter aabnedes Døren, og Faderen traadte ind. Det var en lille, graaskjægget Mand med noget Forvredent i Ansigtet og en Holdning, som om han bar paa en tung Byrde. Han var ogsaa et af Skæbnens Stifbørn. Vel havde han fra først af overtaget Kjøbmandsforretningen efter Faderen, men med en ikke ubetydelig Gjæld, der stadig voksede, indtil han omsider blev rent ødelagt ved den sidste

slesvigske Krig, som berøvede Byen næsten alt dens Opland. Han flakkede nogle Aar om paa Landsbymarkederne med et Telt, hvori han solgte Fodtøj og færdigsyede Klæder. Men da saa Markederne med ét blev afskaffede, stod Nøden for Døren, og han havnede til sidst der i »Gjæsteboderne« som et ynkeligt Menneskevrage.

Hustruen havde han lært at kjende i sin tidligste Ungdom, da han var en hyppig Gjæst i hendes Faders Beværtning. Sladdersøstrene der i Boderne forsikrede, at den Gamle en Gang havde »gjennet ham sammen med sin smukke Datter,« ved at lukke ham ind til hende en Aften, netop som Pigen var i Færd med at lægge sig. Forøvrigt var der flere end én af Madammerne, der havde ondt af Anna-Matheas Moder. Hendes Ungdom havde været en stadig Kamp med Faderen, hvis Tilbøjelighed til Drik hun havde arvet, ligesom hun ogsaa senere havde gennemgaaet en Del Ondt under talrige Barnefødsler og den hyppige Omflakken med Manden for at tjene det Nødvendige til Familiens Underhold. Dertil kom, at Forholdet imellem Ægtefolkene ikke altid var godt — især efter at Manden en Gang havde beskyldt Hustruen for Utroskab og i sin Hefthighed slaaet hende, saaledes at hun faldt om og brækkede Benet. Det var ikke saa underligt, om Kampen imod hendes hemmelige Lidenskab efterhaanden var bleven forgjæves.

»Velkommen, lille Anna!« begyndte Faderen. Og der kom et Glimt af Livsmod i hans Øje, da

han vendte sig imod sin kjønne og »stolte« Datter.
 »Men hvad er det, jeg ser . . . Har Din Mo'er lagt sig?«

»Ja, hun var ikke rask,« svarede hun blot.

Han gik hen til Sengen og bøjede sig over Hustruen. Hendes mægtige Krop var i en sagte Dirrén. Munden stod aaben, og Rødmen havde udbredt sig over hele Ansigtet.

»Hm . . . igjen det Gamle!« mumlede han bittært. »Nu troede jeg dog, hun var nogenlunde kommen over det . . . Men nej! Man kan ikke lade hende være alene . . . ikke et Øjeblik! — Jeg var kun gaaet ud til Øster-Vested for at se til Din Søster. Jeg skulde hilse Dig fra hende. Hun er saamænd bleven en ret kjøn Pige, Boletta, siden hun blev konfirmeret. Men hun synes nok ikke om at tjene længer der ude hos min Bro'er. Hun vil til Byen for at more sig . . . , Ja, Gud hjælpe os Stakler!«

»Naa, er Du der, Peter-Olaf!« vedblev han, da en bleg, opløben Fyr paa mellem seksten og sytten Aar noget senere traadte der ind i Stuen. Hans Aasyn var forhungret og Klæderne fedtede. Øjnene saa' ud, som om de vilde sluge, hvad de saa'. »Jeg troede, at det var Din Bro'er.«

»Ja, mig venter I nok ikke.«

»Hvorfor har Du ikke taget Søndagstøjet paa?«

»Bukserne er revne. Og jeg skal desuden ud paa Landet med en Otting Sæbe for Mester.«

»Hvad, er Bukserne itu, som Du fik til Konfirmationen.«

»Det skulde vel holde evig, det gamle Skidt! De var jo saa møre, da de blev syede om til mig af Mesters gamle Ligbærertøj, at man godt kunde kige Stjærner igjennem dem. Jo, de véd nok, hvad de giver én, det Rak.«

»Fy! Fy, som Du taler! Men Du har vel sagtens spillet Bajads i dem ved Fastelavnsløjerne ude i Kanalhuset? Hvad? Jeg har dog en Gang sagt Dig, at jeg ikke vil vide af de Markeds-kunster.«

»Man maa gjøre Noget for at tjene et Par Rundtenommer. Har I ikke noget Mad?«

»Du kan faa en Kop Kaffe og en Bid Brød med os andre, naar Din Bro'er kommer.«

»Har Madam Nielsen slet ikke givet Dig Noget med hjem, Anna?« spurgte han Søsteren.

Men hun svarede ikke, sad kun og stirrede frem for sig. Det var, som hendes Aand havde forvildet sig et Sted i Rummet og forgjæves anstrængte sig for at finde hjem igjen.

»Hvad for noget . . .« Han fik pludselig Øje paa Punschen, der endnu stod paa Bordet. »Naa, det er saadan fat. Der er nok Nogen, der endnu faar Patte af sin Mo'er!« udbrød han bidsk, »Ja, hvorfor skulde en Anden saa ikke ogsaa have en Slurk?«

Og han havde aabenbart tømt Koppen, hvis

ikke Søsteren i det Samme havde sat sig energisk derimod.

Ilden var allerede gaaet ud i Ovnen og Kaffen bleven kold, da den ældste af Brødrene endelig kom. Han var en ret statelig, ung Mand med et Par aarvaagne, store Øjne og lyst, krøllet Haar. Anna-Mathea aandede uvilkaarlig lettere, da hun hørte ham komme nynnende allerede ude i Gangen.

»Ja, saa er det nok bedst, at jeg tager mig af Kjedelen,« lo gamle Johnsen, der imidlertid var bleven kjendelig oplivet. »Løb Du hen, Peter-Olaf, og køb os lidt Hvedebrød! Vi maa dog vide, at det er Søndag. Saa gaar jeg ud i Køkkenet imens og varmer Kaffen. For her er Ilden gaaet ud.«

Den ældste af Brødrene, der var i Kjøbmandslære, sad en Tid og stirrede paa Moderen, efter at han var bleven alene med Søsteren.

»Du siger ikke Noget, Anna,« udbrød han omsider.

Hun saa' op og sukkede.

»Det er silde, Du kommer . . . Jeg skulde være hjemme Klokken fire . . .«

»Ja, det skal jeg ogsaa. Saa bliver Butikken jo aabnet. Men den gamle Hoskjær kom saa sent fra Middag i Dag, at det trak ud med Undervisningen.«

»Er det Engelsk, han læser med Dig?«

»Ja, og lidt Fransk og Tysk. Nu skal vi ogsaa snart begynde paa, hvad han kalder: Almindelig Handelsvidenskab.«

»Gud lønne ham for hans Godhed imod Dig!«

»Ja, og saa gamle Hans Beck, min Principal. For det er dog nærmest ham, jeg kan takke for, at Hr. Hoskjær har taget sig af mig.«

»Aa, gid det var mig, der kunde Engelsk!« undslap det hende uvilkaarlig.

»Hvorfor det, Anna-Mathea?«

»Jo, for jeg har Lyst til at rejse.«

»Dog vel ikke til Amerika?«

»Jo — eller ogsaa til Kjøbenhavn. Madam Nielsen har en Datter, som skal giftes derovre — jeg tror, det er med en Vinkyper. Hun siger, at hun gjerne vil have mig med sig, da jeg jo er flink til at lave Mad og føre Regnskab over Udgifterne.«

»Og det kunde Du næppe . . . at rejse fra os her hjemme? Jeg gad nok vide, hvordan det skulde gaa vore Forældre, dersom de ikke længer havde Dig at glædes ved.«

»Men jeg holder det ikke ud . . . jeg gaar til Grunde her hjemme!« Hendes Stemme skjælvede, og de sad en Tid tavse og hørte deres Fader kløve Pindebrænde ude i Køkkenet. »De har jo dog ogsaa Dig.«

»Og Du mener, at jeg kan sagtens holde det ud.«

»Nej, det maa Du ikke sige! Du maa ikke blive bitter! Du skal være god ved mig, Skat!« udbød hun fortvivlet og greb ham om Haanden. »Du véd ikke, hvor ilde faren jeg er . . . Kan Du ikke forstaa det: De snakker om mig i Krogene

... De peger Fingre ad mig paa Gaden: 'Se, det er Tøffelmagerens Datter! De siger, at hun er forfalden og drikker med Moderen.' Og jeg gjør det jo dog ikke, Skat! Jeg skal dog vel ikke staa til Regnskab for, hvad der er bleven givet mig, mens jeg var lille? Jeg opfører mig jo dog ordentlig. Kan de saa ikke lade mig i Fred.»

Han sad og kjærtegnede hende med sine store, røde Hænder, der var kjendelig medtagne af Omgang med Kreaturben, Spegesild og gammelt Jærn:

»Du maa ikke tage Dig det saa nær ... Det er der ingen Grund til, lille Søster!«

»Jo, jo! Du maa tro mig, Skat! Det bliver det Bedste, at jeg rejser. Jeg maa bort fra Skjænkestuen, fra Ydmygelserne og fra Fristelserne.«

»Tror Du ikke, at man finder Fristelser overalt.«

»Jo, men jeg skal nok overvinde dem, naar jeg kun maa blive fri for dem her hjemme.«

»Dersom jeg endda kunde følge Dig! Du kan tro, at jeg ogsaa tit føler mig til Mode — uf, som om jeg laa i en Rendesten og blev trampet af en Flok Gæs! Ja, hvem der turde rejse sig! Hvem der turde tage ud at arbejde for sig selv ... ja, og saa for éns Forældre! Du kan tro, at jeg skulde tage fat!«

»Jeg skal nok se at skaffe Dig en Plads derovre, naar jeg først kommer til Kjøbenhavn.«

»Tak! Vil Du love mig det!«

»Og saa vil vi altid holde sammen.«

»Ja, det vil vi, Anna-Mathea.«

»Men saa maa Du ogsaa love mig, Skat, at Du vil være god imod vore Forældre og sørge for, at de ikke sætter sig imod at jeg rejser.«

De gav hinanden Haand og rejste sig med ét, da der lød Fodtrin i Gangen.

Det var Broderen, Peter-Olaf, som kom med en Pakke Hvedebrød under Armen.

»Hvad er det dog, Du spiser?« spurgte Søsteren ham, da hun saa' hvor umanerlig hans Kjæver bevægedes, medens Øjnene lyste af en stærk Glans.

»Aa, det er bare en Sukkerkringle, jeg fik i Tilgift af gamle Maren-Besynderlig. Hun sagde, at jeg var et pænt Menneske, der nok en Gang vilde gjøre Lykke hos Fruentimmerne. Hi, hi, hi!« Han var nær ved at danse af Henrykkelse. »Det skal jeg aldrig, aldrig glemme hende.«

II.

»Jo, det maa jeg sige, Kjøbenhavnerne forstaar det: Verden er til at glædes ved. Nu har jeg været paa Frederiksberg at se Solen danse og bag efter i Dyrehaven . . . Men Mage til Liv og Færdsel har jeg endnu aldrig set!« lød det fra Skat Johnsen til Søsteren. De gik hen ad Strandvejen en Pinseformiddag i knitrende Sollys og omgivne af en Strøm af lutter glade Mennesker.

»Og hvad synes Du saa bedst om: Frederiksberg eller Strandvejen?«

»Ja, maa jeg bede om Strandvejen — især naar jeg har Dig med.«

»Det skulde jeg da ogsaa mene,« lo Anna-Mathea, der ikke havde været med paa Frederiksberg.

»Dejlige Øresund . . .« nynnede han uvilkaarlig. »Nej, vil Du lægge Mærke til Robaaden der ude, hvor den piler af! Det er, ligesom det kribler En i Musklerne bare at se, hvordan de Andre bruger deres Arme! Saadan en Baad kunde jeg nok lide at have eller ogsaa en Sejlbaad som den lille, der kommer dér med Flaget.«

»Jeg véd ikke hvilken Du mener. Jeg ser Sejler paa Sejler og Flag paa Flag.«

»Ja, nu skjulte den sig, den Gavtyv. Nej, der er den igjen. *Se, der i Retning af Villaen! Nej, Kors, sikken Villa! Sikken allerkjæreste lille Villa! Hvad siger Du, om den var vor? Der kunde man da springe ud paa Hovedet fra Sengen at tage sig en Dukkert.«

»Du er ellers ikke billig!« lo hun fremdeles. »Først vil Du have en Robaad eller en Sejlbaad og nu en Villa. Naa, for Resten hører det vel ikke til det Umulige,« slog hun pludselig om, »at man en Gang kunde blive Ejer af et lille tarveligt Landsted. Der er vist Mange i Verden, der har begyndt med et Par tomme Hænder, ligesom vi, og senere er komne baade til Velstand og Ære.«

Hun fortsatte Gangen med en tillidsfuld Mine. Skjøndt hendes Paaklædning var tarvelig — hun bar et lysegraat Foraars-Overstykke over en sort ulden Kjole og en Straahat med Slør — tog hun sig helt standsmæssig ud. Det var ikke sjældent, at en Herre vendte sig i Forbigaaende for at se paa hende; og selv Broderen kunde ikke lade være med stadig at beundre hendes statelige Holdning og Vækst. Han mærkede nok, at han blev »den Lille« ved Siden af Søsteren, og det uagtet han var langt mer nymodens klædt end hun.

Det var nu allerede fire Aar, siden Anna-Mathea kom til Kjøbenhavn. Efter at hun havde tjent om-trent den halve Tid hos Vinkyperen, Madam Nielsens

Svigersøn, var hun bleven forfremmet til Køkken-Jomfru hos en af Byens største Vinhandlere, der havde deltaget som Frivillig i den slesvigske Treaarskrig — hvorved han havde gjort sig fortjent til Kaptejns-titelen. Han var gift med en østerrigsk Dame, som bragte ham betydelig Formue, og havde en af hendes Søstersønner, Hr. Lieutenant Gastoni, i Huset, da hans eget Ægteskab var barnløst. En anden Slægtning af Fruen, Hr. cand. pharm. Hvalsø, der var Materialist og Parfumefabrikant, kom saa godt som daglig i Kaptejnens Hus, og det var efterhaanden lykkedes Anna-Mathea ved Hjælp af sit Herskab at faa Broderen ansat som Kontorist og Handelsbetjent i Hr. Hvalsø's Forretning paa Kjøbmagergade, dér hvor han havde sin Fabrik. Hendes Glæde var ikke mindre end Broderens, da Principalen straks fandt Behag i ham og ikke alene betalte et Kursus for ham ved et Handelsinstitut, men ogsaa lovede at støtte ham for Fremtiden, da der aabenbart stak en dygtig Forretningsmand i ham.

De var imidlertid naaede ind til Kaptejnens anselige, gamle Ejendom, der var beliggende i Udkanten af Byen, ved en af Søerne. Anna-Mathea havde ment, da hun første Gang kom der ud, at den vist oprindelig havde været en gammel Herregaard. Det var et langt, toetages Sted med Køkken og Domestiqueværelser i Kjælderen. Haven, der laa bag ved og for Enden af Huset, havde en betydelig Udstrækning. Hist og her dukkede en Statue frem imellem Træerne. Der var Solsejl for de fleste af

Vinduerne ud imod Søen, og en vældig Danebroge hang slapt ned ad Stangen foran Husets Gavl.

Anna-Mathea, der havde sit Værelse i Kjælderen, gik beskedent hen imod en Bagdør, efterfulgt af Broderen. — Han skulde være hendes Gæst som sædvanlig, naar han havde Søndagen fri. — Skjøndt hun i Modsætning til det øvrige Tyende havde Tilladelse til at gaa ind ad Hoveddøren, benyttede hun den aldrig. Hendes Herskabs Godhed imod hende var hende som en Tærepenge, der ikke maatte misbruges. Der var overhovedet Intet hun mer søgte at undgaa end at forulempe sine Medmennesker.

Fra en lille Forstue traadte de ind i hendes Allerhelligste, Køkkenet. Det var et stort, trefags Lokale med hollandske Fliser paa Væggene og et mægtigt Komfur, fra hvis mangfoldige Kogekar en letkrydret Damp steg op under Røghatten og det gibsede Loft. Rundt om paa Hylder, der var kantede med Safian, stod talrige Porcellainskrukker med forskjellig Paaskrift, blankskinnende Fade, Tallerkener, Kjedler og Pander, Kopper og Glas. Bordet langs Vinduerne var dækket med en Voksdug, og midt ude paa Gulvet laa en tynd Sivmaatte, som førte over imod Korridoren og alle Kjælderværelserne.

»Fruen har vel ikke savnet mig?» spurgte hun i Forbigaaende den ene af Pigerne, der stod henne ved Komfuret og tog Laaget af en dampende Gryde.

»Nej. Jomfruen kunde saamænd godt være

bleven borte noget længer. Herskabet er først nylig kjørt ud en lille Tur.«

Anna-Matheas Værelse laa længst borte i Korridoren, dér hvor der var Nedgang fra Vestibulen i første Etage. Det var noget lavt i Forhold til dets Størrelse, men for øvrigt ganske hyggeligt. Møblerne vilde godt kunne haft Plads i Herskabets Dagligstue uden at skamskjænde den. Gardinerne stod i et passende Forhold til Møblerne, og der laa Tæpper paa Gulvet baade udenfor Sengen og den magelige Sofa. Vel var der Jærnstænger for Vinduerne, af hvilke de fleste stod aabne. Men det var ligesom Blomsterne ude i den smalle Forhave bødede derpaa, i det de hyppig sendte Duften helt ud i Korridoren. Paa Stenbroen, der laa omtrent i lige Linje med det underste af Vindueskarmen, var der stadig Færdse af Spaserende og Vogne, undertiden ogsaa af Soldater, som marcherede forbi med fuld Musik — hvilket efterhaanden var blevet Anna-Matheas ubesværligt.

»Der har Du Brevet, jeg fik i Morges fra vore Forældre,« sagde hun, efter at hun havde skilt sig ved Overtøjet og aabnet en Komodeskuffe. »Sæt Dig nu hen ved Vinduet og læs det, mens jeg tager min Køkkenkjole paa!«

»Ja, lad Du bare, som Du er hjemme!« svarede han leende og læste Brevet, der lød saaledes:

Kjære gode Datter og Søn

Vi haver med glæde og Rørt Hjærte modtaget Jeres Brev og Pakken og vil nu Bede Jer Kjære

Datter og Søn ikke at forsmåa vor Tak. Det kom kl. 8 Onsdagaften da jeg laa Syg og var saa tung i mit Sind som jeg Stakkel igjen haver hveret i den sidste Tid. Men saa var det som jeg lige med Et blev Rask og Jeres Fader blev saa Glad da han kom hjem og jeg var Staaet op af min Seng. Vi fik Gjælden betalt endnu Samme Aften og Skulde hilse fra Kjøbmand Bæk og skrive til Skat at han Glædet sig over ham. Men det var for Mange Penge og de Smukke Klæder som I godt kunde have gaaet med længe endnu. Jeg har lagt Kjolelivet ud saa det Passer mig og føler mig saa Glad i al min Skrøbelighed naar jeg haver det paa og ved de Dejlige Strømper jeg strikker. Men hvordan skal vi Takke Jer. Guds Fred og Glæde Omtslynge Eder Begge to saa I Aldrig maa have Meen af hvad der er Vederfaret Jer i Jeres Barndom. Ja Gud Give det. Jeg slog forleden op i Bibelen for Jer og var saa Glad ved at det blev i Sakkarias hvor han skriver om en Kilde der er aabnet Mod Synd og Urenlighed. Det var da saa Kjønt at jeg kom rigtig til at græde. Men nu vil jeg Ønske Jer en Glædelig Pinsefest og ikke Aflade med at Takke Jer fordi I er saa Gode mod Jeres Gamle Forældre der har Døjet saa Meget ondt. Jeres Fader haver nu igjen Materialer for lang Tid hvorover han er saa Lykkelig især da der kom et par Fannikepiger i Gaar som vilde have lakerede Klodser saa I maa have ham Undskyldt i Dag men han skriver i Pinsen. Jeg skal hilse Jer fra Peter. Han er endnu paa

Sæbekogeriet men vil da saa urimelig gjerne til Kjøbenhavn og Boletta ogsaa hun kommer Hjem i Pinsen. Men dertil har hun Vist ikke Hoved nok. Og nu vil jeg sige Jer Farvel Al vor Trøst og Glæde og Takke Jer Fordi at I saa Snart vil se Hjem til Os og at I er saa Hjærtelig Velkommen naar det Behager Jer

Jeres tro og uforglemmelige Moder

Kierstine Johnsen.

»Se, hvor pænt hun dog skriver!« udbrød Sønnen og foldede Brevet sammen. »Ja; nu kommer hun sig nok — og vor Fa'er ogsaa. Det er kun Armod, der har trykket dem. Men hvad siger Du, Anna, til det, hun skriver om vore Søskende?«

»Ja, det maa vi vente med at tale om til siden. Nu maa jeg ud i Køkkenet,« svarede Søsteren. Hun havde imidlertid iført sig en blaaladen Bomulds-kjole og bundet et hvidt Forklæde om Livet. De hvidtforede Ærmer var smøgede op til lidt oven for Albuerne. Om Halsen bar hun en lille Lærredskrave, og det sortblanke Haar, der var strøget tilbage over Issen, hang i et Par fyldige Bukler ned ad den hvide Hals. Der var Noget i, hvad Hr. Lieutenant Gastoni plejede at sige om hende: Hun saa' »appetitlig« ud.

Broderen sad længe og saa' ud ad Vinduet, medens Spurveene rumsterede i Murvedbenden uden for, og den ene tungt belæssede Kapervogn rutschede forbi efter den anden, med Bøgeløv i Fadingen.

Det var dog hverken Spurvene eller Bøgeløvet, der fængslede den unge Handelskommis's Opmærksomhed. Tankerne fore travle om i hans Hjerne. Han længtes stærkt efter at prøve sine Kræfter og havde netop paa den Tid i Sinde at begynde et Slags Agentur-Forretning, da Principalen havde lovet at overlade ham en Del af Fabriksvarerne paa billige Vilkaar og at give ham fri nogle Timer om Eftermiddagen, for at han mulig derved kunde skaffe sig en Bifortjeneste.

Men for at Forretningen skulde kunne »smide Noget af sig«, indsaa' han nok, at han maatte have sig en paalidelig Karl, der kunde bringe Varerne i Byen og ved en given Lejlighed se lidt paa hans Fordel. Hvor skulde han faa Fingre i en saadan Fyr?

Hans Tanker faldt undertiden paa Peter-Olaf, der jo gjerne vilde til Kjøbenhavn. Men det tiltalte ham dog ikke, at hans egen Broder skulde være hans Trækhest eller Kusk. Nej, saa vilde han hellere vente og se Tiden an.

Men da hændte det en Aften, at der kom en Mand fra hans Fødeegn ind i Butikken til ham og bad ham om et lille Laan. Manden fortalte, at han tidligere havde været Hosekræmmer, men »Geschäften var bleven ødelagt ved de mange Fabrikker, og han var kommen svært paa Knæerne.«

Johnsen spidsede Øren. Det var jo netop en saadan, lidt geschäftig Jyde han trængte til. Og hellere end at Stymperen maatte gaa og tigge,

maatte han da tjene Brødet ved at røre Lemmerne. Jo, nu skulde der tages fat!

»Sig mig, Anna-Mathea,« udbrød han oprømt, da de senere sad og spiste Dyresteg. — Han var aabenbart ingen Kostforagter, hvorimod Søsteren kun sparsomt tog til sig af Maden og lod Vinen staa urørt. Anna-Mathea brød sig egentlig slet ikke om Rødvin. Derimod kunde hun godt lide et lille Glas Madeira, som de undertiden fik til Desserten. »Tror Du, at Peter-Olaf vilde opføre sig saadan, at man kunde have Fornøjelse af ham, dersom det lykkedes mig at faa ham anbragt herovre ved min Principals Fabrik?«

»Jeg véd ikke . . . Bare han ikke er for ustyrlig . . . Det gaar da heller ikke an, at trække alt for store Veksler paa Hr. Hvalsø's Godhed. Jeg synes, at det allerede er Meget, at han vil indlade sig med Dig i en Trafik som den, der er Tale om . . .«

»Trafik? Maa jeg bede Dig veje Dine Ord lidt, naar Du taler med en vordende Grosserer. Maaske jeg nu snart løser Borgerskab.«

»Naa ja, Forretning da. Han gjør det næppe for sin Fordels Skyld.«

»Det kan man ikke vide. Vi er alle Mennesker. Tror Du ikke, det har Noget at sige for en Fabrikant, at han kan komme af med sine Varer og faa Kontanter i Steden for?«

»Kontanter . . . Har Du da ikke i Sinde at give Kredit?«

»Vist vil jeg give Kredit . . . hvor det ikke

kan undgaas . . . Men hvad er der i Vejen? Jeg synes, at Du hele Tiden sidder og rynker Brynene.«

»Jeg vil ikke skjule det for Dig. Fruen kom for et Øjeblik siden ned til mig, da det øvrige Selskab var gaaet ud i Haven at drikke Kaffe. Jeg anede straks, at hun havde Noget paa Samvittigheden.«

»Og det var?»

»Isbuddingen, Skat.«

»Isbuddingen?»

»Ja. Den var ikke rigtig vellykket. Hr. Pastor Jacobs — han kommer her jo undertiden — havde sagt, at Crêmen var ikke saa god, som han plejede at faa den. Maa jeg nu spørge Dig: Er det ikke ærgerligt, at en Præst skal være den Første af Gjæsterne til at kritisere Ens Mad?»

»Men hvad sagde Fruen da ellers?»

»Jo . . . nu skal Du kun høre . . . hun spurgte, om jeg ikke kunde lide at tage et lille Kursus i Kagebagning inde i Hr. Martins Konditori . . . Du véd nok, det franske Konditori . . . Det er dér, hvor vi tit har været inde at spise til Aften efter Theatertid. Hun kunde mulig faa Hr. Pastor Jacobs's Husholderske imens, da Hs. Velærværdighed nok skulde til Carlsbad i Sommer paa Grund af sin daarlige Mave.«

»Vorherre være med ham! Stod det til mig, skulde han faa Crême af en anden Beskaffenhed,« svarede han og lo.

Anna-Mathea havde netop taget af Bordet, da

der blev banket paa Døren, og en ung Herre traadte ind med en Bog under Armen. Broderen, der stod henne ved Vinduet og tændte en Cigarette, var nær ved at tabe den af Overraskelse.

Det var Husfruens Søstersøn, »den smukke Lieutenant Gastoni«. Uagtet han imod Sædvane ikke var i sin Husar-Uniform, men bar Selskabsdragt og havde Hvidt om Halsen, var der Noget ved ham, som øjeblikkelig røbede Soldaten, i det han rank og spændig traadte frem fra Døren. At dømme efter hans ungdommelig slanke og muskelføre Krop vilde man næppe antage ham for ældre end fem og tyve Aar. Men Ansigtet, der var magert og af en sydlandsk Lød, tydede dog paa en højere Alder. Næsen var fornemt kroget, med et noget rovfugleagtigt Tilsnit, der stemmede godt overens med Udtrykket i hans rødbrune, dybtliggende Øjne, hvis Glans efter Anna-Matheas Mening var næsten alt for straalende. Munden, der halvvejs dækkedes af Overskjægget, var ualmindelig fint formet, men havde et lille Anstrøg af Spot.

»Blot jeg ikke kommer til Ulejlighed!« begyndte han og bukkede — først for Anna-Methea og senere for Broderen, der en Gang var bleven ham forestillet. »Jeg vilde kun indfri mit Løfte, at laane Frøkenen en Bog. De husker, at De udtalte forleden, at De havde ingen Lecture.«

»Det er alt for opmærksomt af Dem, Hr. Lieutenant,« udbrød hun glad og greb efter Bogen. »Jeg skal nok skynde mig med at læse den.«

»Det behøves ikke — skjøndt den er ikke min egen. Jeg har for Øjeblikket ikke noget videre Læseværdigt udenfor fransk Literatur. Og den vil næppe falde i Deres Smag.«

»Marie Grubbe,« læste hun paa Titelbladet. »Jeg har netop længe ønsket at læse den Bog. Man siger, at den er god.«

»Ja, det siger ogsaa Tante. Jeg har laant den af hende.«

Hun bladede i den med barnlig Henrykkelse og læste noget om Rosenblade og hvide Arme. Men da hun saa lagde Mærke til, at han stod og saa' paa hende med et forskende Blik, der skød sig frem under Brynet, blev hun pludselig rød og lagde Bogen bort.

»De læser vel ellers meget i Deres Ensomhed?«

»Aa nej . . . skjøndt jeg véd ikke noget mer Morsomt end en rigtig god Bog. Det er egentlig mest om Aftenen, jeg læser, da jeg er kommen i Vane mod at ligge længe vaagen. Det adspreder saa rart.«

»Det giver jeg Dem Ret i . . . Det er ogsaa min Methode. Men nu maa jeg nok anbefale mig, da Selskabet venter . . . jeg skulde kun op for at hente Cigarer . . . Undskyld, hvis jeg forstyrrede Dem i Deres Tobaksrygning, Hr. Johnsen . . . ja, for Frøkenen ryger vel ikke?« lagde han til med et Smil. Og han var et Øjeblik efter ude af Stuen.

»Nej, jeg er aldeles forbavset! Jeg troede . . .«

»Hvad troede Du, Skat?« spurgte Anna-Mathea aandsfraværende og saa' sig i Spejlet.

». . . at jeg var den eneste Mandsperson, der fik Lov til at komme i Dit Værelse. Og nu ser jeg, at . . .« Hans Harme og Bevægelse var for stærk, til at han kunde fuldføre Sætningen.

»Hvad ser Du?«

»At ogsaa Hr. Lieutenant Gastoni har frit Foretræde.«

Hun rødmede igjen og forsøgte at smile. Men det vilde ikke lykkes hende. Saa blev hun med ét fornærmet over hans Udtalelse og Ansigtet fik et bistert Udtryk, som da hun nylig talte om Præsten. Hun vilde virkelig ikke finde sig i at blive irettesat af sin Broder. Og hun svarede kølig:

»Jeg véd ikke, hvad Du mener med frit Foretræde. Jeg kan vel ikke godt vise mit Herskab Døren.«

»Dit Herskab?«

»Ja . . . eller nogen Anden, der kommer for at vise mig en Opmærksomhed . . . Det er ogsaa Noget at tage paa Vej for . . . Desuden er det første Gang, Lieutenanten har været her . . . Jeg tænker, det bliver ogsaa den sidste.«

Han syntes pludselig formildet:

»Anna-Mathea, kan jeg tro, hvad Du siger?« Han gik hen og tog hende om Livet.

»Ja, nu kan Du tro mig, om Du vil . . . Det er mig i Grunden ligegyldigt.«

»Jeg kjender Dig næppe igjen . . . saadan som Du tager det.«

»Ja, i lige Maade.«

»Jeg troede, vi var blevne enige om, at vi al Tid skulde holde sammen og støtte hinanden.«

Hun frigjorde sig for hans Kjærtegn med en krænket Mine:

»Jeg finder, det er ligefrem latterligt, at Du vil té Dig som en skinsyg Ægteemand, blot fordi at et dannet Menneske taler med én.«

»Det var ikke saa meget for det, han sagde, jeg blev urolig. Det var snarere over den Maade, hvorpaa han hele Tiden stod og saa' paa Dig.«

»Du skulde forbyde ham at se paa mig!«

»Det kan ogsaa nok være, at jeg gjør det. Jeg holder ikke af, at Nogen tager Maal af min Søster med saadant et Par Øjne . . . Det er en Herre, der ser mig ud til Allehaande.«

»Han er den Ridderligste, jeg kjender — ja, det siger jeg, Skat. Og Du skulde ikke indlade Dig paa at tale ondt om Nogen af mit Herskab! Dertil har baade Du og jeg nydt alt for meget Godt her i Huset.«

»Naa—naa! Det er jo ikke det, vi taler om,« svarede han ydmyg. »Maaske jeg har taget fejl eller været for rask til at dømme . . . Kom nu og giv mig Haanden! Og lad det Hele være glemt!«

Hun gjorde, hvad han bad hende om. Men den stærke Rødme laa endnu længe, misklædende om hendes smukke Pande. Først da hun senere sad og

talte med ham om det, hendes Frue havde fore-
slaaet, var hun atter nogenlunde sig selv. Og det
blev afgjort imellem dem, at hun skulde begynde et
Fjerdingaars-Kursus inde i Hr. Martins' Konditori
allerede den første Juli — det var netop paa den
Tid, han havde i Sinde at restaurere sin bekjendte Café.

III.

Denne Gang var det ude paa Langelinje, de spaserede en Søndag i seks Graders Frost.

Anna-Mathea havde Pelskaabe paa og en lille lavpullet Hat. Hendes Holdning var som en Prinsesses. Skjøndt Broderen for første Gang var ude at lufte sin nye Vinterfrakke, saa' han nærmest ud ved Siden af hende som en pyntet Lakej.

»Læg Mærke til den Dame, som kommer der! Hvad siger De om et saadant Fodskifte?« lød det fra en af de talrige Spaserende. »Kjender De hende ikke?«

»Jo, det var jo den kjønne Frøken Johnsen inde fra Martins Konditori,« svarede en Anden. »Kommer De der ikke? Hende skal ellers Alle ind at se.«

Anna-Mathea, som hørte det i Forbigaaende, lo. Hun havde ikke Noget imod at blive kaldt »den kjønne Frøken Johnsen«, skjøndt hun selv var af den Mening, at hun egentlig ikke kunde kaldes smuk. Trækkene var vel gode nok. Men hun syntes, hun var for sværlemmet eller for bred over

Brystet. Og desuden var hendes Ansigtshud til sine Tider saa uklar, at hun godt kunde have nødig at bruge noget af den »Liljemælk«, som Hr. Hvalsø forhandlede. Hun havde flere Gange haft i Sinde at bede Broderen bringe hende en Flaske, men alligevel ikke kunnet komme afsted dermed. Han var vel i Stand til at tro, at hun var halvvejs forrykt.

Hun var imidlertid bleven »Første Buffet-Jomfru« i Hr. Martins Konditori.

Skjøndt hun ikke rigtig vilde være ved det, var det fortsatte Ophold i Vinhandlerens Hus efterhaanden blevet hende betænkelig.

Var det hendes egne uklare Fornemmelser eller Broderens Udtalelser, det skyldtes, at hun egentlig aldrig følte sig rigtig fri overfor Lieutenanten siden den Dag, da han uventet bragte hende »Marie Grubbe«? Hun undgik uvilkaarlig at besvare Spørgsmaalet og at gjøre sig rigtig Rede for det stærke Indtryk, som Bogen havde gjort paa hende. Der var kommen en underlig Utryghed over hende, som hun ikke tidligere havde kjendt. Tit, naar hun vendte hjem fra Konditoriet om Aftenen, blev hun modtaget med en Velkomsthilsen af Lieutenanten, som da enten laa og røg Tobak i Vinduet eller gik og luftede sig uden for i den hvide Lærredsklædning, der klædte ham saa godt. — Naar han havde den paa, mindede han hende altid om en ung Mulat, hun havde set fremstillet en Gang i et Vokskabinet.

Undertiden talte han til hende:

»God Aften, Frøken Johnsen! Det er sent, De kommer hjem.«

»Ja, vi havde lidt travlt i Konditoriet.«

»Jeg gjorde Dem vel ikke forskrækket?«

»Forskrækket?«

»Ja. — Nej, det er sandt: De er jo vant til at se Mændene i Hvidt ogsaa inde i Bageriet.«

»Naa, saaledes at forstaa!«

»De er vel Alle der inde henrykte over at have faaet en kvindelig Medarbejder?«

»Jeg er ikke den eneste . . . der er flere end jeg.«

»Ja, hvem der endda var Konditor!«

Hvad mente han med det? Hendes Hjærte bankede, saa at hun var angst for, at han skulde høre det.

»Gaar De med lidt ned i Haven?«

Hun var ikke i Stand til at svare.

»Der er saa lummert i Værelserne og hele Huset sover.«

»Jeg et lidt træt, Hr. Lieutenant . . .«

»Vi kan sætte os i Lysthuset . . . Eller hvad mener De om en lille Tur i min Baad? Den ligger der nede.«

»Nej, mange Tak, Hr. Lieutenant.«

Til andre Tider gik han hende derimod fremmed forbi og hilste hende kun med den stive Værdighed, der var betegnende for hele Familiens Vedkommende.

Gjorde Kaptejnen undertiden Aftenselskab for Plejesønnen, hvilket ikke var ualmindeligt, laa hun

tit søvnløs paa sit Leje, forstyrret af de unge Officerers Sang, og plagede sig med alle Haande Selvbebrejdelser. Hvor skammelig hun i Grunden gjengjældte hans ridderlige Opførsel! Hvor skammelig — at mistænke ham! Der var dog Ingen som han. Og hun var ikke ene om den Tro. Alle Mennesker holdt jo af ham og ærede, højagtede ham. Tanten forgudede ham. Hele Huset skulde staa paa Pinde for ham. Og dog havde man endnu aldrig set ham misbruge sin Myndighed. — Jo, enten maatte hun vise ham en Gang, hvor meget ogsaa hun holdt af ham, eller hun blev nødt til at sige sit gode Herskab Farvel for bestandig.

Alligevel er det tvivlsomt, om hun saa hurtig havde gjort Alvor af at forlade Huset, dersom ikke Konditoren, Hr. Martin, pludselig havde tilbudt hende den ovennævnte Plads paa de heldigste Vilkaar.

Hr. Martin, der allerede paa den Tid havde ejet Konditoriet i henved en Snes Aar, var en velstaaende, dannet og alvorlig Mand med graa Haar i Tindingerne. Skjøndt han var ugift, var han Fader til en halvvoksen Søn — Moderen var en afdød Buffo-Sangerinde — hvis Opdragelse foreløbig var overladt til Husbestyrerinden, Fru Balle, en striks, gammel Dame, der holdt baade Faderen og Sønnen i stramme Tøjler. Det var hans Hensigt ved Lejlighed at skille sig ved Fruen for at sætte en yngre Person i hendes Sted. Og da han straks havde syntes godt om Anna-Mathea, vilde han forsøge, om han ikke

kunde knytte hende til Huset — foreløbig som Buffet-Jomfru, skjøndt han allerede i Forvejen havde en anden. Hendes Selskab — hun fik Kosten der i Huset — blev ham bestandig kjærere; og hvem kunde vide, om hun ikke med Tiden vilde gengjælde hans Godhed. Vel troede han ikke meget paa Lykken. De fleste Mennesker var efter hans Mening gjorte af et for skrøbeligt Stof. Men Frøken Johnsen var da heller ikke noget Hverdagsmenneske, mærkede han nok.

Naturligvis varede det noget, inden Anna-Mathea kunde bekvemme sig til at modtage Hr. Martins Tilbud: Tusind Kroner om Aaret for at tilse Buffet'en sammen med den anden Dame og tage Del i Husholdningen efter eget Godtbefindende. Det var en udmærket Løn — maatte hun indrømme Broderen — og hun var jo heldigvis i sin fulde Ret til at opsigte Tjenesten hos Vinhandleren til Oktober. Men alligevel: Vise sig utaknemlig mod sit Herskab og for bestandig fjærne sig fra Lieutenanten, hvis Nærhed efterhaanden var bleven hende uundværlig? Nej, hun kunde ikke gjøre det.

Men da hændte der pludselig Noget, som modnede hendes Beslutning.

Det var en Aften, da Hr. Gastoni igjen havde Fremmede. Hun havde som sædvanlig ligget længe vaagen med en brændende Tørst, men var dog omsider falden i Søvn, da hun vaagnede ved, at Hr. Gastoni fulgte alle sine Gjæster ned til Porten. Hvad var det dog, de toge sig for? Hun var i et

Nu ude af Sengen og henne ved Vinduet, hvor hun blev Vidne til, hvorledes de unge Officerer én efter én sprang ud over Laagen som kaade Fauner.

»God Morgen, Frøken Johnsen.« Det var Hr. Gastonis Røst. Du gode Gud! Om Herskabet eller nogen af Tyendet havde hørt det? Det vilde være forførdeligt. Men hvor kunde det dog ogsaa falde hende ind at staa op af sin Seng Klokken tre om Natten. Ja vist, hun var forstyrret. Og det eneste Fornuftige, hun kunde gjøre, var alligevel at flytte ud af dette Hus, hvori hun aldrig fik Ro. Saa maatte hendes gode Herskab dømme hende, som de vilde.

— »Skal vi gaa ind i Esplanadepavillonen og tage en Forfriskning?« spurgte Broderen hende, da de senere spaserede op ad Grønningen.

»Nej, lad os spare Pengene til noget Nyttigere,« svarede hun. »Nu gaar jeg hjem med Dig. Og saa laver vi os en Kop Kaffe i Messingkogeren, som Du fik til Din Fødselsdag.«

»Du er altid den Fornuftige.«

»Og Du den Galante.«

De gik ind imod Kongens Nytorv og hen forbi Caféen, dér hvor hun plejede at trone indenfor Spejlglassruderne ved den gyldne Buffet. Damsalonen syntes tom, men alle Siddepladser ved Vinduerne i de tilstødende Lokaler var optagne af unge, søndagsklædte Herrer og ældre Dandyer, der sad og blæste Tobaksrøgen i Vejret eller nippede til Absinten, medens de saa' ud paa Gaden. Gaslyset,

der nylig var blevet tændt, flød tilbage fra de talrige forgyldte Spejle. Væggene var røde, ligesom Forhænget for Dørene. I et Hjørne, mellem Sirplanter af Papir stod »En badende Pige«. — Det var unægtelig noget Andet end Madam Nielsens Gjæstgiveri!

»Hør, det falder mig pludselig ind: Lader Lieutenanten sig aldrig se i Caféen?« spurgte Broderen.

»Hvad for en Lieutenant?«

»Jeg mener naturligvis Gastoni.«

»Hr. Gastoni? Naa—aa . . .« Hun maatte endnu have Tid til at summe sig, inden hun svarede. »Jeg véd det saamænd ikke . . . Jo, jeg tror for Resten, at han har spist til Aften der et Par Gange. I det Mindste synes jeg, at det er ham, jeg har set sidde inde i Kabinettet med det store Spejl.«

»Har han da slet ikke hilst paa Dig?«

»Nej . . . han har vel ikke set mig.«

»Det er vist temmelig usandsynligt.«

»Hvorfor det?«

»Jo, jeg har lagt Mærke til, at naar man sidder der i Nærheden af det store Spejl, kan man saa dejlig have Øje med Alt, hvad der foregaar inde ved Buffet'en. Det skulde Du skrive Dig bag Øret, lille Anna-Mathea!«

Hun skyndte sig at svare:

»Naa, saa er han vel bleven krænket over, at jeg tog bort fra hans Familie uden at sige ham Farvel.«

»Det var i Grunden ogsaa løjerligt.«

»Jeg kunde da virkelig ikke løbe ud til Jægersborg for at hilse paa ham. Han gjorde jo Tjeneste ved Rekrutskolen netop paa den Tid.«

»Det er ogsaa sandt!« udbød han fornøjet og svingede med Stokken. Hun havde altsaa givet ham Løbepas. Hurra!

»Hej, bi lidt, Godtfolk!«

»Peter-Olaf!« udbød de begge paa én Gang.

Deres Forbavselse var umaadelig. Det var virkelig Broderen, som stod der i en tynd Sommerfrakke og med Kaskjet paa Hovedet. I Tørklædet, som han havde bundet om Halsen, sad en gammel Tombaksnaal. Ansigtet var magert, og baade Klæderne og Fodtøjet ilde medtagne. Han saa' nærmest ud som en Mand, der kommer lige fra Hospitalet og endnu flakker om uden noget egentligt Hjem.

»Men, Herre Jesus! Menneske, hvordan kommer Du her?«

»Jo, jeg er kommen her til over Sprogø, da der var Istransport over Beltet. Jeg blev uenig med min Mester, og saa tænkte jeg, at det var bedst, jeg stak af med det Samme. Han sagde om mig, jeg var en Søn af en Mand, der var paa Fattigvæsenet. Og saa sagde jeg, at han var en Hanrej. Der har I hele Redeligheden.«

De tyssede ad ham og trak ham med sig over mod en Sidegade. Men han fulgte kun modstridende efter dem. Han vilde ned ad Østergade og se paa de mange pæne Mennesker.

»Men hvor har Du da nu været henne?« spurgte Broderen. »Har Du ikke noget Rejsetøj?«

»Jo, mit Tøj er paa Banegaarden,« svarede han med Selvfølelse. »Jeg var først oppe i Dit Logis. Men da Du ikke var hjemme, fandt jeg omsider hen i Konditoriet og spurgte efter Anna.«

»Hvad gjorde Du?« undslap det Søsteren i en krænket Tone.

»Jeg spurgte en Dame, der stod for Skjænken, om Du ikke var hjemme, og sagde, at jeg var Din Bro'er. Saa gloede hun noget paa mig og spurgte . . . det var vist Konditoren, for han var da forskrækkelig fin . . . om han troede, det var sandt. Ja vel har det sin Rigtighed, siger jeg til hende. Tror De, at jeg staar her og trykker Almanakker? Men saa var Konditoren ogsaa saa venlig at komme hen til mig og spørge, om jeg ikke vilde nyde en Forfriskning. Han troede ikke, at Du kom hjem før Klokken fem. Jeg fik baade Chokolade med Flødeskum og Kager med Syltetøj paa. Men Toddy bød de mig ikke. Jeg syntes, det var mærkeligt.«

Det lod til, at hans Søsken var blevne lidt forstemte. I det Mindste talte de ikke mer til ham, inden de naaede Kjøbmagergade. Det var her Hr. cand. pharm. Hvalsø havde sin Droguerie-Forretning i en anselig Stuelejlighed. Da Klokken endnu manglede en halv Snes Minutter i Fire, og Butikken var lukket, gik de ind ad Bagdøren i et Værelse, som Principalen havde overladt Johnsen til Beboelse — nær-

mest for at han ogsaa om Natten kunde have Øje med Forretningen.

Det var et mørkt lille Kammer, lige ved Siden af Butikken. I Vinduet, der vendte ud imod Forstuen eller Hovedindgangen, stod en Mængde høje Glaskrukker med forskjelligfarvet Indhold og hindrede Udsigten. Bohavet kunde umulig have været tarveligere. Det Væsentligste var en Seng med en Brædeplade over, en gammel Løjbænk, et Klædeskab og et Bord, hvorpaa der iblandt Andet laa en Del Skriveredskaber ved Siden af et Par store Protokoller. Henne ved Indgangen til Butikken stod en Hob tomme Pakkasser, stablede op over hverandre, og paa Kakkelovnen, midt imellem en Madspand og en Kaffe-koger, en gammel bronceret Statuette, forestillende en Sejersgudinde.

»Saa, nu har jeg været ude at tænde Gassen og aabne Butikken,« lød det fra Johnsen. Han vendte nynnende tilbage til Broderen og Søsteren. Peter-Olaf havde imidlertid sat sig paa Løjbænken, og Anna-Mathea gik omkring og syslede med Kaffe-kogeren. Hendes Aasyn var formørket, og Munden havde et Udtryk, som nok kunde tyde paa, at det ikke var lutter Mildheds-Mælk, hun havde indsuget ved Moderbrystet. Den ældste af Brødrene mærkede godt, at hun endnu var krænket over den yngres Opførsel, hvilket han forøvrigt ogsaa var, selv om han foreløbig lod, som om der ikke var Noget i Vejen.

»Ja, det er rigtigt: Lad os nu faa tændt under

Kjedelen, saa at vi kan faa en Kop Kaffe!« vedblev han og klappede Søsteren paa Skulderen. »Det er altid saa hyggeligt og minder om Søndageftermiddagen hjemme hos de Gamle.«

Han stak en Tændstikke til Spiritussen under Messingkogeren, som allerede var bleven forsynet af Anna-Mathea med de nødvendige Ingredientser. Den lille, blaalige Flamme, der dansede rundt om Kjedelbunden, lyste kun sparsomt op i Halvmørket om de to ældste Søsken, hvorimod Gasskjæret fra Butikken faldt oplivende hen over Peter-Olaf, der træt havde strakt sig paa den gamle Løjbænk. Det varede ikke længe, før Kaffen piplede frem gennem Filteret under Glaskuppelen. En behagelig Duft strømmede efterhaanden ud fra Kjedelens Tud og blandede sig med Værelsets stærkt medicinale Dunst. Værten satte en lille Kasse Biscuit frem ved Siden af Sukkeret og Kopperne, og Anna-Mathea spurgte:

»Du vil vel nok have Kaffe, Peter-Olaf?« Det var hendes Hensigt at række ham den første Kop.

»Ja, det kommer an paa, om I ogsaa giver en Snaps Rom.«

»Hvad siger Du!« fór det ud af Broderen. Der var noget i Tonefaldet, som gjorde, at Peter-Olaf uvilkaarlig krøb sammen paa Løjbænken. Anna-Matheas Ansigt var ildrødt, da hun bøjede sig ned og slukkede Spiritussen. Der blev pludselig mørkt, hvor hun stod. »Naa, saa Du tror, at vi drikker Rom?«

»Det var vel ikke saa urimeligt . . . her er jo ingen Fløde.«

»Naar Din Søster og jeg kan drikke Kaffen foruden . . . kan Du vel ogsaa.«

»Ja, det er saa begribeligt . . . jeg holder ogsaa mer af Rom.«

»Hvad . . . Du vover . . .« Nu var det Skat Johnsen, som skiftede Farve. Han fór i opblussende Vrede over imod Broderen og havde uden Tvivl slaaet ham, dersom ikke Søsteren var ilet dem imellem. »Den Grobrian! Den Dreng! Kommer han her og skoser!«

Anna-Mathea stod og rystede af Skræk. Hun følte, at deres Fred var forstyrret, og kjendte ikke længer sig selv. Det var, som om Hjemmet med dets dunkle Instinkter pludselig var rykket hende nærmere med Peter-Olaf. Hun havde ment, at hun forlængst havde rystet dets Støv af sine Fødder og var naaet hen i en Atmosfære, hvor hun kunde aande frit, uden at have nødig at skjule sit Ansigt for noget Menneske. Skulde hendes egen Broder nu komme og minde hende om, at hun nok havde forregnet sig . . .

»Hvad vil Du her?« vedblev den ældste af Brødrene med en Heflighed, der ikke gav Faderens noget efter. »Hvad vil Du her, naar Du ikke respekterer os.«

»Jeg vil se at blive til Noget ligesom I . . . Der hjemme blev jeg dog kun en Døgenigt . . .

Pokker skulde ogsaa gaa og trælle i en saadan Afkrog, naar Verden ligger én aaben!«

»Ja vist . . . Store Ord har vi nok . . . Hvad vil Du begynde med?«

»Hvad . . . Jeg mente, at Du havde skrevet en Gang, at Du vilde skaffe mig en Plads.«

»Og hvad skulde det være for en Plads? Jeg gad nok vide, hvad Du duer til . . . Det skulde da være til at røre om i en Tran- eller Oljegryde.«

»Ja, det kan vi tales ved om en anden Gang.«

»Og hvad er det saa for Tilbøjeligheder, Du har? At gaa og spille Bajads paa Værtshusene, drikke Toddy, ryge Tobak og gantes med Fruentimmerne — som jeg hører at Du gjør. Det skal nok føre til Noget! Ikke sandt? Nej, man maa tage anderledes fat, min Ven, og passe anderledes paa Lejligheden, hvis man vil frem i Verden — passe paa som en Smed! Men det lover jeg Dig ogsaa, Peter-Olaf: Den første Gang Du igjen opfører Dig saadan, at enten Din Søster eller jeg ikke kan være Dig bekjendt, er det ude med os. Og det skal jeg nok være Mand for at holde.«

»Ja, vær saa god!« udbrød han med Graaden i Halsen. »Vil I slaa Haanden af Jer Bro'er, fordi han endnu er en Stymper, har jeg taget fejl af Jer begge to, og saa skal jeg ogsaa nok sejle min egen Sø. Jeg tænker, at jeg kan hyre mig om Bord paa et Skib, der gaar over til Amerika, Saa er I mig kvit.«

»Til Amerika . . .«

»Ja. Dér er Ingen, der skal lade mig høre, hvad Folk jeg er kommen af. Dér kan selv den, der har maattet savne Brødet i sin Barndom, godt blive Millionær.«

»Nej, vil man høre! Vil man høre! Ja, stik Du kun af til Amerika! Og det jo før, jo heller. Her er vist Ingen, der vil savne Dig.«

»Saa . . . Du maa heller ikke være for stræng imod ham!« bad Anna-Mathea formildet. »Han har altid været Skumpelskuddet . . . Det maa vi huske paa . . . Maaske kan det gaa bedre, end vi tror. Lad os bære over med ham, lille Bro'er! Saa vil Vorherre ogsaa nok bære over med os.«

Lidt efter var Uvejret drevet bort, og Lampen bleven tændt. Peter-Olaf sad nu og læste i et Nummer af »Børs-Tidende«, som han tilfældig havde faaet Øje paa, medens Søsteren stod henne ved Døren og iagttog den anden Broder, der imidlertid var bleven kaldt ind i Butikken for at ekspedere en Kunde.

Efter at have staaet der nogen Tid, gik hun hen til Bordet og saa' lidt i den ene af Protokollerne, som laa der.

Det var Broderens Kassebog. Hun kunde i Grunden nok lide at vide, hvorledes hans Regnskab stod. Nu havde han handlet paa egen Haand med Principalens Varer i over fem Maaneder.

Hun satte sig ned foran Bordet og bladede i Bogen, der indeholdt en fuldstændig Redegjørelse for Broderens daglige Indtægter og Udgifter. Til venstre stod Debet, til højre Credit. Det forbavsede

hende at se, hvor stor en Omsætning, han allerede havde gjort. Øjet fór hen over lange Rækker Navne paa Urtekræmmere og Detailhandlere, som havde faaet Varer hos ham i Kassevis enten imod kontant Betaling eller paa en Maanedes Credit. Hist og her stod en foreløbig Opgjørelse nedskreven med Blyant ved Siden af Blækskriften. Og paa Credit-Contoen var der sat en Streg under enhver af de maanedlige Summer, han havde udbetalt Principalen.

Men hvad var det, som stod noteret der, hvor hun forgjæves søgte efter hans Udbetaling for de sidste Maaneder?

Hun kunde næppe tro sine Øjne, da hun læste:

Betalt Firmaet F. C. Mejer i
Hamborg som Deposito for Op-
fyldelsen af indgaaede Forplig-
telser 2000 Kr.

Hun fór med Uro Regnskabet igjennem for mulig at finde en Forklaring til de gaadefulde Linjer.

Men det var forgjæves, hun søgte. Bogstaver og Tal flød i ét for hende, og der trak atter et Uvejr op over hendes Aasyn.

Var det tænkeligt, at hendes Broder spekulerede? Og med Principalens Penge —

Hun kunde ikke blive siddende der længer i Uvished, men maatte straks ind i Butikken til ham for at faa Sagen opklaret. Dog, han var endnu

ikke alene. Der stod fremdeles en Dame der inde, som forlangte Kold-Crême og Sminke. Anna-Mathea lagde Mærke til, at Damen, der var smuk, uafsladelig fulgte hendes Broder med Øjnene, uden at han tilsyneladende havde Tanke for andet end Sminken, om hvilken han forsikrede, at den var aldeles uforlignelig og kun havde den Fejl, at der var ingen Ting at tjene paa den, da den ikke godt lod sig forhandle en gros.

»Nej, jeg er vis paa, at han har ikke det Ringeste tilovers for Fruentimmer,« tænkte hun ærgerlig. »Men Handelen! Handelen er hans Et og Alt! Jeg kan endnu huske, at han en Gang som Dreng fik en Anmærkning i Karakterbogen, fordi han sad og lavede Kræmmerhuse »til Sukkerhandel« i Skolen. Skulde han mulig allerede have ladet sig forlede til at spekulere i Sukker og glemme, hvad han skylder den Mand, der har taget sig af ham som en Fa'er? Jeg vilde ikke kunne udholde det!«

Hun havde atter taget Plads henne ved Bordet og sad endnu og bladede i Protokollen, da Broderen omsider vendte tilbage fra Butikken.

»Sig mig: Hvor i Alverden kan Du komme til at betale et Firma i Hamborg 2000 Kr. som Sikkerhed for indgaaede Forpligtelser?« fór det ud af hende, uden at hun endnu ændsede Peter-Olaf, der øjeblikkelig spidsede Øren.

Broderen saa' først lidt paa Kassebogen og senere paa hende:

»Naa! Du lader, som Du er hjemme!«

»Ja, Du har vel ingen Hemmeligheder for mig?«

Efter at have staaet lidt og gottet sig ved hendes Uro, svarede han:

»Man holder nok ikke let Noget hemmelig for Dig. Nu vel — siden Overraskelsen er røgen i Lyset — jeg har kjøbt Tusind Sække Sukker af F. C. Mejer i Hamborg, der er Agent for en større Terminsforretning i London.«

»For en Terminsforretning! Altsaa dog Spekulation! Og Du véd, at den er min Skræk.«

»Det faar ikke hjælpe, Anna-Mathea, naar den nu en Gang er min Lyst.«

»Hvad siger Du? Spekulationen?«

»Atsch! Spekulation! Hvorfor hænge sig i et saa fortærsket Ord? Især naar det skurrer i éns Øren. At gjøre i Terminsforretninger, hedder det i Handelssproget. Og dét er Noget, som enhver Kjøbmand, der har lidt Omløb i Hovedet, efterhaanden vil komme ind paa. Den Tid er forbi, da man lod sig nøje med at købe en Snes Sække Kaffe eller Sukker for at sælge dem ud i Smaapartier til Urtekræmmerne. Handelsmaskineriet i de gamle Kjøbmandshuse er forlængst gaaet i Staa. Det svarer ikke til de merkantile og sociale Krav, der er oppe i Tiden. Jeg har sagt Dig det før. Men det lader jo, som Du ikke forstaar det. Eller ogsaa vil Du ikke høre mig.«

»Da er det ellers ikke saa vanskeligt at forstaa,« mente Peter-Olaf.

»At spekulere . . . , ja, jeg siger: At spekulere er for mig det samme som at spille i Lotteriet.«

»Nu vel: Saa spiller vi!« sagde han og slog ud med Armene. »Det er netop det, der skal til ved Siden af Dygtigheden og Hovedbryderiet: at være lidt snar i Vendingen til at give Lykken en Finger. Engelskmanden siger — og jeg skulde mene, at den Fyr kan tale med i Handelsanliggender: Der er en gunstig Vind for enhver Mand, der vil frem. Det gjælder kun om at fange den i det rette Øjeblik . . . «

»Satan til Engelskmand!« udbrød den Yngste i Begejstring.

»Hold Mund, Peter-Olaf! — Og det er netop det, jeg har gjort, Se her, lille Søster!« Han bladede i Bogen og læste — noget tyk i Mælet: »Terminsforretninger: Den 3die December kjøbt 2000 Sække Sukker af Firmaet F. C. Mejer i Hamborg — Det er, som sagt, et Hus, der gjør Forretning paa Terminsbørsen. Den 3die December, vor Fa'ers Fødselsdag, stod Noteringen kun i 11 Mrk. Nu staar den i 16. Det er blot en lille Gevinst paa 10,000 Mrk., saafremt jeg allerede nu vilde sælge — hvad jeg dog nok skal tage mig i Agt for.«

»10,000 Mrk.! — Nej, saa vil jeg til Handelen!« skreg Peter-Olaf.

»Men Indsatsen!«

»Indsatsen? Er det Depositum'et, Du mener?«

»Ja, hvordan har Du kunnet deponere 2000 Kr.?

Jeg sér jo, at hele Udbyttet af Din Forretning næppe har indbragt Dig Fjerdeparten.«

»Ja, det er ikke Meget, den har smidt af sig endnu. Men det kommer af, skal jeg sige Dig, at jeg havde saa mange store Udgifter i Slutningen af September. Du husker nok, at den gamle Trækvogn, som jeg købte paa Auktionen, blev kjørt sønder og sammen, den Gang Hestene løb løbsk ude paa Nørrebro, saa jeg maatte købe mig en ny. En lille Slump Pakkasser og Kurve maatte der ogsaa til. Og saa fik Sørensen et maanedligt Tillæg i Lønningen af 15 Kr. Nu faar han lige 70. Det er ikke for meget for en Mand, der tidligere har været Hosekræmmer og arbejder haardt. Maaske kunde jeg nok have sluppet med de 65. Men hvad . . . Man maa jo huske paa, at han baade er tro og forstaar at se paa éns Fordel ved en given Lejlighed. Det er ikke længer siden end i Gaar, at han fiskede en Landhandler op paa Gaden og prakkede ham de Varer paa Halsen, som Urtekræmmer Lund skulde haft. Det var naturligvis ikke Meget, det drejede sig om. Maaske en halv Snes Kroner eller saa . . . Men, Herregud, de Penge var jo ogsaa værd at tage med.«

Hun rystede paa Hovedet:

»Har Du da maattet gjøre Laan for at faa Pengene, som Du deponerede?«

»Nej; man skal aldrig laane, Anna-Mathea, naar man ikke har det nødig. Hr. Hvalsø har givet mig Henstand med Betalingen til Nytaar. Han var saa

venlig at sige, da jeg klarerede for de Varer, jeg havde faaet i September, at han gjerne vilde give mig et Fjerdingsaars Kredit, ligesom han gav sine øvrige Kunder.«

Hun rejste sig og saa' paa ham, saa at han slog Øjnene ned.

»Det er altsaa nærmest med Hr. Hvalsø's Penge, Du spekulerer?«

»Med Hr. Hvalsø's? Nej, hvor falder det Dig ind . . . skjøndt jeg skal villig indrømme: Det kan være vanskeligt nok for en Handelsmand under visse Omstændigheder at sige, hvad der er hans Eget.«

»Men har han da givet Dig Ret til at disponere over de Penge, der egentlig er hans?«

»Nej, det tør jeg ikke sige . . . det er, ligesom man tager det . . .«

»Ja, saa behøver jeg heller ikke at vide mer,« afbrød hun ham utaalmelig. »Sæt at Pengene var gaaet tabt!« Hun vendte ham Ryggen og gik op og ned ad Gulvet i stærk Bevægelse. »Nej, dette havde jeg ikke ventet af Dig, Skat! Det vil jeg aldrig kunne glemme Dig!«

»Jeg kan ikke faa ind i mit Hoved, at han har gjort noget Forkert . . .«

»Der er Ingen, som spørger om Din Mening, Peter-Olaf!« affærdigede Broderen ham og vendte sig mod Søsteren: »Du kjender ikke Verden eller Handelen, Anna, dersom Du mener,

at det er noget Usædvanligt, jeg her har taget mig for.«

»Hvem spørger om, hvad der er usædvanligt? Her er Tale om, hvad der er hæderligt eller ikke. Og jeg skulde dog mene, jeg kjender saa meget til, hvad Du kalder Handelen, at jeg véd, der ligesaa let kan være Uheld i Morgen som Held i Dag. Sæt, at Sukkeret var faldet i Prisen i Steden for at stige! Hvad saa?«

»Hvad saa? Ja—a . . .«

»Ja, saa havde Du maaske for bestandig mistet den Mands Agtelse og Tillid, som Du skylder hele Din nuværende Stilling. Jeg forlanger af Dig, at Du øjeblikkelig telegraferer til Firmaet i Hamborg om at blive løst fra Din Forpligtelse — ligemeget om saa Prisen er gaaet op eller ned. Hr. Hvalsø kan træde her ind, hvornaar det skal være, og jeg vil have Lov til at staa med et aabent og ærligt Ansigt overfor den Mand, til hvem jeg en Gang har anbefalet Dig. Saa kan Du for Fremtiden lægge Planer uden mig.«

»Anna, Du véd ikke, hvad Du siger . . .«

»Jo, jeg véd godt, hvad jeg siger. Handl med Dit Eget og med Mit om Du vil — men ikke med Din Principals!«

»Ja, saa maa jeg hellere tage fra ham med det Samme og kun handle for mig selv . . . For handle, det maa jeg,« svarede han energisk. »I Grunden kan det heller ikke blive til Noget med den Smule

Sæbe og det andet Fedteri, han fabrikerer. Jeg maa se at fat i en Slump Varer, der er lidt mer Forslag i, f. Eks. Kaffe og Sukker. Eller hvad siger Du om Foder- og Gødningsstoffer? Jeg gad nok vide, om jeg ikke ved Hjælp af vor Farbro'er eller den gamle Kjøbmand Beck kunde afsætte en Del Varer der hjemme i Jylland?»

»Ja, det kan vi altid tale om,« svarede hun ham med en paatagen Alvor, som dog Smilet og Beundringen brød igjennem. »Sæt Du Dig nu ned og affat Depechen til Firmaet i Hamborg! Saa skal jeg nok bringe den hen paa Stationen, naar jeg gaar. Vi maa have den Sag i Orden. Før bliver vi ikke Venner!«

»Jeg maa vel lystre Commandérsergenten,« sagde han og rettede sig. »Skjøndt Du har været stræng nok ved mig, Anna. Og dog var Grunden til min Tavshed alene den, at jeg vilde overraske Dig til Julen med en Silkekjole.«

»Man skulde tro, at det var et Par Kjærester!« mente Peter-Olaf. Han tændte en Cigar i det Samme — formodentlig som et Slags Concoriabaal. »10,000 Mrk.! Det er storartet, som der kan tjenes Penge ved Handelen! Jeg var nok ikke saa taabelig endda, da jeg stak af til Kjøbenhavn! Og saa, aa, de Pigebørn, som man ser her . . .«

Han sendte en Røgsøjle i Vejret og saa' uvilkaarlig over paa sin smukke Søster, men puttede saa lige med ét Cigaren til sig.

Nej, det var en Skam at ryge Tobak, naar Anna-Mathea var til Stede. Og desuden . . . Man skulde se at beherske sine Tilbøjeligheder. Saa meget havde han allerede lært af sine gode Søskende.

IV.

Teaterforestillingen — der endte med Donizettis »Elskovsdrikken« — var til Ende, og Folk strømmede massevis over i Hr. Martins Konditori. Pladserne om Marmorbordene blev hurtig besatte. Herrer og Damer bænkedes sig fortrolig hos hinanden under livlig Samtale, og Bestillinger paa Smørrebrød, Øl og Te eller Kaffe lød uafbrudt fra Opvarterne inde ved Buffet'en, dér hvor Anna-Mathea stod iført en sort ulden Kjole og for nærværende Tid havde Tilsyn med Varenes Anretning.

Hun tog sig udmærket ud, saaledes som hun stod der i det stærke Gaslys. Det ungdommelige Ansigt med den friske Hudfarve, de glansfulde Øjne, Haarbuklerne, i deres flatterende Modsætning til den hvide Hals, og hele hendes fyldige, men slanke Skikkelse, der spejlede sig i Buffet'ens store Glasfyldinger — alt var som et indrammet, levende, kjønt Maleri, der nok kunde faa Hjærtet til at hoppe

i en ung Mands Bryst. Det var da heller ikke ualmindeligt, at Herrerne helst søgte ind i hendes Nærhed, og at én eller anden af dem blev siddende der til Midnat, for maaske at kunne faa sig en lille fortrolig Passiar med Frøkenen ved den Tid, der blev lukket. Men da Anna-Mathea gjerne trak sig tilbage fra Buffet'en lidt før Klokken tolv, maatte Vedkommende i Regelen gaa bort med uforrettet Sag og bekjende: Det blev vist vanskeligt nok at gjøre Erobring her.

Forøvrigt havde Anna-Mathea ikke noget imod til sine Tider at faa sig en Samtale med en net ung Mand.

Tit naar hun saa' Damerne sidde rundt om i livlig Discours med de mandlige Gjæster, var hun nær ved at misunde dem og mene, at det dog i Grunden var morsommere at lade sig conversere af en fremmed Herre end af éns egen Broder. Det morede hende at staa og lytte efter de Besøgendes Samtale, naar de laa henstrakte i Sofaerne og troede sig ubemærkede af hende. Hun syntes, det var ligesom en Forsmag paa Familielivets Hygge, hun da nød, og hun kunde i saadanne Øjeblikke godt føle sig fristet til at træde ud fra Buffet'en for at glemme sin Athængighed og blande sig med de Øvrige. Men at træde ind i Hr. Martins private Lejlighed, dér hvor han og Sønnen hyppig sad og ventede hende, faldt hende derimod sjælden ind. Principalen gjorde næsten for meget af hende. Det skulde dog vel aldrig være sandt, hvad den gamle

Fru Balle hentydede til, at han havde »alvorlige Hensigter« med hende? Hun vilde nødig tro det, da hun umulig kunde give sig hen til ham. Han havde jo allerede graasprængt Haar; og det var Kjærlighedens første Sommer, hun begjærede. Det var Ungdom, hun vilde have.

»God Aften, Frøken Johnsen!«

Det var en høj Garderofficér, ved Navn Hedemark, som traadte ind i Caféen ledsaget af en yngre Collega, Hr. Viggo Plum, og Hr. Husarlieutenant Gastoni. Efter at de alle tre havde hilst i Forbigaaende paa Anna-Mathea, gik de ind i Sideværelset, men vendte senere tilbage — da alle Lokalerne var overfyldte — og tog Plads henne ved Buffet'en paa nogle Taburetter, som Anna-Mathea omsider skaffede dem ved Hjælp af Opvarteren.

»Mange Tak, Frøken Johnsen! Det var smukt af Dem, at De vilde unde os Plads her i Deres behagelige Nærhed!« begyndte Hr. Lieutenant Hedemark. Der var noget vist Aristokratisk ved hans Person, som gjorde at Anna-Mathea følte sig smigret, naar han undertiden indlod sig i Samtale med hende om hvad, der tilfældig kunde falde for. Han var en god Ven af Hr. Gastoni — der forøvrigt fandt ham lidt indskrænket — og af den medfølgende yngre Officér, Hr. Plum, en lille svejrygget og tyndbenet Herre med et Par korte Bakkenbarter, som de kaldte »Jomfru Plums Favoriter«.

Anna-Mathea mærkede godt, hvor ilde faren

hun var, fra det Øjeblik, Hr. Gastoni traadte ind i Værelset. Uagtet han stadig lod, som hun slét ikke var til Stede, havde hun en Følelse af, at han hemmelig fulgte hende med Øjnene. Hun havde endnu aldrig set ham saa fornem indesluttet og tavs, som han sad der mellem begge de oprømte Kammerater.

Mon han endnu følte sig fornærmet af hende? Ja, naturligvis. Han kom der jo aldrig, uden at de Andre trak ham med sig. Og han havde Grund til at føle sig krænket, saa hensynsløst som hun havde baaret sig ad overfor ham og hans Familie. Det pinte hende umaadelig at skulle staa der som paa en Præsenterbakke. Men saa ofte hun traadte i Skjul bag Dørforhænget, syntes hun, at hun maatte frem til Buffet'en igjen. Det var dog muligt, at han vilde sige hende et venligt Ord. Hun kunde ikke udholde den Tanke, at han fremdeles skulde have Noget imod hende. For han kunde dog vel ikke overse hende aldeles paa Grund af hendes beskedne Stilling?

De fleste af Gjæsterne søgte efterhaanden hjem fra Caféen, da det allerede lakkede hen imod Midnat. Men den Lille med Favoriterne sad endnu stadig og talte med Vennerne om Teaterforestillingen, som de nylig havde overværet.

»Med Tilladelse, Frøken Johnsen!« udbrød han pludselig og svingede om paa Taburetten: »Har De været henne at høre 'Elskovsdrikken'?«

»Elskovsdrikken? Ah, De mener Donizettis Opera! Jo, jeg var ovre at høre den forleden med min ældste Bro'er. Det er en udmærket Musik . . .«

»Ja, og Teksten! Jeg finder, den er superb.«

Hr. Lieutenant Hedemark lo:

»De mærker nok, Frøken Johnsen, at Hr. Lieutenant Plum er bleven fortryllet af den kjønne Forpagterske i Fru Lützens Skikkelse. Det er nok ikke raadeligt, at vi lader ham faa mere Portvin i Aften. Hvad mener Du, Gastoni?«

Den Tiltalte saa' ud, som han næppe gad svare:

»Det er vel Synd at nægte ham endnu en lille Elskovsdrik.« Han heldte Portvin i Glassene. »Vil Du ikke have en Kage til? Hvad, lille Plum?«

»Lad nu være med det Drilleri!«

Lieutenant Hedemark lo:

»Vil De sé, hvor han rødmer! Ja, hvad synes De, Frøken Johnsen, om en saadan Gardist? Jeg forsikrer Dem, at ingen Skolepige kan være mer forgabet i Kager end . . .«

»Jeg taaler det ikke, Hedemark!« afbrød den Lille ham. »Frøkenen kan da nok begribe, at det ikke er sandt.«

»Jo, Gu' er det sandt!« lød det lakonisk fra Hr. Gastoni. Og han saa' over mod Anna-Mathea med et spørgende Blik. »Dersom Opvarteren havde

været her, skulde jeg gjerne have trakteret Dig med en Walesbolle, Plum.«

»Jeg véd ikke, om jeg maa bringe Hr. Lieutenanten én?« spurgte Anna-Mathea uvilkaarlig. Og Blodet steg forræderisk op i hendes Ansigt.

Hr. Gastoni sendte hende et talende Blik, medens han snoede sit Overskjæg:

»Tusind Tak for Opmærksomheden . . . Ja, hvad siger Du, Plum?«

»Det er en større Ære, end jeg kan tage imod . . . med mindre Frøkenen vil gjøre mig Selskab og tillade, at jeg ærbødigt opvarter Dem.«

»Tak. Jeg spiser aldrig Kager,« svarede hun og bragte ham Bollen paa en Glas-Assiette.

»Aa, det er Noget, De siger. Sæt Dem nu, Frøken!« Og han bød hende en Stol.

Hun gjorde et Forsøg paa at tjærne sig, men var ikke i Stand dertil. Hr. Gastonis Øjne vilde ikke slippe hende.

»Eller maaske et lille Glas Vin? Hej, Opvarter! Et Glas!«

»Nej, Hr. Lieutenant . . .«

»Jeg véd, hvad De vil sige: De drikker naturligvis heller ikke Vin. Men De kan da i det Mindste smage paa den.«

»Det er rigtigt, Plum!«

Den Lille skjænkede i Glasset, som Opvarteren kom med, og brystede sig, som om han havde i Sinde at holde en Tale.

»Saa . . . for Satan . . .«

Det var Klokken, der allerede slog Tolv inde i Sideværelset, som imidlertid var blevet tomt. Anna-Mathea aandede uvilkaarlig lettere. Det var hendes Befrielsestid, der slog. Hun skød Stolen tilbage, som Hr. Plum havde budt hende, men greb alligevel efter Glasset, paa samme Tid som Herrerne rejste sig ærbødige for at klinke med hende.

»Maa det være de tilstedeværende Repræsentanter for Hs. Majestæt Kongens Livgarde tilladt at hilse paa Dem, Frøken, som Ypperstepræstinden her i dette Rekreationens Tempel?« tog Hr. Plum endelig Ordet. »Gid det maa være os forundt at se Dem længe her og glæde os ved Deres Elskværdighed — vel at mærke: uden at vi taber Hovedet derved.«

»Det maa Du nok sige, Plum?«

»Paa Frøkenens Velgaaende!«

»Og paa Deres, mine Herrer!« Hun løftede Glasset.

»Tør jeg haabe, at Frøkenen ogsaa vil drikke paa mit Velgaaende?« spurgte Hr. Gastoni, da de Alle havde drukket.

»Det har jeg allerede gjort . . .«

»Om Forladelse! Saa vidt jeg forstod, var det væsentlig paa Livgardens, Frøkenen drak. Og jeg kan ikke nøjes med de Krummer, der falder fra Andres Bord.« Han løftede Glasset og deres Øjne mødtes. »Tillad mig at gjøre Livgardens Ord til mine: Gid jeg ofte maa faa Lejlighed til at se Dem her og glædes ved Deres Elskværdighed.«

Hun sendte ham et Solblik og — tømte Glasset.

I det Samme kom der en høj og noget mørk-laden Herre frem fra Forhængen ved Buffet'en, dér hvor Anna-Mathea tidligere var krøben i Skjul for Hr. Gastoni. Hans Ansigt var ikke uden Spor af Anfægtelser. Men hele Personligheden havde til Gjengjæld et velgjørende Præg af Selvbeherskelse og en vis overlegen Ro, som man i Regelen kun finder hos Folk, der er nogenlunde uafhængig stillede og er naaede frem til en forholdsvis moden Udvikling.

Det var Anna-Matheas Principal, Hr. Martin, der saa godt som altid var til Stede, naar Caféen blev lukket. Efter at han havde set lidt forbavset paa hende og gjengjældt Officérernes Hilsen med en skjødesløs Mine, gik han rolig ind i de tilstødende Lokaler. Og de hørte ham kort efter sige der inde:

»Vil De sætte Skodderne for Vinduerne, Petersen! Og sluk saa kun Gassen i de Værelser, hvor der er ingen Gjæster!«

Dette var Signalet til Opbrud. Nu maatte Officéerne fortrække.

»God Nat, Frøken Johnsen! Og Tak for i Aften!« hviskede Hr. Gastoni til hende, medens Opvarteren hjalp de Øvrige Kappen paa. Og han trykkede hendes Haand, saa hun næsten svimlede derved. »God Nat! Og paa Gjensyn!«

Hun vidste ikke rigtig, hvorledes hun var

naaet ind i sit Værelse, da hun senere stod der inde og svaalede Ansigtet med den «Liljemælk», som hun allerede længe havde haft skjult i Kommode-skuffen.

Hun vidste kun, at hun elskede ham over al Fornuft.

V.

Hr. Skat Johnsen havde imidlertid trukket sig tilbage fra Principalen for at kunne handle des selvstændigere, og boede nu i et gammelt Hus i Krystalgade, hvorfra han havde Udsigt til Zoologisk Museum og — hvad han mer skjønnede paa — Urskiven oppe paa Frue Kirke-Taarn.

Det var kun en borgerlig lille Lejlighed paa to Værelser og et Køkken. Det yderste af dem var ikke større, end at der lige var Plads til Skrivepulten, Kontorstolen, et Par Taburetter med Rørsæder og en gammel Varereol, hvilket alt sammen var blevet kjøbt hos Marskandiseren nede i Kjælderlejligheden.

Men saa var Værelset ved Siden af Kontoret til Gjengjæld des rummeligere, ligesom det ogsaa bar Spor af, at der havde været en kvindelig Haand med til at gjøre det hyggeligt. Der var Gardinkapper for Vinduerne og Linoleumstæppe paa Gulvet. Over den velbolstrede, grønne Chaiselongue, som

han havde faaet af Søsteren, hang et stort, indrammet Prospekt af deres Fødeby, Ribe. Paa Kommoden stod et Par Portrætter af Forældrene. Den gamle Bilæggerovn, der heldede foruroligende paa det vindskjæve Gulv, var pyntet med Bøgegrene, som skulde dække over Sodpletterne paa den revnede Væg. Et Rejsetæppe laa kastet hen over den amerikanske Gyngestol, og paa Bordet foran Sofaen stod en lav, nymodens Lampe med en vedhængende Skjærm.

Det var en Søndag Eftermiddag. Solen, der netop faldt hen over de gyldne Cifre i Urskiven paa Kirketaarnet, var allerede i Færd med at gaa ned, men den unge Grosserer sad endnu fordybet i Læsningen af sine Papirer ved Bordet henne foran Vinduespillen. Brevpakker, Protokoller og udenlandske Blade laa kastede hulter til bulter baade paa Bordet og de nærmeste Stole. Værelset var opfyldt af en stærk Cichorielugt, og i Vinduet laa en Rapskage ved Siden af en lille Pose, hvorpaa der stod skrevet: Guano.

»Hvad arbejder Du endnu?«

Det var Anna-Mathea, som traadte der ind og tiltalte Broderen, uden at han havde lagt Mærke til hendes Komme.

»Ja, jeg maa hænge i, kjære Anna« . . . Han rejste sig i det Samme. »Men . . . nej, hvor Du straalер!«

Hun smilte lyksalig.

Hun var iført en Kjole af lysegult Tyl med et

Hav af indvævede Morbærblomster. Paa Armen bar hun en lille Kniplingsmantille og paa Hovedet en Straahat med et langt, hvidt Slør. Der var noget fløjelsblødt og varmt ved de straalende Øjne, noget af Sommerens Varme. Munden stod lidt aaben og blottede hendes Tænder. Deres Hvidhed blændede næsten. Men Ansigtssfarven var endnu mindre klar end sædvanlig — og det uagtet hun stadig brugte »Liljemælk«.

»Ja, jeg troede, vi skulde lidt ud.«

»Jeg har næsten hverken Tid eller Lyst til at gaa ud.«

»Naa, saa bliver jeg her hos Dig. Jeg forlanger ikke at have det bedre . . .« Hun kastede Hatten og tog Plads i Sofaen. »Men fortæl mig saa lidt om, hvordan Dine Sager staar!«

»Ja, vidste jeg det selv. Men endnu er det Hele kun Tilløb til en Forretning. Jeg er nær ved at drukne i Overslag og Beregninger over baade Dit og Dat. Det gaar ikke saa strygende med Foderstofferne, som jeg havde tænkt mig . . . Og heller ikke med Guanoen. Jeg bliver vist nødt til at gjøre en Rundrejse i Jylland for at skaffe mig større Afsetning. Vor Farbro'er, der havde lovet at virke for mig, gaar bare og døser mellem sine fede Kreaturer. Og nu hører jeg, at Hans Beck vil ophæve Forretningen. For Resten har han været saa venlig at lade mig vide, at jeg godt kunde faa et Laan paa et Par Tusind hos ham, dersom jeg skulde faa Brug for dem ved en eller anden Forretning. Han

siger, at han tror, jeg nok vil drive det til Noget. Og det skal han have Tak for.«

»Men hvordan gaar det med Kaffen og Cichorien?«

»Jo, Cichorien er jeg overmaade vel tilfreds med. Og ogsaa med Kaffen. Jeg har lige sendt en Ladning op til Færøerne og Island.«

»Til Island!«

»Ja, det er storartet, som Befolkningen der oppe bruger Cichorie.«

»Men hvordan er Du kommen efter det?«

»Jo, jeg var saa heldig at gjøre Bekjendtskab med en gammel Faktor oppe fra Havnefjord. Det var ogsaa ham, som gav mig Anvisning paa Skipperen. Jeg bliver rimeligvis nødt til at tage Klipfisk for en Del af Varerne. Men dem sælger jeg saa til Hørkræmmerne.«

»Men dette er jo udmærket alt sammen.«

Han rystede paa Hovedet og fortsatte febrilsk:

»Det kunde alligevel være bedre. For ser Du: Nu er de nede i Brunsvig kommen efter at lave et nyt Slags Kaffesurrogat, hvorpaa der skal være ligefrem copiøst at tjene. Jeg tror ikke, jeg helmer, før jeg kommer der ned og faar Fingre i en Gren af Forretningen.«

»Hvad! Vil Du ogsaa til Brunsvig?« udbrød hun forbavset.

»Ja, og saa gør jeg rimeligvis med det Samme en lille Afstikker ind i Westfalen. Jeg véd fra Jærnstøberne, at dér skal være gode Cinders, og at

man kan faa dem ført billig her til. Kul er der saa Mange om . . . Jeg synes ikke, at jeg endnu tør indlade mig med Kul.«

Klokken var allerede Ni, og de sad endnu og talte om hans Forretning, da der lød rappe Fodtrin ude i Kontoret, og Døren blev revet op af en ung Pige med et solbrændt Ansigt, som straaede af Sundhed og barnlig Tilfredshed.

Det var Søsteren, Boletta, der nylig var kommen til Kjøbenhavn og havde faaet Plads hos en velstaaende Møbelhandler, som tillige var Ejer af et Savværk. Anna-Mathea havde nemlig læst en Gang i Bladene om en Herre, som søgte sig en Jomfru fra Jylland til at passe hans Smaapiger, et Par Tvillinger, der nylig havde mistet Moderen. Efter at have skaffet sig nærmere Oplysning hos Enkemanden, Hr. Michaelsen, der netop paa den Tid havde overtaget en større Ejendom paa Kultorvet, i hvis Bagbygning han havde indrettet sig det omtalte Savværk — Møbel-Magazinet var i Forhuset — skrev hun til Søsteren og spurgte, om hun var villig til at overtage Pladsen. Pigebarnet blev naturligvis umaadelig henrykt. At komme over til Kjøbenhavn til sine kjære Søsken og et Par søde, smaa Tvillinger — jo, det var rigtignok noget Andet end at sidde og kukkelure der hjemme i »Gjæsteboderne« eller drive om ude paa Landet imellem Køer og Gæs.

»Nej, Boletta, er det Dig!« — »Vi troede ikke,

at Du havde Frihed i Dag!« lød det paa én Gang fra begge hendes Søsken.

»Jo, Hr. Michaelsen kom tidligere hjem fra Malmø, end vi havde ventet. Og saa spurgte han mig ved Middagsbordet, om jeg ikke vilde lidt ud, naar jeg havde faaet Børnene i Seng.«

»Naa, saa mangler vi kun Peter!« udbrød Søsteren og klappede hende paa Kinden. Hendes Ansigtshud var ikke saa lidt klarere end Anna-Matheas, men temmelig fregnet, Øjnene store og troskyldige, Haaret hang hende skjødesløst ned i Panden, og Brystet bevægedes stærkt under den stramme Trøje, der sluttede tæt til hendes Krop. Hun saa' ud som et ægte Friluftsbarn. Man kunde gjerne tro, at hun kom gaaende lige fra en Croquet-plads. — »Gud véd, hvor Peter-Olaf dog altid farter om paa egen Haand?«

»Han er naturligvis ude med en eller anden fra Fabrikken,« svarede Skat. Det var imidlertid lykkedes ham at faa Broderen anbragt ved en Stearinlys-Fabrik, hvor han skulde have Tilsyn med Smeltningen og Vareindpakningen imod en maanedlig Løn af 80 Kr. »Naa, hvordan gaar det saa, lille Boletta?« spurgte han Søsteren, der imidlertid havde taget Plads i Gyngestolen. »Synes Du fremdeles om Pladsen?«

»Ja, det gjør jeg rigtignok!« Hun satte Stolen i Bevægelse. »Aa, de er saa grinagtige, Tvillingerne, især naar de er i Bad. Det siger ogsaa Hr. Mi-

chaelsen. Han kom ind i Dag og hjalp mig med at klæde dem af.«

»Det var da et mærkeligt Arbejde for et Mand-folk!«

»Ja, det var nok ikke Noget for Dig, lille Skat,« lo Anna-Mathea. »Jeg er bange for, at Du aldrig kommer i en lignende Situation.«

»Saa—aa! Hvad mener Du med det?«

»Du bliver saamænd aldrig gift. Det skulde da være et mærkeligt Fruentimmer, der kunde forelske sig i Dig. Jeg er vis paa, at Du ikke en Gang fik Tid til at kysse Din Kone.«

»Hvad skulde det ogsaa til!«

»Ja, hvad mener Du?« spurgte hun Søsteren, der saa' paa dem med store Øjne. »Nu har jeg trukket om med ham her i over tre Aar og vist ham alle vore kjønne Kjøbenhavnerinder. Men tror Du, at der er én, der har fundet Naade for hans Øjne? Nej, et Fruentimmer er som Luft for ham. Men vis ham en Guano-Sæk! Det er noget Andet!«

»Med hvem skulde jeg ogsaa gifte mig? Jeg kan jo ikke faa Dig?«

»Ja, er det ikke ærgerligt at høre?«

»Er det ikke sørgeligt — for en gammel Mo'er!« Hun rejste sig pludselig og gik hen imod Søsteren.

»Kom lille Boletta . . . Vi vil ikke tale længer med ham om . . . Han har ikke den ringeste Forstand paa Kjærlighed . . . Skal vi gaa i Tivoli med ham? Det er næsten éns Pligt at trække Mennesket lidt ud.«

»Aa ja, saa kommer jeg der alligevel!« udbrød hun henrykt.

»Alligevel, siger Du?«

»Ja, Hr. Michaelsen var saa venlig at spørge mig, om jeg havde Lyst til at gaa der ud med ham og Svigerinden. Han sagde, at der var Vauxhall. Hvad er det for Noget?«

Hendes Søskende saa' paa hinanden. Deres Forbavselse var aabenbar. Hr. Michaelsen, den store Møbelhandler og Savværksejer, der nylig havde arvet en betydelig Formue efter Marskandiser-Frøkenen, hans gamle Plejemoder, vilde gaa i Tivoli med deres Søster! Der maatte stikke Noget under.

»Men hvad svarede Du ham da?« spurgte Anna-Mathea omsider.

»Jeg sagde naturligvis, at det havde jeg umaadelig Lyst til, men at jeg ogsaa længtes efter at se mine Søskende. Kunde han blive vred paa mig for det?«

»Nej, saa maa der ikke være Noget ved ham. Det var baade kjønt og rigtig svaret, Boletta. Men saa maa vi virkelig ind i Tivoli at se paa Illuminationen. Synes Du ikke, Skat?«

»Jo, det er da rimeligt.«

Ikke mer end en halv Time senere var de allerede der inde og paa Vejen hen til Koncertsalen. Trængselen var umaadelig, Lyshavet blændende. Alle Vegne Gassole, dannebrogsfarvede Balloner, kulørte Lamper og oplyste Blomsterbede, Livsglæde, Travlhed, Humør og et uendeligt skiftende Farverøre.

Den yngste af Søstrene, der gik forventningsfuldt lidt foran Anna-Mathea og Skat, vendte sig hyppig om og saa' tilbage imod dem med et Ansigt, som straaede af den inderligste Tilfredshed. Hun havde endnu aldrig tidligere været med i en saadan Menneskesværm, men følte sig desuagtet til Mode som en løssluppen Fugl. Der var ingen Tyngsel i Luften, ingen Raahed i Trængselen. Menneskene her var ligesom af et helt andet Stof end der hjemme i Jylland. Hun syntes, at ethvert Øjekast, ethvert Smil, der mødte hende, var som en Velkomsthilsen eller et Ønske om, at hun skulde more sig godt. Og saa det, at hun maaske turde gjøre sig Haab om at træffe sammen med sin rare Principal. Jo, hun maatte rigtig nok være sine Søskende taknemmelig for, at de havde taget hende med der ud!

Det gik heldigvis, som de alle hemmelig ønskede.

De var endnu næppe naaede hen til Koncertsalen, før de fik Øje paa en lysklædt Herre, der sad lige ved Indgangen, under den aabne Veranda, i Samtale med en allerede halvgammel Dame, der havde kortklippet Haar og Briller paa Næsen.

Det var Møbelhandleren, Hr. Michaelsen og hans afdøde Hustrus Søster, Frøken Amanda Fick.

Et Par større Modsætninger kunde næppe tænkes. Hr. Michaelsen var en velbygget, skulderbred Mand med et rødskjægget Aasyn, der fik Liv fra et Par store, venlige og skjælmske Øjne. Frøkenen kunde næppe glæde sig ved at være i Besiddelse af en Sundhed som hans. Hendes Ansigtsfarve var gullig, Legemet

spinkelt og Holdningen ynkelig, hvilket dog ikke hindrede hende i at være overmaade indtaget i sin egen Person. Og at Svogeren var ikke mindre indtaget i hende, derom tvivlede hun ikke. »Jeg bliver vel sagtens nødt til at tage imod det Tilbud, som han rimeligvis vil gjøre mig, naar nu Sørgeaaret er omme« — plejede hun at sige — »skjøndt det er kjedeligt nok med de Tvillinger, han har, og at han holder saa meget af Børn. Hvad skal en Kunstnerinde ogsaa med Børn?« — Hun var Musiklærerinde og spillede ret kjønt, men tabte i Reglen en Del Noder, naar hun kom rigtig i Affekt.

»Naa, saa De kom dog alligevel i Tivoli, Frøken Johnsen,« lød det fra Møbelhandleren. Han havde imidlertid skaffet Siddepladser til baade hende og hendes Søsken lige overfor Svigerinden, der sad og mønstrede dem gennem Brillerne: En Buffet-Jomfru fra et Konditori! Og en nybagt Grosserer! Det var ogsaa et Selskab at byde hende! Og saa at sige Frøken til éns eget Tyende! Nej, man mærkede nok, at Vajsenhus-Drengen endnu stak hendes gode Svoger i Ærmet, tænkte hun. Og hun stak Næsen i Vejret med en fornærmet Mine.

Det lod til, at Boletta blev saa behagelig overrasket ved Hr. Michaelsens Opmærksomhed, at hun glemte at svare ham. Men heldigvis mærkedes det ikke, da Herrerne, der allerede tidligere havde gjort hinandens Bekjendtskab, snart fik en Samtale i Gang om Forretningsanliggender.

Møbelhandleren, der netop havde været ovre i

Sverrig at montere en Herregaard, fortalte, at han om kort Tid skulde ned til Berlin at se paa en Savmaskine af ny Construction. Og da Grossereren jo ogsaa havde i Sinde at rejse til Tyskland, blev de enige om at gjøre hinanden Selskab. Det var dog altid behageligt at have en Rejsekammerat, ligesom det under visse Omstændigheder ogsaa kunde være ganske besparende. »Og hvad der var spart, var jo tjent.«

Anna-Mathea lo ad den sidste Bemærkning, der kom fra hendes Broder. Hun sad og nippede velbehagelig til den svenske Punsch, hvormed Hr. Michaelsen trakterede, og havde hyppig sin Opmærksomhed henvendt paa de forbigaaende unge Herrer, af hvilke flere end én hilste ad hende med udsøgt Artighed.

»Men hvorfra kjender Du dog alle disse fornemme Herrer?« hviskede Søsteren.

»Naturligvis fra Konditoriet.«

»Venter Du Nogen . . . Eller hvem er det, Du søger?«

Men hun rystede paa Hovedet.

Inde i Koncertsalen bleve Violinerne netop stemte. Det gav et Sæt i Anna-Mathea, i det hun flyttede Stolen lidt og saa' der ind:

Der stod han jo inde ved Siden af Lieutenant Plum, foran den nærmeste Pille. Der stod han, hendes Afgud. Det var, som Glaskuppelen løftede sig over ham, som om han bar Pillen paa sin Skulder. Men saa' han hende . . . eller ikke? Hun kunde

ikke komme efter det, men lagde Mærke til, at det hyppig lyste op i hans Øjne, i det han saa' ud over Forsamlingen, saa at hun uvilkaarlig kom til at mindes, hvad hun en Gang havde læst om i Skabelses-historien, at »Guds Aand var over Vandene. Og han sagde: Vorde Lys! Og der blev Lys . . .«

Hun følte sig pludselig greben af Svimmelhed, og det blev ikke bedre, da Orkestret i det Samme faldt ind med et Drøn af Bækkener, Pauker og Trommer, saa at hele Hallen rungede. Hvad mon det var, de spillede? Hun greb ud efter Programmet. Men Bogstaverne løb i ét. Violinernes bløde Toner kaldte atter hendes Blik tilbage til Manden der henne ved Pillen. Hun syntes, at der stod Savn og Længsel skrevet i hans Aasyn. Hvad om det var hende, han tænkte paa? Det brusede for hendes Øren. Det sang i hendes Sjæl. Det var, som om de usynlig mødtes i Harmoniernes Rige. Og nu saa' han da paa hende. Hun følte sig ikke i Stand til at undertrykke en hæftig Dirren, skjøndt Broderen sad og saa' paa hende, men greb da instinktmæssig efter Glasset og pressede det ind imod Læberne. Hun maatte have Noget at foretage sig, Noget at styrke sig ved. For — ak, nu mærkede hun først, hvor svag hun var.

Koncerten var til Ende. Hr. Gastoni havde hilst hende med Ærbødighed, i det han gik ud af Salen sammen med Hr. Plum. Hun havde ikke kunnet frigjøre sig for Følelsen af, at der i hans Blik var ligesom en Forjættelse om, at de nok

senere skulde mødes. Møbelhandleren var allerede gaaet hjem med Svigerinden, der ikke godt kunde taale Natteluften, og Grosserereren havde imidlertid været inde at drikke Te med sine Søstre i en af Pavillonerne. De drev nu omkring og saa' paa Illuminationen — nærmest af Hensyn til Boletta, der dog syntes at more sig mindre, efter at Principalen var gaaet.

I Grunden var Anna-Mathea paa sin Vis ligesaa glad ved Hr. Michaelsen, som Søsteren aabenbart var det. Hun havde allerede ved sin første Samtale med ham fundet, at han var en Mand, der havde Hjærtet paa det rette Sted, og saa' nu til sin Overraskelse, at han stod lige paa Nippet til at forelske sig i Boletta.

Sæt, at der blev et Par af dem? Var det da saa urimeligt, om hun selv gjorde sig Haab om en Forbindelse med Lieutenanten? Hr. Michaelsen var dog en af Byens større Industridrivende og en formuende Mand. Ja, men Hr. Gastoni var Officér og af en fornem Familie. Selv om han foreløbig ikke ejede Noget, var hun vis paa, at han med Tiden vilde komme til at arve Onkelen. Og hvad havde hun vel at byde ham andet end sit fulde Hjærte?

Men havde han da nogen Sinde talt til hende om Kjærlighed? tænkte hun, medens hun stadig gik og spejdede efter ham i Trængselen.

Nej, vel ikke med rene Ord. Han var undertiden saa tilbageholdende, næsten mer end en Kvinde. Det var, ligesom han ikke kunde finde Ord for det

Uudsigelige, som Kjærligheden jo var. Naar han undertiden kom der i Caféen — hun vidste fra Hr. Plum, at han tit tog der ind fra Rekrutskolen paa Jægersborg »alené for hendes Skyld« — kunde han godt sidde hele Timer og se paa hende, uden at sige Noget. Var det maaske af Hensyn til Familien, han tav? Det var jo rimeligt nok, at den nødig vilde gaa ind paa en Forbindelse imellem dem. Men derfor maatte han dog ikke gaa og tabe Modet. De havde jo Tiden for dem. Og naar han kun rigtig holdt af hende, saaledes som hun holdt af ham, skulde ingen Magt i Verden være i Stand til at skille dem ad.

»Men Gud . . . Hvad mon der er paa Færde dér inde?« udbrød Boletta. De gik netop forbi en Sangerinde-Pavillon, da Døren blev revet op under et stærkt Røre mellem Gjæsterne, og det lød, som om en Mand blev kastet over imod den nære Brædevæg.

»Det er rigtigt . . . Smid ham ud . . . Kommer han her og gjør Spektakel!« lød det inde fra Pavillon, paa samme Tid som Damerne der inde begyndte at synge.

»Hvad er det for en dejlig Sang?« vedblev Boletta. Hun strakte sig paa Taaspidserne og saa' ind i Salen, hvor en luftig paaklædt Amazone, Frøken Krokow, netop gik omkring mellem Gjæsterne med en Tallerken i Haanden. »Og . . . aa, sikken yndig Dame!«

»Det er ikke noget at opholde sig ved,« mente Broderen. »Det er vel ikke Andet end en Herre, der har set lidt for dybt i Glasset.«

I det Samme blev den vedkommende Fredsforsyrer kastet baglængs udenfor Døren af et Par stærke Mænd, hvis Underliv han lejlighedsvis behandlede ubarmhjærtig med sine knyttede Næver.

»I skal se, at det er en Engelskmand,« hviskede Grossereren.

»Hvorfor tror Du det?«

»Jo, det er netop saadan, de engelske Matroser bærer sig ad, naar de bokser. Jeg har lagt Mærke til det der hjemme ved Kanalhuset, hvor de tit gaar i Land.«

»Nej, du store . . . Det er Peter-Olaf, vor Bro'er!« udbrød Boletta med et Skrig.

»Peter-Olaf?«

Jo, det var ganske rigtig ham, som i det Samme blev slængt hen ad den brede Grusgang der udenfor Pavillonon. Han var nær tørnet sammen med en ældre Dame, men havde næppe faaet Ligevægten igjen, før han fór rasende tilbage mod den nærmeste af sine Modstandere:

»Har De maaske Noget, De skal have sagt til min Kjæreste? Hvad?«

»Kors, saa Frøken Krokow er Deres Kjæreste?« lød det fra en svensktalende Herre.

»Ja. Og jeg vil snakke med Enhver, der vover

at tage sig nogen Frihed overfor hende.« Her fik Svenskeren en Kindhest, saa at han tabte Hatten.

»Tag ham i Kraven igjen! Eller lad os faa sendt Bud efter Politiet!«

»Ja, Politiet! Politiet!« gjentog han vrængende og gik hen ad Grusgangen, dér hvor hans Søskende stod. »Elendige Krysterer! Kan I ikke en Gang staa Jer overfor en enkelt Mand, uden at kalde Politiet til Hjælp? Men nu har jeg bidt Mærke i Jer, og I skal høre fra mig siden . . . Det kan I tro . . .«

»Men er Du fra Forstanden, Menneske? Hvad har de gjort Dig?«

Det gav et Sæt i Peter-Olaf, da Broderen i det Samme tog ham ublidt under Armen og skyndsomt førte ham bort med sig.

»Hvad de har gjort? De har fornærmet Frøken Krokow. Og det skal de komme til at fortryde.«

»Frøken Krokow?«

»Ja. Det er det dejligste Fruentimmer, Vorherre har skabt . . . Hun siger, at hun holder af mig og vil gifte sig med mig.«

Boletta, der fulgte nærmest efter dem, spidsede Øren:

»Hvad er det, han siger.«

Men Grosserereren svarede ikke. Han var bleven kridhvid i Ansigtet. Først da de var naaede hen til et skyggefuldt Sted, vendte han sig om imod de

forskrækkede Søstre og gjorde Mine til at de skulde fjærne sig.

»Jeg gaar lidt foran med Peter-Olaf,« sagde han til den ældste af dem. »Dersom vi ikke skulde mødes igjen, er Du vel nok saa god at følge Din Søster hjem.«

Det var en sørgelig Ende paa Aftenen, tænkte Anna-Mathea, da hun senere gik hen imod Udgangen med Søsteren. Aa, at hendes Forhaabninger, hendes himmelhøje Forhaabninger skulde tilintetgjøres saa brat! Nu saa' hun først Kløften, der var imellem hendes Familie og Gastonis. Aa, at hun ogsaa havde kunnet glemme Peter-Olaf! At hun havde kunnet tro blot et eneste Øjeblik paa hans Forbedring, paa hans Bistand!. Han var i Stand til at bryde ned Alt, hvad de andre byggede op! Han var i Stand til en Gang at komme i Kasjotten. Og saa kunde hun nok sige sine Drømme om Familieoprejsning og Ære og Lykke Farvel.

»God Aften, Frøken Johnsen! Tillader De, at vi hilser paa Dem?«

Hun standsede uvilkaarlig og greb fat i Søsteren.

Det var Hr. Gastoni, som allerede en Tid havde fulgt dem med Vennen, Hr. Plum. Den troskyldige Bolettas Forbavselse over pludselig at blive forestillet for et Par fremmede Herrer, to statelige Officérer, kjendte ingen Grænser. Hun vidste næppe, hvad hun turde svare, da Hr. Lieutenant Plum, der straks sluttede sig til hende, beklagede oprigtig, at han ikke tidligere havde haft Lejlighed til at hilse

paa Frøkenen. Men da han saa senere førte Samtalen hen paa »hendes elskværdige Søster, hvem han havde haft den Ære at kjende allerede i flere Aar,« blev hun efterhaanden mer veltalende i sin Ros over hendes Søsken. — Hun var i Grunden ganske pikant med sin jyske Accent, mente den lille Plum med Favoriterne.

»De er saa højtidelig i Aften!« lød det fra Hr. Gastoni, som gik lidt foran med Anna-Mathea.

Hendes Aasyn opklaredes:

»Det synes jeg, at man snarere kan sige om Dem.«

»Her er ogsaa dræbende. Man bliver Idiot her inde.«

»Hvorfor kommer De her saa?«

»Som om De ikke vidste det! For at spejde efter én, der bestandig lader, som om hun ikke kjender mine Tanker.«

Hun syntes at se Himlen aaben . . . Det var hans Tanker, det skyldtes . . . hans mandige Tanker . . .

»Hvorfor gaar De nu og ser ned imod Jorden? Hvorfor er De egentlig bange for mig? Hvorfor flygter De for mig, Frøken Johnsen?«

»Jeg vidste ikke, at . . . at jeg flygtede for Dem . . .«

»Da kan jeg fortælle Dem, at det har De altid gjort.« Hun sukkede dybt, og han fortsatte — tilsyneladende lidt overfladisk: »Men hvor har De

gjort af Hr. Grossereren, Deres sædvanlige Sikkerhedsvagt?»

Hun fortalte ham, at han var gaaet foran med Broderen, og kom derved af Forlegenhed til at omtale hans forestaaende Forretningsrejse.

»Men maa Hr. Lieutenant Plum og jeg da ikke følge Damerne hjem?»

Hun satte sig ikke derimod. Og de gik langsomt ind ad Byen til, med de Andre efter sig.

»Saa Hr. Grossereren skal paa en Forretningsrejse?»

»Ja, han tager vist ned til Brunsvig og Westfalen allerede i Midten af Ugen.«

»Da skulde det glæde mig, om jeg maatte være Frøkenens Sauvegarde ogsaa paa Søndag i hans Sted.«

»Mener De i Tivoli, Hr. Lieutenant?» spurgte hun og smilte ad ham.

»Ja, eller for Eksempel paa en lille Skovtur.«

Det kom saa ridderligt og frit, at hun atter følte sig afvæbnet overfor hans Tilbud.

Og han vedblev:

»Jeg synes, ærlig talt, at to saa gode Venner, som vi, nok kunde trænge til en Gang at tale lidt fortrolig med hinanden. Og det er dog nærmest ude i Naturen, man rigtig er sig selv.«

Det var, som hendes Hjærte fløj ham i Møde. Ude i Naturen! De skulde mødes, de to, ude i Naturen! jublede det i hende.

»Jeg er bange for, Hr. Lieutenant, at jeg ikke tør tage imod Deres Tilbud, da jeg er bunden paa Søndag.« svarede hun omsider.

»Hvad vil det sige, at De er bunden?«

Hun blev rød af Undseelse:

»Jeg har kun Frihed hver fjortende Dag. Næste Søndag er det Frøken Feüersteins Tur at gaa ud.«

»Gid hun sad paa Bloksbjærg! — Men saa den følgende Søndag.«

Hun rystede paa Hovedet:

»Da er det Husbestyrerinden Fru Balles Fødselsdag. Og jeg har lovet at spise til Middag hos hende ude paa Klampenborg, hvor hun har taget Ophold en kort Tid i det lille tidligere Skovløberhus tæt indenfor Laagen.«

»Gud forbarme sig! De er jo formelig belejret af en hel Hær af Søsken og gamle Madammer!« udbrød han med komisk Fortvivlelse. »Men maa jeg da hente Dem ude ved Skovløberhuset? Saa kan jeg da i det Mindste følge Dem til Stationen eller ind ad Strandvejen, dersom De mulig skulde foretrække at spasere hjem.«

Hun var altfor lykkelig til at kunne gjøre flere Indvendinger. Og da han hurtig førte Samtalen hen paa noget Andet, blev Spørgsmaalet først atter draget frem, da de omsider naaede ind til Konditoriet.

»Ja, saa glæder jeg mig altsaa til at se Frøkenen igjen — senest om fjorten Dage?« sagde han ved

Afskeden. De havde imidlertid Alle fulgt Boletta hjem, og Hr. Lieutenant Plum stod nu marcheret op ved Siden af Vennen paa de brede Stenfliser udenfor Indgangen til Caféen.

»Mange Tak for Deres Opmærksomhed, Hr. Lieutenant! Men er det ikke lidt for tidligt allerede nu at træffe Aftale derom? Hvor kan det for Resten være, at De besøger os saa sjælden, naar De dog ikke er paa Jægersborg?« tilføjede hun lidt overgiven.

»Ak, sig hende det, Plum, at jeg er bleven til Latter for mine Venner, om ikke for alle Mennesker, ved min evige Bestormen af denne usalige Café! Sig hende, naar hun ikke vil tro mig selv, at man fortæller, jeg hænger her fra Morgen til Aften og forsømmer min Tjeneste alene for hendes Skyld! Og — Gud forlade hende — saa siger hun dog, at jeg kommer her kun sjælden.«

»Ja, han har Ret, Frøken Johnsen: Det er Synd af Dem at gaa og pine ham saadan! Jeg er vis paa, at der er ikke det, som Gastoni ikke kunde gjøre for Deres Skyld. Saa trofast hænger han ved Dem.«

— »Saa trofast hænger han ved Dem . . . To saa gode Venner som vi kunde nok trænge til at tale lidt fortrolig med hinanden . . . Jeg er bleven til Latter for mine Venner og forsømmer min Tjeneste alene for Deres Skyld . . .« fór det om i Anna-Matheas Tanker, endnu længe efter at hun var gaaet til Ro.

Hendes Hjærte var delt imellem Fryd og Haab. Og dog havde der været Noget ved hans sidste Haandtryk, der stærkt foruroligede hende og gjorde, at hun endnu laa vaagen og i Feber, da Tjenestepigen den følgende Morgen kom ind til hende med Teen.

VI.

Det var fjorten Dage senere. Varmen havde været utaaelig, og Folk drev fra Klampenborg op imod Dyrehaven i store Flokke for at svale sig der i Aftenluften. Kun henne ved det lille tidligere Skovløberhus, hvor Solskinnet netop faldt ind imellem Granerne, gik en enlig Herre frem og tilbage med en Mine, som om alle de øvrige Mennesker ikke var til for ham.

Det var Hr. Husarlieutenant Gastoni. Mer højtidelig stemt kunde ingen Skildvagt staa paa Post i et afgjørende Øjeblik, end han gik der ved den brede Grøft og Stakittet, som adskilte ham fra Haven om det lille nærliggende Hus.

Han bar dog ikke Uniform, men var iført en lysegraa Sommerklædning og havde høj Silkehat paa Hovedet. Den hvide Cravate, hvori der sad en Diamantsrosette, gjorde hans Hudfarve endnu mørkere. Personen kunde umulig være mer aristokratisk. Men saaledes som han gik der under de dunkle

Graner, var der noget Tilsløret i Blikket, og han saa' forvaaget ud.

Undertiden traadte han hen til en lille Bro, der førte ud over Grøften til en Bagdør i Stakittet. Han kunde da høre Damerne tale inde i det nære Lysthus.

»Maa jeg skjænke Dem en lille Kop Kaffe til?« lød det en Gang der inde.

»Tak! Maaske nogle Draaber paa Bunden af Koppen. Deres Kaffe er saa fristende.«

»Ja, det er med Kaffe som med Kjærlighed,« tænkte han —. Hans Aasyn formørkedes af et vemodigt Udtryk, og Munden fortrak sig lidt: »Man vil stadig have mer af den.«

Til andre Tider kunde han skimte Anna-Mathea inde mellem Træerne. Hun var hvidklædt og syntes at give Kaninerne Æde.

»Pst! Pst!« slap det da ud af ham.

Hun saa' op fra Grønsværen, dér hvor hun havde lejret sig som en Svane, og lagde Fingeren paa Munden. Hendes Ansigt straaede. Der var et Skjær af Renhed og Blufærdighed over hende. Han kunde pludselig faa en Fornemmelse, som om Noget stak ham i Hjærtet, naar hun smilte ad ham. Ja, en Gang hændte det endogsaa, at han krøb i Skjul bag en Træstamme, da hun tilkastede ham et Kys.

»Kan ikke komme endnu,« hviskede hun. »Maa have Taalmodighed og først faa de Andre sendt bort.«

Men endelig dagedes det da. Hun kom til Syne bag Stakitlaagen og traadte ud over Broen. Han sænkede Hatten, som om det var med sin Sabel, han hilste.

Endnu var der ingen af dem, som talte. Saa meget skyndte de sig med at komme bort.

De brød ind paa en Skovsti, der førte over imod Chausséen, og han maatte flere Gange bekjende for sig selv:

»Nej, jeg kjender hende næppe!«

Hendes Gang var som en Skolepiges. Hvor enten en Granstamme eller en Vindfælde laa hende i Vejen, sprang hun fodlet hen over den. Væksten var bleven slankere, og Holdningen havde faaet noget mer jomfruelig Selvbevidst.

Nu saa' han det først, hvor uendelig forskjellig hun var fra alle de kjøbenhavnske Modedamer, som han ellers omgikkes. Det var, som man kunde mærke hendes Hjemstavns, Havets og Marskegnens Friskhed og Djærvhed i hendes usminkede Væsen, netop saaledes som hun nu lagde det for Dagen. Han gik spejdende ved Siden af hende og havde ondt nok ved at følge hende og holde Øjnene borte fra hendes svulmende Læber, de pragtfulde Haarbukler, Svanealsen og al den øvrige kvindelige Dejlighed. Nej, endnu havde intet Menneske behersket ham som hun.

Men Anna-Mathea havde ogsaa alvorlig forberedt sig paa Mødet med ham og gennemgaaet

en Prøvelse, der — i det Mindste foreløbig — havde lutret hende baade aandelig og legemlig.

Siden han havde fulgt hende hjem fra Tivoli var hun endnu mer end tidligere bleven bange for sig selv og havde energisk søgt at komme til Klarhed over Forholdet imellem dem.

At hun paa sin Side elskede ham saa inderligt, at hele hendes Skæbne for bestandig vilde være knyttet til ham — derom tvivlede hun ikke.

Men mente han hende det ligesaa alvorlig? Var der Intet ved hans forøvrigt saa elegante og ridderlige Væsen, ved hans Haandtryk og hans Blik, der vedvarende maatte mane hende til Eftertanke?

Hun gienngik i Tankerne Alt, hvad hun havde hørt sige om ham i Kaptejnens Hus, for at faa des mer Lys over hans inderste Personlighed.

»Han er saa god, som Dagen er lang,« havde hun ofte hørt sin Frue sige. »Man maa kun føje sig lidt efter ham, naar hans Raptus kommer over ham.«

Anna-Mathea havde virkelig aldrig lagt Mærke til, at han havde nogen Raptus.

En anden Gang havde en af Pigerne sagt:

»De kan tro, at baade Fruen og Kaptejnen gjerne vil have vor Lieutenant gift, for at han ikke skal komme paa Afveje. Der er nu Stamhusbesidderinden, den rige Frøken Brockhorst. Hun skal have sagt til Veninden, Frøken Rosenvinge, som var her forleden, at hun gjerne vilde gaa i Krig

med ham, blot han vilde have hende. Men jeg er vis paa, at vor Lieutenant betakker sig baade for hendes Penge og hendes Pukkel. Han vil nok have én, han kan holde af. Lad det saa gaa med Udgiften, som dét vil.»

Og desuagtet kunde hun gaa og tvivle om hans Hensigters Redelighed!

Hun skammede sig over sine opskræmmede Tanker, sin travle Fantasi, paalagde sig ligefrem Faste, spiste hverken Kjød eller drak Vin og sov for aabne Vinduer om Natten. Hendes Moder havde en Gang fortalt hende, at det tærede paa Blodet at drikke lidt Eddike. Derfor gjorde hun det nu. »Hun vilde ikke vide af nogen Skamrødme at sige, naar hun mødtes med sin Ven.« — Og den hvide Kjole, som hun havde ønsket sig saa inderlig som Barn, den vilde hun ogsaa anskaffe nu. Saameget turde hun vel nok gjøre for sin Kjærligheds Skyld.

»Maa jeg kjøre Dem til Raavad, Herre?«

Det var en Kaperkusk, som kom kjørende med en Landauer og tiltalte Hr. Gastoni.

»Til Raavad? Ja, hvad mener De, Frøken Johnsen? Det var ikke nogen tosset Idé.«

Hun slog ud med Haanden og lo:

»Hvad tror De, at Folk vilde sige!«

»De er da for fornuftig til at bryde Dem derom. Det er mig saa rasende ligegyldigt, hvad selv min Familie vilde sige, om de traf os . . . Og vi kan jo slaa Vognen op.«

»I det dejlige Vejr! Nej, det vilde da være

Synd!« udbrød hun uvilkaarlig og saa' over imod Vognen med de lyse Hynder. Hun kunde i Grunden godt lide, at hans Forældres Mening var ham »saa rasende ligegyldig.« Hvad om hun alligevel tog imod Indbydelsen?

»For det er da vel ikke Frøkenens Mening at tage ind til Byen allerede med næste Tog?«

»Nej, jeg havde egentlig tænkt at spasere hjem ad Strandvejen,« svarede hun ærlig. »Jeg skal sige Dem: Det er min Yndlingstur. Og saa er det uden saa sundt at gaa.«

Han gjorde Tegn til Kusken, der derpaa kjørte videre.

»Frøkenens Ønske er mig en Lov. Jeg glæder mig allerede til Spasereturen.«

»Men vil Lieutenanten virkelig følges med mig . . . der ude hvor der er saa mange Mennesker paa Færde!«

Hendes Stemme rystede lidt. Hun havde en Fornemmelse af, at hun lagde hele sit Hjærte aabent for hans Blik.

»Kjære! Hvor kan De spørge derom, i det Samme jeg forsikrer Dem, at jeg vil, alt hvad De vil.«

Hun satte i et Spring ud over Grøften, der adskilte dem fra Vejen. Det var, som hans Svar gav hende Vinger.

De gik ud ad Dyrehavsporten og ned forbi Bellevue imod Emiliekilde. Sundet laa himmelblaat, med hvide Sejlere, saa langt Øiet naaede.

Dampskibene længst ude syntes at bevæge sig i Luften, og inde paa Promenadestien langs Bugten, hvor Skovens og Søens friske Aande mødtes, saas en endeløs Mylr af Spaserende, medens alle Haande Agende og Ridende uden Ophør fo'r hen forbi hinanden ad Kjørevejen under Børnetrompeters Gjalden, Ringning fra Cyclisterne og Ungmørs Sang.

Anna-Mathea frydede sig. Hun lagde Mærke til, at Folk tit gik af Vejen for hende og hendes Ledsager og saa' paa dem med Beundring. Det var efter hendes Mening dog nærmest Hr. Gastoni, der var Gjenstand for Opmærksomhed, i det han med fornem Anstand gik frem ved hendes venstre Side og nu og da hilste paa en Forbigaaende, uden et Øjeblik at afbryde Samtalen med hende. Om hun havde været Stamhusbesidderinde, kunde han umulig have taget mer Hensyn til hende, end han gjorde.

De satte sig lidt paa Rundbænken foran Emiliekilde, og han bragte hende et Glas Vand. Solen var netop i Færd med at gaa ned. Et Gjenskin af Aftenrøden flød hen over Bellevue-Bugten. Den svenske Kyst dækkedes efterhaanden af et blaaligt Slør. Havfladen krusedes hist og her af en enkelt Sejler, en Robaad eller en Svømmer, der boltrede sig ude i Dybet som en munter Delfin. Unge Mænd gik i Land fra Badebroerne, svingende med Haandklæderne. Trængselen af Cyclisterne og de øvrige Vejfarende nedenfor Udsigtspladsen blev bestandig tættere, Varsko-Raabene talrige, og Samtalen

overdøvedes. Lieutenanten flyttede sig uvilkaarlig lidt tættere ind til Anna-Mathea. Deres Hænder mødtes mellem Folderne af Kjoleskjørtet, og der var baade i deres Haandtryk og i det Blik, de udviklede, ligesom en tavs Besegling af en lykkelig Kjærlighed.

»Ak, nu har vi allerede gaaet næsten Halvvejen!« tænkte Anna-Mathea, da de nærmede sig Charlottenlund. Hr. Gastoni underholdt hende paa den Tid med at fortælle om sin svenske Ven og Collega, Hr. Lieutenant d'Arbin, med hvem han senere skulde rejse til Østerrig i et krigsvidenskabeligt Øjemed. Derved faldt Samtalen tilfældig paa hendes Broder, og han spurgte hende, om hun snart ventede Grossereren hjem.

»Ja, jeg antager, at han kommer en af de første Dage,« svarede hun. »Han har endnu slet ikke ladet høre fra sig, siden han tog fra Brunsvig til Westfalen. Jeg baaber da, at han i Tide sender mig et Telegram, saa jeg kan tage imod ham paa Banegaarden. Nu begynder jeg ogsaa at længe efter ham.«

De blev omsider enige om at gaa ind i Paviljonen Over-Stalden for at nyde en Forfriskning, da Hr. Gastoni vedblivende forsikrede, at han umulig kunde være bekendt ikke at have budt Frøkenen andet end Vand.

Men da hændte det, at netop som de svingede ind fra Vejen, kom der en Kapervogn kjørende fra Byen, paa hvis forreste Sæde hendes nylig hjem-

komne Broder sad og spejdede opmærksom efter alle de Forbigaaende.

Hans Forbavselse var umaadelig, da han fik Øje paa Søsteren, der uden at lægge Mærke til ham spaserede ind i Skoven med den unge Lieutenant.

Hvad i Alverden var dog det?

Hr. Gastoni med hans Søster i en ny hvid Kjole og med et Ansigt saa straalende som en nyslaaet Toskillling!

Skulde det Umulige være hændet? Skulde de pludselig være blevne forlovede?

Han havde næppe faaet Kusken betalt, førend han sprang ned af Vognen og var et Øjeblik efter forsvunden paa Vejen op til Skovpavillonen.

Der var allerede propfuldt med Folk der inde i Beværtningen, og Larmen var øredøvende. Gitar-klimpren, Fortepianospil og Fruentimmersang lød i forvirret Blanding med en endeløs Fodtrampen af kommende Gjæster, der ligefrem bestormede Koncertsalen. Kvælende Madlugt steg i Vejret fra Kabinetterne neden under, og paa Tribunen lige for Indgangen sad en Række stærkt blottede kvindelige Nymfer og vuggede sig som i en Sø af Tobaksrøg, medens de smilte huldsalig til de unge Herrer, som gav deres Beundring for dem til Kjende ved at hamre i Bordene.

»Her er unægtelig lidt plebejisk,« lød det fra Hr. Gastoni, der gik frem ved Siden af Anna-Mathea og spejdede efter Siddepladser. »Jeg er nærved at fortryde, at jeg førte Frøkenen her ind.

Skal vi ikke før forsøge vor Lykke henne paa Gyldenlund?»

»Aa nej . . . lad os kun blive her,« svarede hun og lo. »Jég har i Grunden ikke noget imod at se, hvordan det egentlig gaar til i en saadan Sangerinde-Pavillon.«

De fik omsider Plads henne ved Tribunen, omtrent paa samme Tid, som ogsaa hendes Broder traadte der ind i Salen. Han krøb foreløbig i Skjul, men nærmede sig efterhaanden det aabne Vindue og stak Hovedet ud af det, som om han ikke rigtig kunde faa Luft.

Han havde lagt Mærke til, at Opvarteren bragte Hr. Gastoni og hans Søster Champagne. Nu knaldede Proppen.

»Gud hjælpe hende . . . Dersom han ikke mener hende det ærlig, er hun fortabt!« Han sendte Sukket op over Bøgekronerne.

»Maa jeg hilse paa Dem, Frøken?« Det var Hr. Gastoni, som talte. Han løftede Glasset: »Det er første Gang, jeg har den Ære og Lykke at være ude med Dem. Gid det ikke maa blive den sidste!«

Deres Blikke mødtes uvilkaarlig, efter at de begge havde drukket. Trods hans Udtalelse havde hun en Fornemmelse af, at han ikke følte sig rigtig tilfreds. Hvad var Grunden dertil? Hvorfor sad han der nu saa underlig kølig og behersket som en regerende Fyrste? Hun vidste jo, at han ikke var kold. Hvorfra stammede denne aristokratiske Til-

bageholdenhed? Hvorfra dette Vemodsskjær, der tilslørede hans Aasyn? Var det hende, det skyldtes? Var hun maaske ikke imødekommende nok? Hun blev pludselig angst derfor og nikkede til ham, omtrent som hun vilde sige:

»Sid dog ikke dér saa overlegen! Smil dog lidt til mig! Og vis at De er glad!«

»Men Frøkenen drikker saa lidt,« gjentog han senere. Han selv havde imidlertid vist Champagnen al Ære, og der var efterhaanden kommen mer Tønder i hans Blik. Nu smilte han ogsaa hyppigere til hende, medens han sad og snoede Overskjægget mellem Fingrene. Kom der undertiden en Sangerinde hen til ham med Tallerkenen, værdigede han hende næppe et Øjekast, men var derimod hele Tiden meget rundhanded, med hvad han gav.

»Jeg er bange for, at jeg ikke kan taale mer,« svarede Anna-Mathea og nippede til Glasset.

»Kan De huske den Aften, vi saa at sige fandt hinanden igjen efter lang Tids Forløb? Det var inde i Konditoriet. Jeg havde været henne med Hedemark og Plum at høre »Elskovsdrikken«! — »Elskovsdrikken«, gjentog han med et lidt sarkastisk Træk om den smukke Mund. »Nu drikker jeg den selv.« Han løftede Glasset. »De skulde drikke med, Frøken Johnsen!«

Hun efterfulgte Opfordringen, men var nærved at angre det, da hun senere havde en Fornemmelse af, at hans Øjnes Phosphor-Blik mødte hende overalt.

De vilde netop trække sig tilbage, da der lød

Sabelklirren i deres Nærhed, og et Par yngre Officérer fra Kasernen i Jægersborg kom oprømte hen til dem for at hilse paa Hr. Gastoni. Opvarteren bragte hurtig Herrerne Stole, senere ogsaa Champagne, og Samtalen blev efter Anna-Matheas Mening temmelig fri. Det hjalp ikke, at baade hun og hendes Ledsager hyppig gjorde Mine til at bryde op. De maatte stadig have endnu et lille Glas paa Falderebet, og Hr. Skat Johnsen — der fremdeles stod stakaandet og dirrende henne ved Vinduet — lagde Mærke til, at Rødmen paa hans Søsters Ansigt efterhaanden fik en stærkere Glød. Det havde flere Gange været hans Hensigt at nærme sig hende for paa en eller anden Maade at komme hende til Undsætning, uden at hans Sindsbevægelse dog endnu havde tilladt ham at gjøre Alvor deraf. Men da hun og Lieutenanten saa endelig gik ud af Salen, og han blev va'r, paa hvilken Maade Officérerne saa' efter dem og stak Hovederne sammen, kunde han ikke længer holde sig tilbage, men gik ned ad Trappen med en forhærdet Mine.

Han indhentede Søsteren og Hr. Gastoni — der imidlertid havde faaet hinanden under Armen — netop som de traadte ind paa en dunkel Skovsti.

»Hvorhen . . .« Han var endnu ikke i Stand til at sige mer, da han pludselig stillede sig i Vejen for dem.

Om der var faldet en Bombe ned foran de to, vilde deres Bestyrtelse næppe have været større.

Anna-Mathea fór uvilkaarlig langt ud til Siden,

paa samme Tid som der undslap Lieutenanten et ubestemt Udraab.

»Jeg spørger, hvor De skal hen?« vedblev Broderen omsider. Alt Blodet var veget bort fra hans Ansigt, og han stod der som en Støtte. »Hvad har De at gjøre her paa denne Tid i Selskab med min Søster — om jeg maa være saa fri at spørge Dem?«

Det var kjendeligt, at hele hans Tone og Adfærd opirrede Lieutenanten, der nu stod og maalte ham fra Taa og til Top med fornem Overlegenhed:

»Jeg har i Sinde at følge Frøkenen hjem til Byen. Men dette er maaske en større Ære, end Hr. Grosserereren kan tilstede?«

»Er dette da Vejen til Byen?« De gik i Retning af Ordrup. »Og har De derfor nødig først at føre hende sammen med Deres noble Venner og søge at beruse hende med Champagne? Er det maaske paa den Maade, De plejer at gjøre Deres Erobring?«

»Skat, Du forløber Dig . . .«

»Naa, Du evigglade Kjøbenhavner! Sikken Ballade!« lød det fra et Par Herrer, der nærmede sig dem i det Samme.

»Undskyld, Frøken Johnsen!« Det var Lieutenanten som talte. »Jeg trækker mig tilbage, da hverken De eller jeg kan være tjent med at optræde som ufrivillige Skuespillere i en Scene som denne. Men jeg haaber, at jeg snart maa se Dem igjen.«

»Ja, jeg haaber ogsaa, at jeg snart maa træffe Dem igjen!« raabte Grossereren truende.

Men Lieutenanten var allerede borte. Han gik bleg og med paatagen Fatning tilbage imod Paviljonen, paa samme Tid som Johnsen og Søsteren fjernede sig ad Skovstien. Anna-Mathea, der havde et lille Forspring for Broderen, gik instinktmæssig frem paa de mindst befærdede Steder. Inden hun ret vidste af det, var de allerede naaede hen i Nærheden af Jærnbanestationen. Hun krøb uvilkaarlig sammen ved de mange mistænksomme Blikke, der mødte hende, medens hun med blussende Kinder og Sjalet paa Armen skyndte sig hen ad Vejen, efterfulgt af Broderen. For at undgaa at komme ind i Trængselen gik hun, efter en kort Betænkning, helt op forbi Stationen, ad Jægersborg-Allé, og svingede først senere til venstre, om ad Hellerup-Vejen. Her var Færdselen heldigvis mindre, og hun sagtnede omsider Gangen for at svale sig lidt.

»Jo, det er en net Søster, jeg har!« hørte hun Broderen mumle. — Der var endnu en lille Afstand imellem dem. — Det ramte hende som en Brod endnu værre end Myggenes, der stadig surrede om hende. »Og det var hende, som skulde foregaa os andre med et godt Eksempel! Det var hende, der vilde hjælpe sine Søsken til at blive honette Mennesker og give deres Forældre en Æresoprejsning paa deres gamle Dage! Nej, nu Farvel al Ære og Sammenhold mellem Mennesker! Naar éns egen Søster kan bedrage én saa groft, er der Ingen, man

kan stole paa. Nu maa det alt sammen gaa for mig, som det vil.«

Hun vendte sig om imod ham:

»Kom mig dog nærmere, Skat! Og vær ikke saa stræng!«

Men han trak sig snarere tilbage.

»Aa, jeg holder det ikke ud!«

Hun satte sig paa en Træbuk, som stod der ved Siden af Chausséen, og dækkede Ansigtet med Hænderne. Det var, som hendes egen Tro paa Ære og Lykke pludselig var bristet. Hun gruede for sin Skæbne, efter hvad der nylig var sket.

Imidlertid stod Broderen og saa' alvorsfuld hen over Vejen mod de hvide Dampe omkring Lundehussøen. Han var kommen til Byen om Eftermiddagen og havde faaet at vide i Konditoriet, at hun spiste til Middag paa Klampenborg. Det var altsaa derfor, hun ikke havde faaet hans Telegram. Lysten til at overraske hende og meddele hende Rejsens heldige Udfald havde snart drevet ham hende i Møde; og saa havde han uventet truffet hende i Selskab med det eneste Menneske, han frygtede, og halvvejs hadede, siden han havde set ham hin Pinsedag træde ind i hendes Værelse. Hans jævne og ærlige Sindelag oprørtes ved hendes Troløshed imod ham og de Løfter, hun havde givet ham. Var det hans Pligt at bære over med hende? Eller skulde der ikke snarere Strængheid til for at kalde hende tilbage fra den tvivlsomme Vej, hun syntes at være kommen ind paa? Han vidste det ikke, men stod

endnu modløs og vendte hende Ryggen, da en Vogn med en Del halvdrukne Skovgjæster pludselig rutschede dem forbi og en Stemme lød:

»Hej! Staar De der og kan ikke blive enig om det med Kjæresten? Eller fortryder De det maaske?«

Men da gik han ogsaa ned ad Vejen ved Siden af Søsteren, og det lykkedes hende dog senere at faa et Slags Samtale i Gang, skjøndt han i Regelen kun svarede hende med Enstavelsesord.

Caféen var heldigvis aaben endnu, da de død-trætte omsider naaede der ind over Østerbro.

Hun gav ham Haanden til Afsked. Men han tog den ikke.

»Er Du vred paa mig endnu? Kan Du ikke tilgive mig?«

»Det kan vi tales ved om en anden Gang.«

»En anden Gang . . .«

»Ja, naar Du først har gjort Valget imellem ham og mig.«

Hun stod raadvild et Øjeblik og sukkede saa, som om hendes Hjærte skulde briste.

Men da greb han med ét hendes Haand og trykkede den med Fasthed.

Dette blev hendes eneste Trøst.

VII.

Det lakkede allerede mod Enden af Sommeren, og Hr. Skat Johnsen havde travlt, endogsaa umaadelig travlt. Men det var heller ikke Smaating, han havde for. Han selv var undertiden nær ved at tro ligesom Søsteren, at han dog vist slog sine Brød lidt for store op.

For det Første var han i Færd med at anlægge en Fabrik for Tilvirkning af Cichorie- og Kaffe-Surrogater, hvilket var gaaet saaledes til:

Da han var kommen ned til Brunsvig, havde han dér tilfældig gjort Bekjendtskab med Værkføreren ved den Fabrik, hvis tidligere omtalte Varer han havde i Sinde at forhandle. Det var netop paa et Tidspunkt, da Fabrikken, der oprindelig havde tilhørt et Actieselskab, var bleven kjøbt af en Rigmand, som vilde have sin Søn ind i Forretningen. Der var derved kommen nogen Uro imellem Arbejderne, og Værkføreren, der heller ikke følte sig tilfreds med de forandrede Forhold, havde tilbudt

Johnsen, at han vilde være ham behjælpelig med Anlægget af en lignende Fabrik i Kjøbenhavn. og sætte ham ind i Hemmeligheden ved Varernes Tilvirkning imod et passende Honorar. Han skulde foreløbig have en Godtgjørelse paa to Tusind Kroner og senere en aarlig Løn, som Værkfører, af en lignende Størrelse.

Dette havde været et for fristende Tilbud for den driftige, unge Grosserer, til at han kunde afslaa det — saa meget mer som ikke blot hans tidligere Læremester, men ogsaa Hr. Michaelsen havde lovet at støtte ham med et Pengelaan. Og nu var han, som sagt, allerede i Færd med at opføre Fabrikken paa en Byggegrund lidt udenfor Byen, som han imidlertid havde kjøbt imod at levere Gødnings- og Foderstoffer for de fleste af Pengene.

Men samtidig var der ogsaa en anden Plan, han havde travlt med at virkeliggjøre.

Det havde allerede længe været hans Hensigt at tage sig en bedre Lejlighed, for at han og hans Søsken ikke skulde savne et Hjem, hvori de hyppig kunde mødes. Men hvad var da rimeligere, end at han tog Søsteren, Anna-Mathea, til sig? Saa meget des bedre maatte han jo kunne vaage over hende. Og han var vis paa, at hun nok vilde blive en fornuftig Husholderske.

Efter nærmere at have overvejet Sagen, forelagde han den for Anna-Mathea en Dag, netop som hun selv udtalte, at hun egentlig ikke længer var saa glad som tidligere ved at være der i Konditoriet.

Hun lod til at blive meget overrasket derved.

Holde Hus for ham? Om det virkelig var hans Mening? Og om han da allerede havde Raad til at føre eget Hus?

Aa jo, — saafremt de vilde være nøjsomme. Man gik tit og klattede bort paa Caf er og Restaurationer, hvad en lille Familie til Nød kunde leve for. Og desuden var det ikke godt for et Menneske stadig at være henvist til sig selv. Naar man var Flere, kunde man altid bedre holde Fristelserne borte.

Anna-Mathea maatte efterhaanden indrømme, at Broderen havde Ret. De kunde godt have nødig at holde sammen og støtte hinanden. Det var svært nok, ja, til sine Tider langt sværere, end hun havde troet, at overvinde Fristelserne og ikke at have et Menneske, man rigtig turde betro sig til. Nej, hun var slet ikke længer saa glad ved at være der i Konditoriet. Det var aabenbart, at Hr. Martin nærede Følelser for hende, som hun ikke kunde gjengælde. Og desuden forekom det hende, at en Del af Gjæsterne. og da fornemmelig Offic rerne, efterhaanden havde tilvænnet sig en vis kammeratlig Maade at tiltale hende paa, der ikke rigtig behagede hende og tit kunde være farlig nok for hendes Ro. Hr. Gastoni var som sædvanlig den mest ridderlige af dem. Men han kom der nu kun sjælden, og næsten aldrig uden at han var i Selskab med Kammeraterne, hvilket naturligvis pinte hende dobbelt under hendes Længsel efter at tale med ham. Hun havde halvvejs troet, at han allerede var rejst bort med

sin svenske Ven, da hun en Søndag uventet saa' et Glimt af ham ude paa Skodsborg. Hr. Michaelsen, med hvem hun og hendes Søskende nu hyppig kom sammen, havde nemlig inviteret dem alle der ud for at faa Lejlighed til at indvie sin nye Landauer. Hun sad netop og spøjte med begge hans Smaapiger, der ogsaa var med paa Turen, da den aabenhjærtige Boletta pludselig udbrød, i det Vognen kjørte hen imod Opgangen til Hotellet:

»Dér sidder Hr. Gastoni, den ene af de to Officérer, der en Gang fulgte os hjem fra Tivoli.«

Hun mærkede, at hun blev rød, og vendte sig uvilkaarlig — paa samme Tid som baade Møbelhandleren og Grosserereren studsede.

Jo, der sad han inde i en Løvgrotte, som vendte ud imod Vejen. Han sad skrævs over Stolen og — hun følte det som et Sting — han var i ivrig Samtale med et Par lattermilde, unge Damer, af hvilke den ene netop stak ham en Rose i Knaphullet. Mer fik hun ikke at se, da Vognen med ét gjorde Holdt, og de steg ud ved Hotellet.

Hun gik og græmmede sig i Stilhed — hun, der før havde været saa henrykt ved Turen, omend nærmest for Bolettas Skyld. Det var hende umuligt at lade være med stadig at gaa og spejde efter Hr. Gastoni og mindes deres Klampenborgs-Tur, ak, som endte saa bedrøvelig. Børnene vilde lege med hende som tidligere i Vognen, men hun skød dem utaalmelig fra sig og gav knubbede Ord, naar man talte til hende. Det var efterhaanden blevet hende

vanskeligere at tøjle sig selv, og hun vilde dog nødvendig være en Trolde.

Jo, det var nok det Sundeste ikke at forsmåa den Hjælp, der blev hende tilbudt af Broderen, og at flytte sammen med ham allerede til Efteraaret. Vilde Lieutenanten hende saa noget, kunde han søge hende hos ham. Den eneste Maade, hvorpaa det kunde blive godt imellem dem, var dog, at de to stridige Herrer forsonede sig med hinanden. Men naturligvis: Det første Skridt maatte komme fra Lieutenanten, indsaar' hun nok.

Og nu blev det da omsider besluttet, at hun skulde opsigte sin Plads hos Konditoren og tage i Huset hos Broderen, saasnart det lod sig gjøre. De vilde foreløbig bo i en Sidefløj af Fabrikken, der blev indrettet saaledes, at den senere kunde anvendes til Kontorlokaler, dersom Forretningen lykkedes. Hele Lejligheden bestod kun af en Dagligstue, en Spisestue og et lille Værelse til Anna-Mathea foruden et endnu mindre til Grosserereren, der ikke brød sig om nogen Seng, men mente, at han godt kunde ligge paa Chaiselonguen, som han havde faaet af sin Søster.

Det lakkede allerede mod Efteraaret. Fabrikken var saa godt som færdig til at tages i Brug og Beboelseslejligheden med. Anna-Mathea, der skulde forlade Konditoriet en af de følgende Dage, havde netop været ude at besørge en Del Indkjøb med sin ældste Broder og sagt ham Farvel paa Østergade, da hun hovedkulds fik Øje paa Hr. Gastoni,

der kom hende i Møde paa Strøget ned imod Kongens Nytorv.

Han var i Uniform og gik ovre paa den anden Side af Gaden. Om han havde været en eller anden fornem Udsending, en Siameser eller Perser, vilde han næppe have vakt mer Opsigt, end han gjorde. Herrerne gik og saa' paa ham med kjendelig Misundelse, og det lod til, at ogsaa Damerne havde ondt ved at holde Øjnene fra ham, i det han strunk marcherede dem forbi med Sabelen under Armen og med en Mine, der tydelig nok røbede, hvor kold han var overfor den Opmærksomhed, han vakte.

Da han omsider fik Øje paa Anna-Mathea, hilste han hende med en Anstand og Højhed, som man ellers kun viser en Foresat.

Hun blev fuldstændig ør i Hovedet derved, og endnu mer, da hun senere — hun var da allerede naaet ned paa Kongens Nytorv — troede at høre et Par Sporer klirre ikke langt borte fra hende.

En Anelse sagde hende, at det var ham, der var fulgt efter hende, og hun forstærkede uvilkaarlig Gangen.

Men han var allerede lige i Hælene paa hende:

»Nej, De løber ikke fra mig, Frøken Johnsen.«

Hun var endnu ikke i Stand til at svare ham. Men det var ogsaa overflødigt. Hendes Forvirring talte for hende.

»Tillader De, at jeg følger lidt med Dem!« fortsatte han dæmpet og rykkede op ved Siden af hende.

»Blot det gaar an, Hr. Lieutenant.«

»For Folkesnak, mener De? De har endnu ikke lært at foragte den?«

Hun saa' paa ham fra Siden, omtrent som om hun vilde bede ham om Forladelse for, at hun endnu ikke havde lært at foragte den.

»Er det sandt, at De tager bort fra Hr. Martin og flytter sammen med Deres Bro'er?«

»Ja. I Morgen er det den sidste Dag, jeg møder i Caféen. Men da min Mo'er ligger syg, tager jeg rimeligvis hjem til Ribe en Tid, inden jeg flytter ud paa Fabrikken.«

»Se-se! — Vi forlader altsaa Byen omtrent samtidig.«

»Jeg troede næsten, at Lieutenanten allerede var rejst.«

Nu var det ham, der saa' paa hende, saa at hun uvilkaarlig sagtnede Gangen:

»Jeg har stadig gaaet og ventet paa d'Arbin, der ligger syg, og saa paa at . . . Nej, hvad jeg forøvrigt har ventet paa, tør jeg ikke sige Dem. Saa vilde De blive alt for stolt og tyrannisere mig endnu mer.«

»Nu maa vi helst skilles ad, Hr. Lieutenant,« udbrød hun med ét, som om hun havde overhørt, hvad han sagde. De var imidlertid naaede over til Thotts Palais. »Jeg holder dog ikke af, at Hr. Martin skal se, jeg bliver fulgt hjem.«

»Den stakkels Hr. Martin og alle vi Andre, der nu maa se Templet der henne forladt af dets Ypperstepræstinde — for at citere Livgarden,« ved-

blev han spodsk. »Kan De virkelig bringe det over Deres Hjærte at vende os Ryggen for bestandig? Og det blot for at forestaa Deres Broders Hus-holdning . . . koge Torsk og Vælling og være hans egen søde Kælling . . . De hører, at jeg kan mine Klas-sikere . . . Ja, se De kun paa mig, Frøken Johnsen! Se mig ind i Øjnene, og svar mig: Er det da en Kvindes højeste Formaal at ofre sig for sin Bro'er? Og har De slet ikke noget Begreb om, hvad det ene er, som gjør det værd at leve?»

Hun kom til at ryste saa stærkt ved at se ham ind i Øjnene, at hun følte, hun maatte trække sig tilbage for enhver Pris. Men da hun saa ogsaa gjorde det, med en voldsom Anstrængelse og uden Hensyn til, hvad han maatte dømme om hende, angrede hun det straks og syntes, at hun var sluppen ud i en Taage, som alene han kunde sprede ad. Jo mer hun fjærnede sig fra ham, des mer øde blev det om hende. Hun saa' kun et Par store, forskende Øjne og hørte uafbrudt en Stemme, en hemmelighedsfuldt manende Stemme, der sagde: »Har De slet ikke noget Begreb om, hvad det ene er, som gjør det værd at leve?» Hun var et Øjeblik i Færd med at vende om og gaa tilbage efter ham. Men saa stødte hun tilfældig paa Hr. Martin, netop som han traadte ud fra Porten. Og Fortryllelsen var hævet for denne Gang.

Allerede den følgende Aften kom Hr. Gastoni ind i Caféen med et Par af Kammeraterne, Hr. Lieutenant Hedemark og en yngre Ingenieurofficér.

Uagtet der endnu kun var sparsomt besøgt, toge de Plads inde i Buffet-Værelset og forlangte Aftensmad og Øl. Men Anna-Mathea, der havde trukket sig tilbage ved deres Komme, uden at de mærkede det, lod sig intet Øjeblik se. Hun var uvilkaarlig tyet ind i Dagligstuen til Hr. Martin og Sønnen, hvor hun sad mørk indesluttet og syede paa et Fag Gardiner til Broderens Værelse. Grosserereren vilde flytte ud paa Fabrikken allerede den næstfølgende Dag, der var en Søndag, og samtidig præsentere den for sine nærmeste Venner. Til den Tid vilde hun gjerne have Gardinerne færdige og hængt op i hans Værelse. Senere kunde hun ikke godt faa Lejlighed til at gjøre det, da Hr. Michaelsen med sædvanlig Gjæstfrihed havde inviteret hende og hendes Søsken til at spise til Middag hos ham om Søndagen, og det var hendes Hensigt at rejse til Jylland allerede den følgende Morgen.

»Sig mig: Hvor er Frøken Johnsen henne? Jeg synes ikke, at man ser hende,« spurgte Hr. Gastoni omsider Opvarteren — tilsyneladende med den største Sindsro.

»Frøkenen er inde hos Herskabet og kommer vist næppe mer til Buffet'en i Aften.«

»Det var ellers kjedeligt nok ... Tror De ikke, det hjalp, om man lod hende vide, at d'Hrr. Officérer og jeg gjerne vilde hilse paa hende til Afsked?«

»Jeg skal gjerne forsøge det, Hr. Lieutenant,« svarede han bukkende og gik ud af Stuen.

Men det varede ikke længe, før han kom tilbage og meldte:

»Jeg skulde hilse d'Hrr. Officérer fra Frøkenen og bede dem undskylde, at hun ikke godt kunde have den Ære at hilse paa dem i Aften paa Grund af sin Travlhed.«

Klokken var endnu ikke Ti den følgende Morgen, da Hr. Gastoni allerede igjen var paa Færde der i Caféen. Han var lidt alvorligere end sædvanlig og besvarede næppe den korthalsede Frøken Feüersteins Hilsen, da hun smilte huldsalig til ham fra Buffet'en. Det var nok ikke hende, han søgte.

Efter at have flakket urolig om i Lokalerne, tog han Plads inde i Værelset med det store Spejl, slugte en Kop Chokolade, som Opvarteren bragte ham, pillede uafsladelig ved Overskjægget, greb efter en Avis, som han hurtig kastede igjen, og havde fornemmelig sin Opmærksomhed henvendt paa Spejlet. Saa! Endelig kom hun da!

»God Morgen, Frøken Johnsen!« lød det der inde, hvor hun lydløst traadte frem fra Dørforhænget.

De fik straks Øje paa hinanden i Spejlet, og hun gjengjældte hans Hilsen med en svag Hovedbøjning.

Hun saa' lidt forvaaget ud og havde aabenbart pyntet sig til Afskeden. En sort Kasimirskjole sad som støbt om hendes Bryst og Midje, og i Halskraven den lille Brosche, der var bleven hende foræret en Gang af hendes ældste Broder. Hun havde unægtelig forandret sig en hel Del siden den Søndag,

hun traadte frem i en lignende Paaklædning hjemme paa Skibsbroen i Ribe. Legemet havde imidlertid faaet en langt ædlere Form, Blikket et mer sjælfult Udtryk, og aldrig havde hendes Kinder været nærmere Liljehvidheden, end de var, saaledes som hun stod der endnu med bøjet Hoved, ikke ulig en ung og tarvelig Brud, der er i Færd med at gaa til Alteret.

Hr. Gastoni havde vel siddet der over en Time og ofte mødt hendes Blik, uden at der endnu var bleven udvekslet et Smil imellem dem — da han omsider bad Opvarteren om Papir og Pen og Blæk.

»Ønsker Hr. Lieutenanten maaske, at jeg skal besørge Brevet?» spurgte den samme Opvarter ham senere, efter at han havde skrevet en lille Billet paa en halv Snes Linjer og puttet den ind i en Konvolut. »Vi har ogsaa Frimærker til Deres Tjeneste.«

Han værdigede ham ikke et Svar, men gjemte tilsyneladende Billetten og rejste sig i det Samme.

»Ja, maa jeg saa sige Frøkenen Farvel og takke Dem for de mange behagelige Timer, jeg har tilbragt her i Deres Nærhed,« sagde han til Anna-Mathea. Han havde imidlertid nærmet sig hende, da hun et Øjeblik var alene ved Buffet'en.

»Ingen Aarsag. Hr. Lieutenant,« svarede hun ligesaa højt og forretningsmæssig, som han havde talt — vistnok af Hensyn til Gjæsterne. »Og maa jeg ønske Dem en lykkelig Rejse.

»Tusind Tak, Frøken Johnsen! I lige Maade.« De gav hinanden Haanden, og han var et Øjeblik

efter forsvunden — men Billetten havde han imidlertid ladet tilbage i hendes Haand.

Hun puttede den ind paa Brystet, og blev foreløbig gaaende der med tilkæmpet Fatning. Hvad kunde han dog have skrevet? Hvad var det for Runer, hun gik der og bar paa sit Bryst? Var det maaske en Løsning paa Gaaden i hans Væsen? En Indgriben i hendes Skæbne, der kunde faa alvorlige Følger? Hun kunde umulig udholde Uvisheden længer, men listede sig ind paa sit Værelse, hvor hun forsigtig aflaaede Døren og endelig tog Billetten frem.

Jeg rejser i Aften med Iltoget, skrev han. Holder De af mig, saa tag med, og jeg vil bære Dem paa Hænderne. Jeg kan ikke sige det med tydeligere Ord, end dem jeg brugte i Gaar, hvor levende jeg holder af Dem. Men kom! Og De skal blive overbevist. Jeg er saa heldig stillet, at jeg kan rejse, hvorhen det skal være, og, jeg haaber, opfyldte ethvert af Deres Ønsker. Altsaa: I Aften med Iltoget og — for en Sikkerheds Skyld — fra Frederiksberg Station! Ses vi ikke der ude, véd jeg, at jeg har taget fejl af Dem. Og jeg siger Dem i saa Fald Farvel for bestandig. Gastoni.

Hun læste det et Par Gange, inden hun rigtig vilde tro — at hun ikke drømte. Han holdt af hende! Du store Gud, at en saadan Lykke skulde times hende! At man kunde opleve Sligt! At hendes Bryst kunde rumme det! Og at han kunde tvivle om, at hun elskede ham! Jo, nu skulde han faa det at vide! Og de skulde rejse sammen . . .

rejse . . . og hvorhen de vilde! Det jublede, det sang i hende. Hendes Tanker fór allerede syd paa som glade Trækfugle. Nej, nu var ingen Magt i Verden i Stand til at holde hende tilbage. Nu Farvel alle Cichoriefabrikker, al broderlig Hengivenhed og søsterlig Kjærlighed — Farvel indtil videre! Hr. Gastoni holdt af hende! Hvad behøvede hun at vide mer?

Hun faldt taknemmelig ned paa Knæ foran Sengen, og under alle de Omskiftelser, der senere mødte hende, holdt hun stadig dette Øjeblik for det lykkeligste, hun havde levet.

Og saa kom da Søndagen, Festdagen. Hr. Skat Johnsen havde været paa Færde der ude ved Fabrikken allerede fra Klokken fem. Hans Humør var som Vejret: Ualmindelig straalende. Morgensolen faldt netop hen over Hovedbygningen med den høje Skorsten. Det nye Danebrogsflag, som han nylig havde hejst for første Gang, smeldede fornøjelig i Luften over hans Hoved. Klokkerne ringede, og Folk gik i Kirke. Der var over det alt sammen en egen Feststemning, som fyldte ham med lutter glade Forhaabnidger.

»God Morgen, Hr. Grosserer! Og til Lykke med Værket!« lød det fra en gammel jødisk Købmand, som boede der i Nærheden. Grosserereren fik sig under Tiden en lille Passiar med ham, da han syntes, at han mindede ham en Del om hans egen Fader. »Naa, skal Fabrikken nu indvies?«

»Nej, det maa vi nok vente med, til vi kan faa

Dampen op. Det er nærmest for mine Søskende, jeg flager. De skulde komme her ud i Dag med et Par gode Venner og tage det Hele i Øjesyn. Saa De maa undskylde mig . . . De ser nok, at jeg har Bisselæder i Skoene . . .«

Han fartede endnu længe omkring imellem Fabrikken og Beboelseslejligheden og dampede som noget Locomotiv. Men saa var omsider ogsaa al Ting færdig til Præsensationen. Forfriskningerne var satte frem inde i hans eget, lille hyggelige Værelse, hvor Anna-Mathea allerede den foregaaende Dag havde hængt Gardiner op. Ovre i Brænderiet stod den brunsvigske Værkfører rede til at vise Gjæsterne omkring, og inde i de tilstødende Tørre-Lokaler gik Grossererens betroede Haandlanger, Hr. Eks-Hosekræmmer Sørensen, foruden en Arbejdskarl, et Par midaldrende Fruentimmer og henved en halv Snes Drengé, der alle havde faaet midlertidig Ansættelse ved Fabrikken. En nylig ankommen Tjenestepige sad og ventede ude i Køkkenet paa at blive mønstret af sin tilkommende unge Herskerinde. Og i et lille nyt Haveanlæg udenfor Søsterens Vindue stod en smuk Gloire de Dijon, som Grossererens selv nylig havde plantet. Det var ærgerligt: Den hang lidt med Knopperne. Men det kom af, at de var saa fulde og tunge. Det vilde hun vel nok kunne forstaa.

Endelig dagedes det i Synskredsen. Langt nede i Gaden, der nylig var bleven brolagt, kom der et

langbenet Mandfolk kilende af Sted med flagrende Havelock og Stanley-Hat paa Hovedet.

Det var den første af Gjæsterne, Peter-Olaf, som marcherede op.

Lidt efter kom ogsaa Møbelhandleren spaserende med Boletta. De saa' ud som et Par ungdommelig glade Søsken, der skulde ud at muntre sig paa Sportspladsen der i Nærheden: Han bredskuldret, stærk og med et Udtryk af Livsmod og Velvære fra Top og til Taa, og hun rødhusset, buttet, fregnet og hyppig følgende ham med sine store Bulldogge-Øjne som en Hund, der er henrykt over at være kommen ud med sin Herre. Folk, der hyppig saa' dem færdes sammen og vidste, hvor meget den unge Enkemand havde gennemgaaet med sin afdøde hysteriske Hustru, tvivlede ikke om, at der med Tiden nok vilde blive et Par af dem. Hr. Michaelsen havde da ogsaa nu endelig besluttet at faa den Sag bragt paa det Rene. Boletta skulde være hans, og han vilde have Forlovelsen deklareret — maaske allerede ved Middagsbordet — saa kunde hans gode Svigerinde længe nok fare i Flint og lade ham høre, at Sørgeaaret endnu næppe var omme. Han havde heldigvis ikke vidst af noget »Sørgeaar« at sige!

»Men hvor bliver dog Anna-Mathea af?« spurgte Boletta, da ogsaa Hr. Hvalsø og et Par andre Herrer var komne. De stod Alle ude i Gaarden i livlig Samtale.

»Hun klagede lidt over Hovedpine i Gaar, da

hun var her ude,« forklarede Peter-Olaf. »Hun skulde dog vel ikke være bleven syg!«

»Sludder! Anna-Mathea kan ikke blive syg!« lød det djærvt fra Grossereren. Og han gik synkende hen imod Stakitlaagen for at spejde efter Søsteren — netop paa samme Tid som Telegrafbudet kom ham i Møde med en Depeche i Haanden. »Har De Noget til mig?«

»Ja, et Telegram fra Udlandet.«

»Beständig Forretninger . . . Man har ikke en Gang Søndagen fri . . . Men det er godt! Det er godt! Det Ene skal gøres — det Andet ikke forømmes.«

Han gik hurtig over imod Beboelseslejligheden og ind i sit Værelse for at kvittere for Modtagelsen.

»Værs'god!« raabte han og rakte Seddelen ud af Vinduet, der stod aabent, for at Dunsterne af det fernisserede Gulv kunde trække ud.

»Hamborg . . . Det maa være fra Firmaet Mejer,« tænkte han foreløbig, medens han saa' i Telegrammet.

Men det var fra et andet Firma. Det var Anna-Mathea, som skrev:

Jeg er rejst bort med den Mand, jeg har kjær. Tilgiv mig! Og søg ikke at kalde mig tilbage. Vi ses nok, hvis jeg bliver lykkelig.

Anna-Mathea.

Han læste det igjen.

»Nej, dette her gaar jeg ikke ind paa . . . Det

er da tydeligt, at det er fra én, der har i Sinde at gjøre Løjer med mig.«

Men saa læste han det for tredje Gang, og Sagen stod pludselig for ham i sin nøgne Virkelighed.

»Anna-Mathea . . . min Søster . . .«

»Men hvor bliver Du dog af?« lød det allerede fra Boletta, som nærmede sig ham og stak Hovedet ind ad Vinduet, netop som han segnede om paa en Stol. Det var, som en Taage gled ned over ham, som alle Omgivelserne vaklede . . . »Er det et Telegram, Du har faaet . . . Min Gud, det er jo underskrevet Anna-Mathea . . .«

Han krammede uvilkaarlig Papiret sammen mellem Hænderne.

»Hvad er der med Anna-Mathea?« spurgte den yngste af Brødrene, der nu ogsaa kom hen til Vinduet, langsomt efterfulgt af de Øvrige.

»Han har faaet et Telegram fra hende . . . Jeg er saa bange for, at hun er bleven syg . . .«

»Vær kun rolig, Barn . . .« hviskede Hr. Michaelsen hende i Øret. Han var nær ved at tage hende om Livet i sin Iver for at trøste hende. Men hun fortsatte angst:

»Eller er det vor Mo'er, som er bleven daarligere . . .«

»Ja . . . ja vist . . .«

»Anna-Mathea er da vel ikke allerede rejst hjem til hende . . .«

»Jo hun er rejst . . . hun er rejst . . .« und-

slap det ham i et Anfald af Modløshed og Fortvivlelse.

»Lad mig se, hvad hun skriver!«

Boletta havde allerede revet Telegrammet fra ham. Men da fik han pludselig hele sin Aandsnærværelse:

»Hid med Telegrammet!« raabte han. Han rejste sig i det Samme og skød Ryg, som om han havde i Sinde at trodse Skæbnen. »Telegrammet er til mig.«

Og han tog det med Magt tilbage fra den forskrækkede Søster, og rev det i mange Stykker.

VIII.

Der var endnu smukt der nede ved »Aussen-Alster«, skjøndt Sommer-Saisonen egentlig allerede var til Ende. Landliggerne ved Uhlenhorst havde ondt ved at bryde op fra deres elegante Villaer. Promenaderne var fremdeles saa indbydende, Septemberluften saa styrkende, Roserne stod endnu og blomstrede ved Siden af Georginerne, og Hotelfacaderne toge sig aldrig bedre ud, end naar de tjældede med det røde Vinløv spejlede sig i Vandet, der tit var saa klart, at man kunde se Fiskene færdes i det helt nede mellem Tangplanterne. Og saa Baadturene — disse »reizende« Baadture der paa Søen i de stille Aftener, naar man hørte Musik rundt om fra Koncerthallerne, og den gamle Fristad dukkede frem i det Fjerne som et svømmende Venedig — hvem kunde modstaa dem? Nej! Pokker skulde tænke paa at flytte til Byen, saalænge Vejret endnu var saa godt, og Dampbaadene gik deres regelmæssige Ture.

Blandt de mest Udholdende paa Baadturene og Udflugterne i den nærmeste Omegn var der et Par unge Udlændinge, en Herre og en Dame, som forøvrigt kun havde boet der nogle faa Uger.

Herren, som var kommen først der til, havde straks gjort sig bemærket ved sin mandige Skjønhed og sit ualmindelig destinguerede Væsen.

Han tog ind i Hotel Alsterdamm — der tillige var Pensionat — og Alles Øjne blev uvilkaarlig rettede imod ham, da han lige ved Frokosttiden traadte ind i Spisesalen.

Nej, Mage til Skjønhed, Holdning og udsøgt Paaklædning havde de aldrig set! Det maatte da absolut være en Adelsmand.

Herrerne rejste sig uvilkaarlig og bukkede, og Damerne fik hurtig travlt med at bestemme, i hvilket Toilette de helst burde vise sig ved Middagsbordet. Han vilde naturligvis nok lade sig forestille for dem, og der var dog maaske endnu Haab om en eller anden romantisk Begivenhed, der kunde blive Saisonens Clou og give Oprejsning — ak, for de mange skuffede Forhaabninger!

Men saa kom Værtinden, Officérsenken Fru v. Eckstein, lidt før Middag og fortalte dem, at den fremmede Herre allerede var taget tilbage til Hamborg for at hente sin unge Hustru, med hvem han var paa Bryllupsrejse. Han havde lejet Altanværelset med det tilstødende Sovekammer, som nylig havde været beboet af Baron v. Pfeil og hans Gemalinde. Men Hr. Gastoni — ja, for han hed

Gastoni og var Lieutenant — havde sagt, at de helst vilde spise for dem selv.

O ve, han var gift! Ja, saa maatte han gjerne spise, hvor han vilde.

De første Dage efter Hr. Gastonis og Anna-Matheas Ankomst til Hotellet, saa' man ikke ret meget til dem. Det hed sig, at Fruen var lidt træt efter Rejsen og trængte til Ro. Men efterhaanden lod de sig dog hyppigere til Syne paa Promenaderne og i Parken, ligesom de ogsaa ofte foretog en længere Udflugt i Hotellets Landauer.

Det var den almindelige Mening blandt Pensionatets Damer, at den unge Frue tog sig ikke nær saa godt eller i det Mindste ikke saa fornem ud som hendes Mand. Men man kunde jo nok se det paa hendes Paaklædning, at hun var en »dame de qualité«. Hendes Promenadekaabe var af blomme-farvet Atlask. kantet med Fjer, og hun gik aldrig med andet paa Hovedet end en lille tarvelig Knip-linghat — ligesom Baronesse Pfeils.

Det var en Aften i Tusmørket. Anna Mathea og Lieutenanten var nylig komne hjem fra en Udflugt til Blankenese og sad og spiste til Aften i Altanværelset. Haven, der laa nedenfor, var illumineret med kulørte Lamper, og henne fra Fährhaus's Koncerthalle lød Musiken op til dem og blandede sig med Gaflernes og Knivenes Raslen. De sad foreløbig og spiste Hummer med Æggesaus; men Bordet var desuden besat med forskellige andre Retter, og midt imellem dem stod en sleben

Glaskande, hvori der var en Blanding af Champagne, Bayersk Øl og Porter — Hr. Gastonis Yndlingsdrik.

»Du spiser jo ikke Noget, Anna.«

»Jeg synes, jeg har ikke rigtig Appetit.«

»Da maa Du sandelig have noget at styrke Dig paa — efter en saadan Tur.«

»Den har da ikke været for anstrængende. Vi var jo kun én Gang ude af Vognen hele Eftermiddagen. Hvorfor skal vi altid kjøre?«

»Du har dog moret Dig, haaber jeg?«

»Moret mig? Jo-o...«

Han greb ud efter Kanden og skjænkede op i Glassene.

»Men saa drik da, Annalille! Og vis at Du er glad!«

Hun nikkede og saa' paa ham med et Par store, forvaagede Øjne.

»Kan Du slet ikke smile i Dag? — Det er Din Skaal, jeg drikker.«

Hun førte Glasset til sine Læber og vædede dem i Skummet; men satte det saa atter fra sig.

»Har Du endnu ikke faaet Smag for denne Gudedrik?«

»Nej, jeg synes, at man bliver saa døsigt af den. Jeg tror, jeg vil bede om en Kop Te.«

Han rakte Haanden ud og slog paa en lille Gongon, der var stillet hen foran hans Couvert.

»Vil De bringe Fruen en Kop Te!« befalede han Tjeneren, der traadte ind — men uden at han et Øjeblik afbrød Spisningen eller saa' op fra Maden.

»Skal vi gaa lidt hen i Fährhaus og høre paa Koncerten?« vedblev han senere, da de havde rejst sig fra Bordet.

Hun gik hen og tog ham om Halsen:

»Jeg er saa træt, min Ven, af . . .«

»Træt? Og Du sagde for et Øjeblik siden, at Turen ikke havde anstrængt Dig! Naa, saa bliver vi hjemme.« Han gik rolig ind i Sideværelset — hvor der lige for Døren stod et Par Senge under en Himmel af lyseblaat Atlask, kantet med Knip-linger — og kom kort efter tilbage med et Cigar-Etui. »Men vil Du da ikke lægge Dig lidt paa Sofaen? Saa gaar jeg ned paa Promenaden imens og ryger en Cigar. Jeg véd, Du holder ikke af Tobaksrøg.«

»Jo, ryg dog endelig saa meget Du vil.«

»Men jeg synes, at Du sagde i Morges . . .«

»Ja, inde i Soveværelset, Kjære . . . Det var en anden Sag.«

»Nej, jeg tror Dig ikke rigtig. Du er for opmærksom imod mig.«

Hun gik pludselig hen og lukkede hans Mund med et Kys:

»Vil Du nu pænt blive her hos mig!« Hun trak ham med sig ud paa Altanen, hvor der var hensat en Havebænk imellem et Par smukke Lavrbærtræer. »Her vil vi sidde i Aften og tale med hinanden. Der er dog ingen Steder i Verden saa kjønt, som her.«

Men de gik alligevel senere hen i Fährhaus.

Naturligvis var de ikke Ægtefolk. Anna-Mathea havde spurgt ham straks under deres første Samtale paa Rejsen, om han nu virkelig turde gifte sig uden sin Families Samtykke. — Hendes Begreber om Kjærlighed var vel endnu for snevre og hendes Hjærte for rigt, til at hun efter Modtagelsen af hans Brev længer kunde tvivle om, at det var hans Hensigt at tilbyde hende sin Haand.

Gifte sig? Jo, det troede han nok. Men om det da stod for hende som noget saa Attraaelsesværdigt at blive gift jo før jo heller?

Hendes Øjnes Svar kunde ikke misforstaaes.

Han trykkede hende op til sig som en kjærlig Ægtemand og sagde, at derom kunde de altid tale den følgende Dag. Han vilde selvfølgelig gjøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at opfylde hendes Ønsker.

Ankomne til Hamborg tog de ind i Hotel St. Petersburg, og hun blev umaadelig lykkelig, da han smilende viste hende Fremmedbogen, hvori han nylig havde skrevet: »Lieutenant Gastoni mit Frau«.

Dag, han havde næppe været ude i Byen en Times Tid den følgende Dag for efter Aftale at op-
søge en Mand, der mulig turde paatage sig at vie dem, før han kom tilbage og beklagede, at det nok havde lange Udsigter med den Vederhæftighed. Der skulde skaffes baade Forlovere og Døbeattester og lyses i Aviserne — han vidste ikke hvor mange Gange. Men for Resten var det hans personlige Mening, at de kunde holde lige meget af hinanden, fordi de

ikke var blevne smeddede sammen enten af en Borgmester eller en Præst.

Det var atter en Aften i Tusmørket. Landliggerne i Uhlenhorst var pludselig blevne overraskede af et ubehageligt Jævnøgns-Omslag i Vejret, der fejede Løvet af Træerne og gjorde, at efterhaanden den ene af Gjæsterne pakkede sammen og tog bort efter den anden.

»Jeg tror, at vi bliver nødte til at faa lidt lagt i Ovnene,« lød det fra Hr. Gastoni, der gik op og ned ad Gulvet og omsider lukkede Altandøren. »Her er jo hundekoldt.«

»Aa, nej, hvor kan Du sige det!« svarede Anna-Mathea, der sad henne i Sofaen og fulgte ham med Øjnene. »Saa lad os da hellere rejse lidt længer Syd paa! Du skulde jo foreløbig til Østerrig for at gjøre Dig bekendt med Rytteriet.«

Han begyndte at gjøre Gymnastik.

Hendes Ansigt fortrak sig lidt og Munden fik et vemødigt Udtryk under den følgende Pavse.

»Du kan sagtens, Du er i Kasimir — eller hvad det er, Du har paa,« sagde han omsider. Og han gik op og ned ad Gulvet for ikke at fryse.

»Saa kom da og lad mig varme Dig lidt!«

Hun strakte Armen frem og trak ham ned hos sig paa Sofaen. Men det lod ikke, som han skjønnede paa det. Det var hendes Rejsekjole, hun havde iført sig, den samme hun havde haft paa, da hun forlod Konditoriet, og han betragtede hende lidt kritisk.

»Jeg holder i Grunden ikke af, Anna, at Du klæder Dig i Sort. Du er højtidelig nok i Forvejen. Hvorfor bruger Du ikke Silkekjolerne, som vi købte i Hamborg?«

Hun sad og knugede hans Haand.

»Aa, lad mig klæde mig, som jeg vil.«

»Der er de Herrer, som mener, at det nærmest er af Raffinement, naar Damerne saa hyppig klæder sig i Sort, Det skal lede Tanken hen paa den inden for værende Hvidhed. Jo, Du er fin, lille Anna.«

Han slog Armen om hendes Liv for at trække hende nærmere hen til sig. Men hun pressede sig tilbage i Sofahjørnet og svarede ham koldt:

»Kunde Du slet ikke tænke Dig nogen anden Grund til, at jeg har klædt mig, som jeg er?«

»Nej . . . jeg er oprigtig talt bange for, at jeg overhovedet slet ikke forstaar Dig. Du er bleven saa ophøjet i den sidste Tid, at jeg begynder at tro, Du fortryder det: Tager Du med over i Variété-Teateret? Jeg kan ikke sidde her og fryse den hele Aften og maa ud at adsprede mig lidt.«

»I Variété-Teateret? Paa St. Pauli? Nej, saa vil jeg hellere blive hjemme.«

»Det mener Du ikke. Du tør dog ikke lade mig gaa alene. Skynd Dig nu at tage Tøjet paa! Saa tager vi der over med Dampbaaden, som gaar om lidt.«

»Nej, jeg har faaet nok af St. Pauli. Det er

ikke just de nobleste Steder, Du behager at føre mig hen.«

Men hun tog alligevel med ham til St. Pauli. Og de vendte først tilbage der fra med en Droske, da Klokken var over To.

Det maatte være kjedeligt nok for den unge og smukke Lieutenant, at der altid var et eller andet i Vejen med hans Frues Befindende, mente Værtinden. De skulde have rejst Syd paa allerede midt i September, og nu var man i Oktober. Men dette maatte man lade Hr. Gastoni: Han var rigtig nok en opmærksom og taalmodig Ægtefælle. Ethvert af hans Hustrus Ønsker var ham en Lov. Ved Bestemmelsen af Maaltiderne blev der altid taget Hensyn til hendes Smag, og naar hun ikke gad kjøre ud, sad han mangan Gang hjemme hos hende, eller han bragte hende Blomster og Konfekt, dersom han af en eller anden Grund havde været nødt til at gjøre en lille Tur ind til Hamborg. Gud véd, om de rigtig passede for hinanden? Hun havde lagt Mærke til, at der tit var en uhyggelig Tavshed inde hos det unge Ægtepar. Og mødte hun dem paa Trappen, kunde hun føle sig helt ilde berørt ved deres Maade at hilse paa. Fruen havde endnu ikke nedladt sig til at tale med hende en eneste Gang. Hun maatte da enten være umaadelig aristokratisk eller ogsaa ligefrem menneskesky.

Lieutenanten selv kom derimod ikke sjælden ind til Fru v. Eckstein at betale sin ugentlige Regning eller for at hente sig en Roman fra hendes Bog-

skab, som hun forekommende havde stillet til hans Raadighed. Han var altid saa punktlig med Betalingen og saa hensynsfuld i sin Konversation. Den ene af Opvartningspigerne havde jo rigtignok fortalt, at Lieutenanten en Aften, da hun mødte ham paa Trappen, havde været næsten lidt for imødekommende over for hende. Men det skulde, ved Gud i Himlen, Ingen faa Fru v. Eckstein til at tro.

Næsten alle de øvrige Gjæster var imidlertid rejst bort. Blomsterne i Haverne hang allerede, mærkede af den første Nattefrost, og Løvet faldt af Træerne. Paa Promenaderne, der laa strøet med raslende Blade i alle mulige Farvetoner, saas nu sjælden nogen Fremmed uden Hr. Gastoni og Anna-Mathea, der dog endnu af og til viste sig nede paa Stien langs Alsterbredden, naar hun efter Sædvane vilde der ned for at fodre Svanerne.

»Du burde egentlig tage Dig i Agt for at lade Din Kjærlighed saa aabenlyst gaa ud over Svanerne,« sagde han til hende en Dag, da de igjen var der nede. Hun sad da netop og fodrede en af Hunnerne, som hun efterhaanden havde faaet saa tam, at den villig lod sig kjærtegne af hende.

»Saa-aa . . . Hvorfor det?«

»Jo, jeg kunde let blive skinsyg eller ogsaa finde det mistænkeligt.«

»Det forstaar jeg ikke.«

»Du har maaske aldrig hørt Tale om en Dame, der uden Skade for sin Dyd nok kunde have vist lidt mer Tilbageholdenhed overfor en vis forfulgt

Svane, end hun gjorde. Tager jeg ikke fejl, var hun oven i Købet en Kongedatter.«

»Nej, jeg har ikke den Ære.«

»Da maa Du hellere faa hendes Historie med det Samme.« Og han fortalte hende det græske Sagn om Leda og Zeus, der forvandlede sig til en Svane, da Aphrodite forfulgte ham i en Ørneham.

Det var et regnfuldt Vejrlig en af de følgende Aftener. Hun havde følt sig for tung om Hjærtet til at gaa ud med ham. Men da han havde været borte nogen Tid, gik det som sædvanlig: Hun fortrød, at hun ikke var fulgt med ham, og besluttede, at hun til en Afveksling vilde gaa ud at møde ham.

Saasnart hun traadte udenfor Døren, blev hun greben af en Kuldegysning. Regnen piskede hende i Ansigtet, der lød Brusen fra Alsteren som fra en mægtig Sø, og Vinden, som jog det visne Løv op over hendes Hoved, var nær ved at slukke Gadelygterne. Hun var et Øjeblik ved at vende om, men skød Hjærtet op i Livet: Det passede nok ikke for hende at være blødagtig.

Hun gik ned ad Promenaden langs den søndre Alsterbred. Det var rimeligst, mente hun, at hun vilde træffe ham dér, da han havde sagt, at han kun vilde gaa sig en Tur. Men der var ingen Gastoni at opdage, hvor meget hun end spejdede efter ham, og Angsten og Forladtheden greb hende paa ny.

Hun gik frem lige imod Vinden, der truede med at tage alt hendes Vejr. Regndraaberne faldt

ned over hende fra Træerne, og Alsteren jog sit oprørte Vand ind imod Skrænten ved hendes Fødder.

Uf, hvad var det dog for triste Tanker, der nu atter paatrængte sig hende? Hvad var det egentlig, hun havde at klage over? Var det ikke hende selv, som stødte ham fra sig? Jo, jo. Hun var dog vist for fintfølende. Hun var ikke standhaftig nok. Han vilde mulig kun prøve hende. Saaledes var Mændene ikke. Og han var jo dog forøvrigt altid saa hensynsfuld. Nej, hun maatte tage sig sammen og vise, at hun kunde bære over med hans Svaghed og virke med til at lægge en Bro over den Kløft, som Uoverensstemmelse i Livsvilkaar og Aandsudvikling havde lagt imellem dem. Saa vilde hun nok tilsidst besejre hans Hjertes inderste Kulde, og deres Samliv skulde efterhaanden højne sig i ædel og trofast Kjærlighed.

Hun var allerede gaaet tilbage mod Hotellet ad en Omvej, da hun pludselig troede at faa Øje paa ham udenfor et lille Hus, som hun imidlertid nærmede sig.

Var det ikke ham, som stod der paa Stentrappen ved Indgangen til Huset, der var omgivet af en lille Have med et lavt Stakit?

Jo. Skjøndt han vendte Ryggen mod Vejen, kunde hun kjende ham paa hans Holdning og den lyse Regnfrakke med Hætteslaget paa.

Men hvem mon det dog var, han stod og talte med? Mon det var med én, der havde fulgt ham

ud? Hvad kunde han dog have villet der i det fremmede Hus?

Hun sænkede Paraplyen, i det hun gik hen forbi Stedet, og — det gav pludselig et Sæt i hende.

Ja, nu saa' hun det imellem Træerne: Det var en ung Dame, han talte med. Hun havde udslaaet Haar og Fjer paa Hatten. Det var ligesom han vilde holde hende tilbage, men hun var allerede inde i Forstuen, . . . Hvem kunde det dog være? Hun turde ikke nærme sig dem yderligere for at undersøge det, men skyndte sig bort af Frygt for mulig senere at faa at høre, at hun hemmelig spionerede ham. Hun maatte vel ogsaa nok kunne stille sin Nysgjerrighed, indtil han kom hjem.

Da hun vendte tilbage til Hotellet, var Tjeneren allerede i Færd med at dække Aftensbordet. Hun gik omkring, som hun havde Feber, rystede af Kulde og plagedes af Mistanke.

»Her maa lægges mer i Ovnene!« befalede hun Tjeneren, da hun blev va'r i Spejlet, at hun var kridhvid i Ansigtet.

»Her er over 16 Grader,« dristede han sig at svare.

»Jeg er tilfreds, om her var over 20. Naar jeg siger, at der skal lægges i Ovnene, skal der lægges i den!« udbrød hun nervøst og stampede i Gulvet.

Tjeneren saa' ud, som om han vilde krybe ind i Ovnene, og var ikke ret længe om at trække sig tilbage.

Da Hr. Gastoni lidt efter kom hjem, sad hun h~~en~~ne foran Kaminen, med Fødderne oppe paa Messingrækværket og aandede tungt. Værelset var ikke saa velordnet, som det plejede at være. Blomsterne i Jardiniéren trængte haardt til at blive afløste. Bøger og Rejsekort laa og svømmede i Sofaen og paa Gulvtæppet, der var vansiret af Cigaraske og smaa Cigarettestumper. Det ene af Lampeslørene var flænget, og fra Aftensbordet, der stod dækket med talrige Retter, steg en stærkt blandet Duft af Beefsteaks og Hummer ud i Værelset og plumrede Luften. — Ved Siden af den fyldte Glaskande foran Lieutenantens Couvert stod en lille Flaske med Cognac, naturligvis mærket Martell. Hr. Gastoni havde nemlig fundet paa at tage sig ogsaa en lille Snaps Cognac til Aftensmaden. Men forøvrigt, kunde det ikke siges, at han var hengiven til Drik.

»Naa, her er jo ganske hyggeligt,« begyndte han og gned Hænderne lidt, efter at han havde hængt Overfrakken bort. »I Aften kan man da mærke, at der er lagt i Ovn.
«

Hun rejste sig og gik ham i Møde:

»Vejret er ogsaa saa raat. Har Du været langt borte?«

»Næsten helt inde ved St. Georg. Det er rædsom kjedeligt, at gaa saadan alene.«

»Har Du da slet Ingen mødt eller talt med.«

»Ikke med en Mo'ers Sjæl.«

»Virkelig . . . Jeg var forøvrigt gaaet ud for at møde Dig.«

»Saa-aa — hvor kunde det falde Dig ind?»

Hun følte sig greben af en knugende Angst ved at se, hvorledes hans Ansigts Udtryk pludselig forandredes og blev strængt og koldt. Dog, hun maatte tage sig sammen for deres Kjærligheds Skyld. Og hun svarede:

»Aa, jeg maa vel have længtes efter Dig.«

»Naa, men . . .« han stirrede anspændt paa hende: »Du saa' altsaa ikke noget til mig?»

Det var, som hun var i Livsfare, som om hun saa' ud over et øde Hav, der steg hende op om Halsen: Nej, der var ingen Redning uden ved ham.

»Nej . . . Jeg havde ikke troet, at Du var gaaet ind ad St. Georg til.« Saa, nu havde hun løjet. Hun fortrød det øjeblikkelig og besluttede, at hun vilde bruge den første, den bedste Lejlighed til at skrifte det ærlig for ham.

Det var en halvanden Time senere. De havde imidlertid spist, og Bordet med Levningerne af Maden var foreløbig skudt til Side i en Krog, da de efter Sædvane nødig vilde ulejliges for ofte af Tjeneren. Lieutenanten, der havde udbedt sig Til-ladelse til at kaste Frakken paa Grund af den tropiske Varme, sad og røg Tobak i Sofaen, hvor ogsaa Anna-Mathea havde taget Plads og laa udstrakt bag ved ham i sin folderige, sorte Kjole. Den ene af Lamperne var skruet ned og den anden flyttet tæt hen til Sofaen paa et lille Bord, hvorpaa der laa en Roman — det var Heinrich Laubes: Der

deutsche Krieg — ved Siden af en Pakke Cigaretter. Lieutenanten havde flere Gange villet stikke Anna-Mathea en af de Sidstnævnte i Munden; men hun havde stadig hindret ham deri med en sørgmodig Mine.

»Aa, lad nu Bogen ligge!« udbrød hun paa samme Tid, som han greb efter Romanen. »Lad os tale lidt sammen! Hører Du, min Ven!« Hun lagde Armene om hans Hals med et saa rørende Udtryk af Sjælsrenhed og endeløs Hengivelse, at det maatte kunne have rørt en Sten.

Men han frigjorde sig for hendes Kjærtegn og svarede blot:

»Det er godt . . . Jeg véd nok, at Du holder af mig, Anna.«

»Men holder Du ogsaa af mig . . . holder Du fremdeles af mig?«

Hans Ansigt fortrak sig:

»Saa, skal vi nu igjen være sentimentale . . . Du véd, jeg kan ikke fordrage det!«

Hun lagde sig tilbage i Sofaen og lukkede Øjnene. Pausen, der indtraadte, blev foruroligende lang. Det var kjendeligt paa hendes Aandedrag og paa Brystets Bølgegang, at hun var i stærk Bevægelse, ligesom ogsaa Sofasædet undertiden rystede lidt. Dog, det lod ikke til, at Hr. Gastoni bemærkede det. Han syntes foreløbig at være mest optaget af Cigaren, i det han med sjælden Kunstfærdighed lod Røgen strømme ud fra Læberne i

lette Smaaringe og nu og da pustede lidt ad dem for at give dem des raskere Flugt.

Omsider vendte han sig dog om imod Anna-Mathea og kjærtegnede hende paa Brystet — hvis det forøvrigt kunde kaldes at kjærtegne hende.

Hun trak sig uvilkaarlig længer tilbage imellem Sofasædet og Ryggen, aabnede hverken Øjnene eller Munden, men trak Vejret gennem Næseborene.

»Du har det nok med Varme. Du skulde negligere Dig lidt ligesom jeg, og lade som Du er hjemme!«

Han greb ud efter hendes Arm og skjød Ærmet lidt tilbage, men hun trak den hurtig til sig.

»Hvad . . . maa jeg ikke en Gang se Din Arm?«

»Nej, det maa Du ikke.«

»Da maa Du saa gjerne se min.« Og han blottede Underarmen, der var knudret og muskelstærk, om end temmelig mager. Men hun vendte Ansigtet bort.

»Du er nok fornem i Aften og vil drille mig . . . Hvad . . . Du med Din sorte Kjole. Men jeg lader mig ikke saadan afvise, naar jeg først er bleven kjælen.«

Han purrede op i hendes Haar og strøg det ned i Panden.

»Hvis Du nu ikke snart aabner Dine velsignede Glugger, strøer jeg Aske paa Dig eller . . .«

»Ja, strø Du kun Aske paa mig!«

» . . . eller jeg begynder igjen i »Der deutsche Krieg«. Saa kan Du se, naar Du faar mig tilbage igjen.«

Hun rejste sig over Ende, alvorsfuld, stræng, og strøg Haaret fra Panden. Der var en Glans i hendes Øjne, som mindede om Stjærner paa en mørk Nathimmel, i det hun løftede dem imod ham og sagde:

»Du svarede ikke, paa hvad jeg spurgte Dig om.«

Han forsøgte at slaa det hen i Spøg.

»Du véd nok, at en Taabe kan spørge om mer, end ti Vise kan besvare.«

»Sig mig da: Hvad var det egentlig Du sigtede til i Din Tale til mig en Gang paa Kongens Nytorv og senere i Dit Brev? Hvad er det, som det ene er værd at leve for?«

»Kjærlighed, mein Liebchen.«

»Du lovede i Dit Brev at overbevise mig om, at Du elskede mig. Hvorfor svarer Du mig da ikke, naar jeg spørger Dig, om Du gjør det.«

»Det er adeligt at love, men borgerligt at holde . . . Forøvrigt forbavser det mig, at Du endnu ikke har faaet Indtryk af, hvor levende jeg holder af Dig.«

»Du skrev ogsaa, at Du vilde opfylde ethvert af mine Ønsker . . .«

»Jeg har bestræbt mig for at gjøre det.«

» . . . og bære mig paa Hænderne.«

»Nu vel, er der ikke Andet i Vejen,« lo han haanlig, »skal jeg ogsaa gjerne forsøge at gjøre

dét. Jeg har slet ikke noget imod til en Afveksling at forsøge mig i den højere Kraft-Præstation. Men saa maa Du heller ikke være saa snærpæ, Annalille, som Du plejer at være.«

»Jeg forstaar ikke, hvad Du mener,« svarede hun og saa' paa ham med et Udtryk af Sindsforvirring.

»Jeg mener, at saa maa Du være i det Mindste ligesaa luftig klædt som die schöne Fräulein Hoffmann, naar den stærke Mand paa St. Pauli præsenterer hende for Publikum som en anden Nike.«

Han bøjede sig over hende med et tvetydigt Smil og vilde aabenbart have kysset hende. Men i samme Øjeblik havde hun ogsaa begge sine Hænder som en Skruestik om hans Hals. En hæs Strubelyd, et Øjebliks Kamp som mellem et Par unge Rovdyr, et Fald af et Bord, omtrent samtidig med at en Lampekuppel knustes, derpaa et nyt dumpt Fald — og de laa begge to nede paa Gulvtæppet imellem Glas- og Cigarettestumperne. Dersom ikke Lampen tilfældig var falden ned i en amerikansk Gyngestol, hvori den laa og vuggede sig i god Behold, efter at den var gaaet ud, vilde Værelset i det næste Øjeblik have staaet i lys Lue.

De kom omsider begge paa Benene, men Forfærdelse, Afmagt og Aandenød gjorde dem det endnu længe umulig at faa et Ord frem. Ude i Korridoren hørtes en Dør blive aabnet og et Menneske gaa spejdende omkring i Gangene. Men saa

lukkedes Døren igjen, og der blev et Øjeblikks Dødsstilhed.

»Er Du forrykt?«

Det var Lieutenanten, der omsider fik Mælet. Han var næppe til at kjende igjen. Ansigtet var blevet graablegt, og hele hans Legeme rystede, saa at han næppe kunde holde sig oprejst.

»Nej, men Du.«

Hun stod og snøftede hedt. Der var noget ved hendes Holdning, som var en Nike værdig. Men Brystet arbejdede endnu stærkt, og der var et Udtryk om hendes Mund, som om hun ønskede at kunne spy Gift.

»Dersom jeg ikke nu er bleven helbredet for min vanvittige Kjærlighed, maa enhver Bandit fra St. Pauli her efter Dags gjerne kaste mig min Skjændsel i Ansigtet.«

»Man hører, at Du er en Dame.«

»Distinguerede Skurk!«

Han tyede uvilkaarlig ind i Sovekammeret, da hun gav sin Harme og Fortvivlelse Luft — foreløbig dog mer i Skrig end i Ord.

»Vil Du ikke tjene mig med at komme her ind,« gjentog han flere Gange og vinkede ad hende. »Man kan jo høre det over hele Huset, som Du tager paa Vej.«

»Lad dem høre det! Hvad bryder jeg mig om Huset. Der ikke det i Verden, jeg mer bryder mig om. Jeg har glemt, hvad jeg skyldte mig selv, mine Forældre og mine Søskende ... glemt det alene

for Dine fagre Løfters Skyld og Du har bedraget mig, skjændig bedraget mig.«

»Hvad jeg har lovet, skal jeg nok være Mand for at holde — saafremt Du opfører Dig fornuftig.«

»Fornuftig?«

»Ja, kalder Du det at opføre sig fornuftig, at lægge Haand paa et Menneske?«

»Har Du da maaske ikke lagt Haand paa mig? Har Du ikke mishandlet mig baade aandelig og legemlig for at faa Din Vilje med mig? Aa, naar jeg tænker paa, hvor skammelig Du har baaret Dig ad imod mig . . .«

»Ja, saa tænker jeg maaske ogsaa paa, hvor skammelig Andre har baaret sig ad imod mig.«

». . . omkredset mig til enhver Tid og manet mig som en Trolldmand med baade Ord og Blik . . . givet mig Bøger at læse, som kunde plumre min Fantasi, og trukket mig om paa Beværningssteder, hvor jeg enten paa den ene eller anden Maade kunde faa Blodet sat i Bevægelse . . . Aa, at jeg ikke kvalte Dig.«

»Ja vist, jeg skal vel ogsaa have Skyld for, hvad vore Forfattere skriver, Nej, nu skal jeg sige Dig et sandt Ord, Annalille: Mændene er i det Væsentlige ikke anderledes, end Fruentimmerne vil have dem. Jeg var endnu ikke mer end atten Aar, da en Dame, der kaldte mig en Engel, lokkede mig ud i Skoven til — ha, ha, ha! — »en yndig Spøg om Kjærlighed.« Var det da maaske underligt, om jeg nu — efter at saa mange andre har vist mig

den samme Vej — havde taget Djævelens Parti? Eller mener Du maaske, at jeg efter dette endnu skulde gaa omkring mellem alle I kurrende Fruentimmer som et fromt Offerlam? Nej, lad være, at I gjør mig Helvede hedt nok: Den Kvinde, der en Gang har kastet sine Øjne paa mig og forstyrret min Fred, skal komme til at bøde derfor paa sin Krop.«

Hun sank forfærdet om paa Sofaen og hørte ham lidt efter gaa ud i Korridoren, hvor han talte i en forekommende Tone med Værtinden. Han havde været saa uheldig at komme til at slaa en Lampekuppel itu, forklarede han hende. Men de kunde naturligvis godt undvære den foreløbig. Han skulde blot ned at lufte sig et Øjeblik, saa gik de straks til Ro.

Der blev efterhaanden fuldkomment stille baade i og uden for Hotellet. Hele Huset syntes at være gaaet til Ro. Lampen stod og osede. Hun rejste sig omsider for at skrue den lidt op og gjøre det en Smule ryddeligt i Værelset. Men der kom ingen Gastoni.

Vammelheden i Luften, i Tankerne og i Følelserne drev hende ud paa Altanen.

Natten var bælgmørk, Lygterne slukkede. En hæs Damphanes Piben blandede sig nu og da med Alsterens Brusen, og de nedfaldne Blade hviskede i Krogene. Det var sørgelige Ting, de fortalte hende: Fortabt . . . forladt . . . mishandlet . . . og dog

allerdybest inde Tilgivelse . . . Medlidenhed og Længsel.

Hun kastede sig ned paa Bænken og slog Hovedet imod Tremmerne, som om hun ikke vilde kjendes ved sine Tanker.

Da hun vendte tilbage til Værelset var hun gennemvaad af Regnen og rystede af Kulde, saa hun havde ondt ved at holde sig oprejst. Henne ved Aftensbordet stod Cognacksflasken endnu. Hun havde næppe faaet Øje paa den, før hun instinktmæssig greb ud efter den og skjænkede sig et bredfuldt Glas, som hun tømte med Begjærighed. Men da var ogsaa al hendes Kraftsløshed forsvunden, og det var, som hun pludselig følte sig udrustet mod alle Nattens og Dødens Rædsler.

Hun havde netop lagt sig paa Sengen med et lyst Rejsetæppe slaaet over sig, da hun igjen fo'r op over Ende og lyttede anspændt. Var det ikke ham, som kom gaaende der ude, fjærnt i Korridoren? Jo, det var hans kjendte Fodtrin. Nu nærmede han sig Døren. Han havde altsaa dog ikke forladt hende. Hun foldede uvilkaarlig Hænderne og kastede sig saa hurtig ned med Ansigtet imod Pudren, for at lade som om hun allerede var falden i Søvn.

Hr. Gastoni gjorde sig ikke en Gang den Ulejlighed at tænde Lys, da han traadte der ind. Efter at han havde nærmet sig Sengen og bøjet sig lidt over imod Anna-Mathea, ligesom for at forvisse

sig om, at hun sov, afførte han sig rolig Klæderne; og hun havde næppe hørt ham lægge sig, førend han — samtidig med at han gabede — udstødte et saa dybt og mandigt Suk, som om han nylig havde faaet Bugt med et anstrængende Dagværk.

IX.

Klokken var endnu ikke mer end Ni den følgende Morgen, førend Hr. Lieutenant Gastoni igjen var paa Benene, hvori mod Anna-Mathea fremdeles laa og sov paa Sengen, med det lyse Rejsetæppe trukket helt op om Hovedet.

Han klædte sig omhyggelig paa, puttede en Del Tøj i Vadsækken, tog Overfrakken paa Armen, og gik saa rolig ned i Hotellets store Spisesal, hvor han satte sig ved Bordet og forlangte sin Morgenkaffe.

»Vil De lade Fru v. Eckstein vide — dersom Fruen da er staaet op — at jeg ønsker at tale med hende,« sagde han til Tjeneren, som havde bragt ham det Forlangte. Og han tændte sig en Cigarette for at nyde den til Kaffen.

»Jeg beder Fruen meget om Forladelse,« begyndte han, da Værtinden lidt senere traadte ind. Hun havde endnu ikke faaet Tid til at klæde sig ordentlig paa og var af den Grund endnu mere stundesløs, end hun plejede at være. »Jeg vilde

kun tillade mig at hilse paa Dem, da jeg tager en lille Tur til Lübeck og maaske bliver borte et Par Dage . . . eller jeg véd endnu ikke rigtig hvorlænge.»

»Nej, virkelig? Til Lübeck? Og Hr. Lieutenantens elskværdige Frue tager ikke med?«

»Nej, hun er desværre stadig lidt nervøs. Saa jeg maa anbefale hende meget til Fru v. Ecksteins Overbærenhed.«

»Gud velsigne Dem, Hr. Lieutenant. De kan tro, jeg véd, hvad Nervøsitet vil sige.« Og hun fortalte ham en lang Historie, om hvad hun havde gennemgaaet af Frygt for sin kjære Eckstein, inden han ved Himlens Styrelse faldt foran Dybbøl. Ak, hun var ved Gud saa ulykkelig over, at hun ikke havde haft Tid i Sommer til at besøge hans Grav.

»Maa det være mig tilladt med det Samme at betale min Regning for indeværende Uge, som jo snart er udløben? Dersom Fru v. Eckstein ønsker det, vil jeg ogsaa gjerne deponere en lille Sum for den kommende. Man kan dog aldrig vide, hvad der kan hændes én, naar man rejser. Jærnbaneulykker hører jo nu om Stunder til Dagens Orden.«

»Nej, det véd da den evige Gud, at jeg ikke ønsker Forskud. Vorherre vil saamænd nok holde sin Haand over Hr. Lieutenanten,« forsikrede Fruen. Hun var fremdeles meget veltalende, og stod endnu ude i Verandaen og vinkede ad ham, da han fulgt af Tjeneren med Vadsækken gik ned imod Dampskibsbroen.

Han var næppe kommen om Bord paa Skibet, før han puttede et Brev i Postkassen.

Det var et, han havde skrevet den foregaaende Aften i Fährhaus, og som lød saaledes:

Højstærede Hr. Grosserer og Fabrikejer Skat
Johnsen.

Da jeg ikke tvivler om, at De vil være mig forbunden for at faa at vide, hvor Deres Frøken Søster opholder sig, skal jeg ikke undlade at meddele Dem, at hendes Adresse for Tiden er: Fru v. Ecksteins Pensionat i Uhlenhorst ved Hamborg. Skulde Hr. Grossererens mulig ved en forestaaende Forretningsrejse faa i Sinde at aflægge Frøkenen et Besøg, maa Frygten for maaske at træffe mig ikke afholde dem derfra, da Frøkenen ved sin Opførsel imod mig des værre har gjort ethvert fremtidigt Forhold imellem os umuligt.

Gastoni.

Da Anna-Mathea, der først var falden i Søvn hen ad Morgenstunden, omsider vaagnede, var Hr. Gastoni forlængst taget bort med Dampbaaden og videre ad Jærnvejen fra Hamborg til Berlin.

Hun sad en Tid paa Sengekanten og grundede over, hvor han mulig kunde være. Han plejede jo ellers aldrig at staae tidlig op. Først da Værtinden var saa forekommende at aflægge hende en Visit, blev det hende klart ved Damens aabenhjærtige Udtalelser, at han var taget bort fra Uhlen-

horst og ikke kunde ventes tilbage dertil førend i næste Uge.

I Begyndelsen blev hun vel urolig, men mente dog senere, at der ikke var nogen alvorlig Grund til Frygt. Hans Rejsekuffert og Bøgerne tilligemed flere andre Sager, der tilhørte ham og laa spredte om i Værelserne, syntes dog at tyde paa, han vilde vende tilbage. Og desuden havde han jo ladet hende forstaa, at han ikke vilde svigte hende helt, dersom hun opførte sig fornuftig. Var det mulig for at give hende Lejlighed til at gaa i sig selv, han foreløbig var rejst bort? Aa ja, hun kunde vel nok have Grund til at gaa i sig selv. Hun blueades over sin Adfærd. Hvor langt, langt mer behersket havde han ikke været. Og hun var dog en Kvinde. Hvad hjalp det, at hun stampede imod Brodden og vilde banlyse ham med sin Foragt? Hun elskede ham jo dog fremdeles.

Hun gik Dag efter Dag omkring i en stille Ruelse; men der kom endnu ingen Gastoni. Kunde der være hændet ham en Ulykke? Det var dog tænkeligt . . . langt mere tænkeligt end at han skulde have forladt hende for bestandig, og det uden at sige hende Farvel.

Hendes Stilling der i Huset blev efterhaanden kritisk. Officérsenken lod sig ikke senere til Syne oppe hos hende. Maden blev daarligere og Betjeningen med. Vilde hun have lagt i Ovnen, maatte hun selv besørge det, og Brændekurven var i Regelen altid tom.

Hun sad den meste Tid og krøb sammen i Sofaen, læste lidt i hans Bøger, og turde ikke fatte nogen Beslutning. Han kunde jo dog komme endnu. Om Dagen vovede hun sig sjælden ud. Det forekom hende, som om Alle gik og saa' paa hende, og hun blev efterhaanden menneskesky. Men naar det først mørknedes, og Gaderne blev tomme, listede hun sig i Stilhed ud paa Altanen og sad der og spejdede og spejdede efter ham i frugtesløs Venten. Det var, som Telegrastraadens Surren i Luften bragte hende Hilsen fra ham. De Straussiske Dansemelodier, der endnu undertiden lød henne i Fährhaus — hvor hun en Gang havde polkeret med ham — lod hende ingen Ro. Lygten paa Dampskibsbroen syntes hende fremdeles som en Haabets Lanterne, og hun kunde tit sidde hele Timer og dysse sit ængstede Hjærte, sin egen ubevidste Vildskab i Ro ved at erindre sig, hvor meget Godt der dog var ved ham. Det Slette vilde hun ikke mindes, men søge at glemme og tilgive det. Det var jo blevet ham indpodet ved en Kvinde, da han endnu ikke var mer end atten Aar.

Dog, det kunde ikke blive saaledes ved. Hun fik omsider Fornemmelsen af, at det var Alvor, ja ramme Alvor, da Værtinden en Dag kom kæphøj ind til hende og fortalte, at nu kunde hun ikke blive der længer. Nu skulde Hotellet lukkes. Hun vidste ikke, om »Fruen« maaske havde i Sinde selv at betale sin Regning — »hun havde jo da, Gud være lovet, en værdifuld Garderobe« — ellers vilde Hr.

Lieutenannten vel nok være saa gentil at gjøre det. Hun kunde saamænd hilse fra ham, da han havde været saa venlig at sende hende en lille fortrolig Meddelelse, inden han tog bort fra — Budapest.

Naa, saadan skulde det altsaa ende. Saa var hendes Saga da sluttet. Eller var der maaske nogen anden Udvej end Døden? Hun søgte at komme til Klarhed derover, efter at Værtinden var gaaet, og det var blevet bestemt, at hun skulde rejse en af de følgende Dage.

Rejse? Men hvorhen? Tilbage til sine Søskende eller til Moderen, der rimeligvis fremdeles laa syg...

Det var, som hendes Hjærte holdt op at slaa, blot ved Tanken derom.

Nej, hellere alt andet. Forsynet maatte ikke forlange det Urimelige af hende.

Men om hun tog over til Amerika? Hendes Broder, Peter, havde haft Ret, da han en Gang talte om at tage dertil. Mange mislykkede Tilværelser, mange tvivlsomme Personligheder havde kæmpet sig frem der ovre til velstaaende og brave Mennesker. Og nu var hun jo en tvivlsom Personlighed.

Men hvordan skulde hun komme der over? Sælge Garderoben, som Værtinden havde hentydet til? Nej, hun vilde ikke en Gang røre ved endsige bygge sin Fremtid paa den Skjøgestads. Og tage sig en Tjeneste der i Hamborg, hvor hendes Broder, der havde Handelsforbindelser dér, let kunde støde paa hende, og hvor al Ting mindede om hendes Fornedrelse — nej, saa tusinde Gange hellere Døden.

Det hed vel nok, at et Menneske skulde staa Gud til Regnskab for sit Liv, men ogsaa at han ikke vilde slaa Haanden af den, der en Gang havde anbefalet sig ham. Saa dét kunde vel omtrent gaa lige op.

Hun gik rolig ud om Aftenen med det Forsæt, at hun ved den første, den bedste Lejlighed vilde drukne sig i Alsteren. Men da Vejret tilfældigvis var mildt og smukt og Promenaderne vimlede af Spaserende, mente hun, at hun helst maatte vente dermed til en anden Gang. Og hun vendte tilbage til Hotellet, efter at hun nøje havde iagttaget, hvor Vandet syntes at være dybest og tillige mest mudret. For hun vilde ud, hvor hun kunde være vis paa at blive siddende fast i Mudderet. Det havde hun bestemt.

Dagen efter regnede det. Det var saa heldigt, som det kunde være. Men hun syntes dog, at hun helst maatte vente med det Stykke Arbejde, der skulde besørges, indtil det blev nogenlunde mørkt.

Klokken var endnu ikke Fem, men hun havde allerede tændt Lys for dog at gaa Lejligheden igjennem endnu en Gang. Der saa' ud som ved en Afrejse. Men hun havde ogsaa ladet Værtinden vide, at hun vilde tage bort med Dampbaaden den følgende Morgen. Hendes Kuffert stod pakket ude i det forreste Værelse, hvorimod Hr. Gastonis Sager endnu laa spredte om baade til højre og til venstre, og i det aabentstaaende Klædeskab inde i Soveværelset — hvis hvidlakerede og med forgyldte

Lister indrammede Fløjdøre begge stod aabne — hang alle de elegante Klæder, han tidligere havde købt til hende under deres Ophold i Hamborg.

Hun stod netop henne foran Spejlet og fæstede Ravbrochen i Halslinningen paa sin sorte Kjole. Ansigtsudtrykket var roligt og Hudfarven frisk og blomstrende; men der var noget Stikkende i Øjekastet, som tilstrækkelig godtgjorte, at det var ikke nogen Fest, hun pyntede sig til. Et Par Guldringe og et Rubin-Garniture, som hun ogsaa havde faaet af Lieutenanten, laa i en lille forsegle Pakke paa Konsolen under Spejlet, og sit Ur havde hun lagt hen ved Siden af sine øvrige Ejendele i Kufferten, i den Hensigt at holde Værtinden skadesløs derved. Hun vilde dog nok gaa ud af Verden som et ærligt Menneske.

Der lød Vognrummel paa Gaden, og det gav pludselig et Ryk i hende . . .

Var det ikke en Vogn, som kørte op foran Hotellets Dør?

Jo, nu kom Tjeneren løbende. Og nu . . . nu lød der Fodtrin i Vestibulen og ude i Korridoren. Hun syntes, at hun skulde kjende dem . . .

Det løb hende koldt ned ad Ryggen og gennem Lænderne. Et Øjebliks Fryd — som om hun saa' Himlen aaben — og hun stod pludselig kold og stiv som en Saltstøtte: Forbandede Livshaab, der fulgte hende til det Sidste! Var hun endnu ikke bleven det kvit?

Et Øjeblik efter blev Døren aabnet af Tjeneren,

ved hvis Side der viste sig en mørk rejseklædt Herre ude i den endnu ikke oplyste Korridor. Regnvandet drev ned paa Gulvet af hans Klæder. Han havde en bredskygget Hat paa Hovedet. Ansigtets Magerhed og de sammentrukne Bryn gav ham noget næsten Spøgelseagtigt. Anna-Mathea saa' først, da han traadte ind i Stuen, at det var hendes Broder, Grosserereren.

Der var endnu ingen af dem, der talte, efter at Tjeneren havde trukket sig tilbage.

Hun stod fremdeles henne ved Spejlet og holdt sig fast ved Konsolen, og han midt ude paa Gulvet, med Hatten paa Hovedet. Det kunde tydelig ses, hvorledes hans Legeme dirrede under Rejsekappen, medens Øjnene urolig fo'r omkring i Værelset og det ene Vredeslyn efter det andet skød sig frem under Brynene. Man kunde gjerne have troet, da han løftede Armene med de knyttede Næver, at han havde i Sinde straks at gaa frem mod Søsteren med Magt. Men da traadte han ogsaa pludselig ind i Sideværelset som for at blive Herre over sin Bevægelse.

»Du kan vel rejse straks . . .« lød det koldt der inde fra ham. »Vor Mo'er ligger for Døden og har længe ønsket at se Dig.«

Men hun svarede ham ikke, stod blot og ønskede, at hun var gaaet ud i Mudderet allerede den foregaaende Dag. Vende tilbage til Moderen? Nej, ikke for nogen Pris. Før vilde hun styrte sig ud ad Vinduet med det Samme.

Og dette fastholdt hun energisk, under hvad der senere blev talt imellem dem.

Men var hun stiv og trodsig, var Broderen det ikke mindre. Man skulde ikke tro, det var de tidligere samstemmende, føjelige Søskende, der nu gik og stredes der med hinanden som Hund og Kat. Søsterens Vildhed blev efterhaanden saa foruroligende, at Grossereren et Øjeblik maatte kalde Husets Folk til Hjælp. Fru v. Eckstein, der naturligvis straks præsenterede ham Regningen, vilde endogsaa have sendt Bud efter Politiet. Men omsider lykkedes det dem dog at faa Anna-Mathea bragt godvillig ned i Vognen. Trods den øsende Regn var der imidlertid strømmet en Del Nysgjerrige hen foran Hotellet, og Værtinden havde ondt nok ved at besvare alle de Spørgsmaal, der blev rettede til hende; da Uhlenhorst's »letzte Sommerrose« — som de kaldte Anna-Mathea — endelig var kjørt bort.

»Nej, Himlen bevare dog mit Hotel for at blive gjæstet tiere af saadan en Dame!« udbrød hun og slog Hænderne sammen. »Det være langt fra mig at fordømme Nogen . . . Um Gottes willen! . . . jeg fik jo dog Regningen betalt . . . men saa meget tør jeg nok sige: Hun bliver aldrig Menneske mer.«

X.

Tiden sneg sig langsomt hen med Slid og alle Slags Gjenvordigheder for den unge Grosserer.

Allerede medens Søsteren var i Uhlenhorst, havde han maattet kæmpe med en Del Modgang ogsaa i Forretningen.

Det gik ikke saa let, som han havde ventet, med at faa Fabrikken sat i Gang. Flere af Brændingerne mislykkedes, da Ovnene havde en Fejl, der straks maatte afhjælpes. Og desuden faldt det ham vanskeligt nok i Begyndelsen at komme af med Varerne. Folk vilde have Tid til at lære dem nærmere at kjende, der var saa mange Tilbud i Cichorie, og han maatte tit løbe om og anbefale dem til Kjøbmændene med Smil og Buk, medens hans Hjerte lønlig var nær ved at bryde af Sorg over Søsteren.

Overfor sine øvrige Søsken havde han foreløbig givet det Udseende af, at hun var taget hjem for at besøge deres Slægtninge i Jylland. Men saa kom der igjen Efterretning fra den syge Moder om,

at hun ønskede at se hende endnu en Gang inden sin Død, og endelig Brevet fra Hr. Gastoni — hvis Plejeforældre han forgjæves havde søgt straks efter Søsterens Bortførelse, da det viste sig, at de allerede en Maaned i Forvejen var rejst ned til Italien. Efter dette var det ham umuligt at blive gaaende der længer i Uvished om Anna-Matheas Skæbne. Nu var der ikke Andet at gjøre, end at tage efter hende. Saa maatte det gaa med Fabrikken og Forretningerne, som det vilde.

Efter at have været nede i Uhlenhorst at hente Søsteren, rejste han hjem med hende til Ribe allerede den foregaaende Nat. En alvorligere Rejse er vist aldrig bleven gjort. Han sad presset op i det ene Hjørne af Kupéen og hun i det andet. Ingen af dem talte, og ingen Lyd naaede ind til dem uden Lokomotivets Stønnen, medens de fo'r frem gennem de natlige, øde Landskaber i Holsten og Slesvig. Undertiden læste han lidt i de udenlandske Blade, han havde købt paa Banegaarden i Hamborg, med sad forøvrigt mest med lukkede Øjne, tilsyneladende uden at levne Søsteren et Blik. Det var tydeligt at se, tænkte hun, at han foragtede hende. Og hun skulde finde sig der i, finde sig i at blive betragtet af ham som en falden Kvinde, og maaske for Fremtiden være henvist til at leve af hans Naade! Og det var denne Broder, med hvem hun saa ofte havde lagt Planer for en lykkelig Fremtid! Hun sendte ham det ene stikkende Blik efter det andet, medens Læberne skjød sig frem med det giftige Udtryk, der

efterhaanden havde lejret sig om dem, og saa' i det Hele taget ud, som om hun pønsede paa noget rigtig Ondt.

Ingen af dem havde endnu faaet Søvn i Øjnene eller talt et Ord, da der tidlig paa Morgenens omsider kom en mandlig Passager ind i Kupéen til dem. Det var en ung Bankier, Færck, fra Kjøbenhavn, med hvem Grossereren tidligere havde staaet i Forretningsforbindelse. Han skulde til Kolding, hvor han havde en Broder ansat ved Laanebanken, og da Johnsen syntes at have megen Opmærksomhed for Bankforretninger, kom de hurtig ind i en Samtale om Statspapirer, Actier og Veksler m. m., der varede lige til Toget rullede ind i Kolding.

Ankomne til Ribe tog Grossereren og Søsteren ind i det gamle Hotel paa Torvet, lige overfor Domkirken. Det spurgtes snart i Byen, at Tøffelmager Johnsens to ældste Børn var komne hjem fra Kjøbenhavn som »store Folk« for at sige Farvel til Moderen, og Forbavselsen gik efterhaanden over til Beundring. Alle Vegne, hvor Broderen og Søsteren viste sig paa Gaden, stod man stille for at se efter dem og lovprise dem i høje Toner — den Ene undertiden paa den Andens Bekostning. Snart var det Anna-Mathea, der altid havde »hjulpet Familien«, »trukket dem op af Snavset«, og snart var det Broderen. Men det var da ogsaa farligt, saadan en Handelsmand, som der stak i det Menneske, og det Held, som han havde med sig. Selv hans tidligere Principal, den gamle Kjøbmand Beck, havde sagt

om ham, at »dersom han blev saadan ved, var han i Stand til en Gang at kjøbe dem alle sammen.«

Da gamle Johnsen og Hustru altid havde haft en aaben Sans for Naturen, havde Sønnen imidlertid lejet et lille Hus til dem i Nærheden af Aaen og Slotsbanken, for at de kunde sidde dér og have det godt paa deres gamle Dage. Men da hændte det, at Madam Johnsen faldt igjen og brækkede Benet, netop som hun en Aften vilde gaa ned ad Banken, og dermed var det ogsaa forbi med deres Lykke. Der fulgte en alvorlig Sygdom med Bruddet, og hun blev daarligere Dag for Dag, kunde ikke udholde Smerterne, gik i Retten med Skæbnen og vendte atter tilbage til sin gamle Svaghed. Det var en Ynk at se den krumbøjede gamle Johnsen skridte af Sted mod Kramboden med skulende Blik og den skæbnesvangre Flaske puttet ind paa Brystet. Folk vidste nok, at han efterhaanden var bleven saa svag og eftergivende overfor sin syge Hustru, at han ikke længer kunde nægte hende, hvad der dog i det Mindste for et Øjeblik kunde skaffe hende en Smule Lindring.

Uagtet Madam Johnsens Sygdom stadig forværredes, rejste Grossereren snart tilbage til Kjøbenhavn, hvorimod Søsteren havde maattet love at blive endnu en Tid hos Moderen og pleje hende paa Sidstningen. Det trak dog betydelig længer ud med den Syges Endeligt, end Nogen havde ventet. Og Anna-Mathea kom saaledes ikke til at gjense Hovedstaden, førend hun kunde gjøre Rejsen der til sammem

med sine Søsken, efter at de alle havde været hjemme i Ribe en Dags Tid for da endelig at følge deres afdøde Moder til Graven.

Den næste højtidelige Begivenhed i Familien var, da Boletta omsider holdt Bryllup med Møbelhandleren i Slutningen af April.

Hr. Michaelsen, der jo var forældreløs og ikke havde andre Slægtninge end en Halvbroder, som var Urmager i New York, vilde endelig have, at hans kjære Boletta skulde føres til Alteret af selve Faderen. Det var naturligvis en Begivenhed uden Lige for gamle Johnsen at rejse over til Kjøbenhavn i Anledning af Datterens Bryllup med en af Byens betydelige Industridrivende. Efter at han havde boet en kort Tid hos Grosserereren og Anna-Mathea, tog han Ophold hos Svigersønnen og blev der det Meste af Sommeren. Hr. Michaelsens Virksomhed var saa omfattende, at den Gamle maatte have god Tid til at gjøre sig rigtig bekendt med den. Foruden at han havde Møbelmagazin paa baade første og anden Sal i Forhuset og Savværk i Bagbygningen, havde han nylig ladet indrette en saakaldet Møbelfabrik, hvorved han daglig sysselsatte over hundrede Arbejdere. Saa det var ikke helt uden Grund, at Grosserer Johnsen mente, han havde ondt ved at hamle op med ham.

Om Hverdagen var d'Hrr. Svogre i Regelen begge saa optagne af deres forskjelligartede Gjøremaal, at der da kun sjælden levnedes dem Tid til at tænke paa Fornøjelser. Men om Søndagen kjørte

de gjærne ud med hele Familien pakket gemytlig sammen i Hr. Michaelsens Equipage. Grossereren og Møbelfabrikanten sad da altid sammen paa Bukken og skiftedes til at være Kusk, medens det gik frem i munter Carriere til deres Yndlingssteder ved Kysten og hjem igjennem Dyrehaven. Naar de kom ind i Skovtykningen paa de mest afsides Steder bad Hr. Michaelsen undertiden Søstrene om at synge lidt. Men skjøndt Anna-Mathea var bekjendt for at have en god Stemme, lod hun sig nu aldrig bevæge til at lade den høre. Det var i Regelen Hr. Michaelsen selv og hans unge Frue, der maatte agere Sangfugle, hvilket de da ogsaa mange Gange gjorde, saa at Skoven gav Gjenlyd, og den gamle Johnsen foldede Hænderne i taknemmelig Glæde. Vel var Hr. Peter-Olaf ingenlunde bange for at stemme i med eller anbefale sig med en af sine »egne« fra Sangerindepavillonerne. Men han havde som oftest næppe faaet begyndt, førend Anna-Mathea mente, at nu kunde det være nok.

Heldigvis lod det til, at Forholdet imellem de to ældste Søskende efterhaanden var kommet ind i den gamle Gænge. Grossereren, der aabenbart havde frygtet, at Anna-Matheas Rejse med Lieutenanten skulde haft alvorligere Følger, var i Løbet af Sommeren kommen hende i Møde med sædvanlig Føjelighed og kunde endogsaa til sine Tider spøge med hende — især naar der var Fremmede hos dem, hvilket nu ikke hændte saa sjælden.

Det var ikke blot Familien, der jævnlig saa's

der ude hos dem. Grossererens voksende Forretning førte uundgaaelig med sig, at han undertiden maatte invitere en eller anden Handelsrejsende, ligesom ogsaa det mer fortrolige Bekjendtskab, han gjorde, efterhaanden voksede. Hans tarvelige Lejlighed der ude ved Fabrikken blev den kommende Vinter et kjært Samlingssted for en lille Kreds af Gjæster uden for Familien — Hr. Grosserer Hvalsø, Hr. Bankier Færck, Hr. Martin og den brunsvigske Værkfører m. fl. — der ikke nok kunde beundre hans og Søsterens tilsyneladende hyggelige Samliv. Og Grossereren var da heller aldrig gladere, end naar Vennerne kom. Det forekom ham, som om det Tungsind, der til andre Tider hjemsøgte Søsteren, da pludselig vejredes bort, og hun kunde tit gaa omkring imellem Vennerne med et saa skuffende Smil paa Ansigtet, at han maatte spørge sig selv, om det ogsaa virkelig var hende, der en Gang var flygtet bort fra ham, og med hvem han havde oplevet den skrækkelige Aften der nede i Uhlenhorst. Vel vidste han nok, at Selskabelighed desuagtet var Søsteren imod, og at hun aldrig gik i sin Seng nogen Aften, uden at hun først havde tilbragt et Par Timer i Enrum. Han havde længe fundet dette urimeligt. Men hvad var det vel andet end en Rest af hendes gamle Sygelighed. Jo, hun trængte netop til Adspredelse, og han vilde ikke vide af hendes Forstillelseskunster eller af noget som helst Slags Hemmelighedsfuldhed.

Det var en Søndag — kort efter at der havde

været Barnedaab hos Michaelsens — da Peter-Olaf ved Frokosttid kom ud paa Fabrikken til sine Søskende og fortalte, at nu gad han ikke længer gaa og slide der i Kjøbenhavn til ingen Nytte. Nu vilde han til Amerika.

»Til Amerika . . . nej, virkelig?« gjentog Søsteren og smilte — omtrent som en Danserinde, før hun skal frem fra Kulissen.

Hun sad og læste i en Avis, hvorimod Grossereren allerede havde rejst sig urolig og lagt sin Yndlingsbog fra sig. Det var Malthus's berømte Værk: »Essay on the principles of population«. — Den unge Handelsmands personlige Anskuelser om Ægteskabet og Befolkningens Forøgelse stemmede godt overens med den store Nationaløkonoms, ligesom der med Hensyn til hans erotiske Tilbøjeligheder heller ikke syntes at være noget til Hinder for — i det Mindste ikke foreløbig — at han kunde harmonere med ham i Principet om Anvendelsen af den moralske Tvang.

»Du er da vel ikke forrykt? Vil Du rejse til Amerika, netop nu da jeg har tænkt at tage Dig op i Forretningen.«

»Nej, min Hjærnekassee tror jeg ikke der er noget i Vejen med!« svarede han stolt. »Og hvad det Andet angaar, at blive taget op i Din Forretning, saa skal Du have Tak for Tilbudet. Men jeg er bange for, at vi to er for forskellige, til at vi nærmere kan søbe Kaal sammen. Og desuden, naar jeg skal være fuldkomment ærlig, er det ikke alene

af Hensyn til Stillingen eller Fortjenesten, jeg har i Sinde at fordufte. I kan vel nok begribe, at jeg har ogsaa andre, alvorlige Grunde til at rejse. Saa jeg kan ikke nægte Jer, Skat og Anna-Mathea, at jeg vil være Jer meget forbunden, dersom I vil sætte mig i Stand til at rejse, og det jo før jo heller.«

Anna-Mathea lagde Avisen sammen med tilbageholdt Aande, og som om hun var bange for at flænge den, hvorimod Grosserereren straks busede ud:

»Jeg véd ikke, hvad det er for andre alvorlige Grunde, Du har til at rejse.«

»Da er det dog ikke saa længe siden, Du lod mig høre, at jeg kom for meget i Variétéerne og skulde tage mig i Agt for, at jeg ikke blev . . .«

»Ah, altsaa Fruentimmerhistorier!« afbrød den Ældste ham, medens Anna-Mathea blev rød og viftede sig med Avisen. »Ja, det er rigtigt, Peter-Olaf: Jeg har sagt Dig det tit, at Du er umoralsk.«

»Hvad behager!« udbrød han og rettede sig i sin fulde Højde. Han var imidlertid bleven en ganske takkelig Fyr. Søndagshabitten tydede paa, at han havde Forstand paa at klæde sig. Kroppen var bleven fyldigere, og han havde faaet Skæg baade paa Kinderne og den lidt fremstaaende Hage. Men der var endnu noget Forhungret i hans Blik, der mindede om den Tid, da han drev omkring og slog Kolbøtter for »en Rundtenom«, og som i Forening med hele hans frejdige og umiddelbare Fremtræden maaske kunde være farligt nok for et smægtende

Kvindehjærte. »Man behøver vel ikke at være umoralsk, fordi man ikke er nogen Fruentimmerhader.«

»Nogen Fruentimmerhader? Maa jeg være fritaget for Dine Skoser.«

»Ja, eller fordi man holder lidt af én.«

»Det var nok værd at vide, hvormange Du holder lidt af.«

»Jeg kan ikke gjøre ved, at der er fler end én, der synes om mig . . . Ja, se Du kun paa mig, Anna-Mathea! Jeg kan ikke bære mig anderledes ad, end jeg gjør. Jeg kan dog vel ikke være ligefrem grov imod Folk, der viser mig udsøgt Opmærksomhed . . . Og dog var jeg nær ved at være det i Gaar mod en Dame, som jeg mødte paa Dosseringen, da jeg skulde ud paa Kalkbrænderivejen at betale en Regning. Hun gik og saa' paa mig saa længe, at hun uforvarende kom til at tabe sit Lommetørklæde. Jeg tog det naturligvis op og gav hende det . . . Du gode Gud, hvor hun var dejlig! Og som hun var klædt! Jeg véd ikke, hvor det kunde være, at vi kom til at følges ad helt hen til Enden af Dosseringen. Dér gav hun mig Haanden. »Farvel og paa Gjensyn!« sagde hun. »For De gaar vel ikke tilbage ad den samme Vej?« »Nej, jeg skal ud paa Kalkbrænderivejen,« fortalte jeg hende, som rimeligt var. Og saa skiltes vi ad. Men jeg var alligevel nær ved at fortryde det senere, at jeg ikke havde vist hende lidt mer Opmærksomhed, saa forekommende hun var.«

»Nej, dette forstaar jeg ikke!« udbrød Gros-sereren ærgerlig og saa' hen til Søsteren, der syntes at være falden i Tanker.

»Nej, Du forstaar ikke, Skat, hvad der ligger uden for Din Forretning. Men Kjærlighed, ser Du, er noget andet end en Forretning. Den er det ikke saadan at trække sig ud af, naar man først er kommen ind i den. Forleden kom Frøken Krowow og bad mig om 15 Kr. til et Par røde Støvler . . .«

»Hvad for noget? Røde Støvler?«

»Ja, det var mig umuligt at nægte hende dem til de Pusselanker, hun har — skjøndt det kan nok være, at det sved til min Pung, da jeg kort i Forvejen havde maattet rykke ud med omtrent lige saa meget til Rosa Andersons Kabinetsfotografier.«

»Nej, nu bliver det for galt! Hvad Fanden kommer Rosa Andersons Kabinetsfotografier Dig ved?«

»Herregud, naar hun nu endelig vilde fotograferes med mig!«

»Ja, hvad mener Du, Anna-Mathea!«

Ja, hvad mente hun? At Peter-Olaf i Grunden var en skikkelig Fyr. Hvad om hun alvorlig tog sig sammen og rejste med ham til Amerika? Han havde ikke Fiskeblod i Aarerne og vilde bedre kunne forstaa hende end . . . Men nej, hun kunde ikke gjøre det. Det var umuligt. Hun følte sig bunden til sit Fædreland ved den Mand, hun elskede. Ja, for hun elskede ham endnu og tilgav ham. Det havde

ingen Sinde staaet klarere for hende end netop nu, da hendes egen Broder havde ligesom talt hans Sag.

»Aa, lad ham rejse! Lad os hjælpe ham! Jeg er vis paa, at hans inderste Natur endnu er uberørt af al Last, og at han nok en Gang vil vende tilbage til os som en Mand,« svarede hun omsider Broderen. Og hun stod samtidig op for at gaa ind til Frokostbordet.

Men da hun og hele den øvrige Familie kort efter fulgte Peter-Olaf til Dampskibet og han tog bort med en Anbefalingsskrivelse til Hr. Michaelsens Halvbroder i New York, kunde hun trods Opbydelsen af al sin Standhaftighed ikke holde Taarerne tilbage og lade være med at tænke:

»Jeg burde dog vist alligevel have taget med ham.«

*

*

*

Det var tre gode Vintre, de nærmestfølgende, for hvem der handlede med Cinders og Kul.

Grosserer Johnsen havde en velgjørende Fornemmelse af, at nu begyndte det omsider at dages for ham. Han havde i det sidste Aar haft en Om-sætning alene af westfalske Cinders paa over et halvt Hundred Tusind Kroner, hvilket var omtrent det Dobbelte af, hvad han tidligere havde haft. Guanoen og Foderstofferne fandt nu ogsaa en bedre Afsætning, siden han havde faaet Plakater slaaet op paa alle Banegaardene og var traaet i stadig Handelsforbindelse med en Del jyske Kjøbmænd, som fik Varerne sendt direkte med Limfjordsdamperne. Om-

sætningen af Sukker og Kaffe turde han heller ikke klage paa, uagtet han, for at føje Søsteren, kun yderst sjældent indlod sig paa Terminsforretninger. Og hvad hans egne Varer angik, var han nylig bleven beæret med en Skrivelse fra »De danske Cichoriefabrikker« med den Forespørgel, om han vilde være tilbøjelig til at afstaa Fabrikken, og i saa Fald til hvilken Pris. Han var endnu ikke rigtig kommen paa det Rene med; om han vilde sælge den eller ikke, skjøndt det var jo rimeligt nok, at han vilde kunne faa den godt betalt.

Men med Anna-Mathea havde han derimod ikke været rigtig tilfreds i den senere Tid. Hun gik stadig og skrantede, klagede over Hovedpine og puttede sig i Fjerene — han syntes — »for ingen Verdens Ting.«

Undertiden søgte han at faa hende med sig ud paa deres tidligere Yndlingsture ad Langelinje og Strandvejen, eller han købte Billetter til enten Teatret eller Cirkus. Men det kostede ham stadig Overtalelse at faa hende trukken bort fra Hjemmet.

»Nu skal Du være elskværdig, Anna-Mathea, og kjønt gaa med mig!« bad han hende en Dag, da han vilde have hende med sig til en Concert. »Du véd, at jeg morer mig ikke, naar jeg tager ene af Sted.«

Hun sad og krøb sammen henne ved Kakkelloven og saa' slet ikke ud, som hun havde i Sinde at være elskværdig. Der var noget skulende ved hendes Blik, hun havde faaet Rynker i Panden, og

Haaret, der paa et enkelt Sted allerede var begyndt at graane, hang hende paa skraa over Issen i en skjødesløs Knude.

»Hvorfor søger Du Dig saa ikke én, med hvem Du kan følges,« svarede hun studs.

»Det er jo netop det, jeg gjør,« lo han.

»Aa, Du forstaar vel nok, hvad jeg mener. Hvorfor gifter Du Dig ikke? Kan Du ikke indse, at jeg kun staar Din Lykke i Vejen.«

»Pr . . . Løb nu ikke løbsk lige med ét!« Han gik alvorlig hen til hende og lagde sin Haand paa hendes Skulder, medens hun sænkede Hovedet. Der var hos dem begge en vis naturlig Skyhed paa Følelseslivets Omraade, som gjorde, at de nødigt udtalte sig nærmere for hinanden — af hvilken Grund der heller ikke endnu var bleven vekslet et eneste Ord imellem dem om Hr. Gastoni, siden de tog bort fra Uhlenhorst. »Gifte mig?« gjentog han. »Nej, det er vist noget, der ikke ligger for mig.«

»Nej, jeg er bange for det.«

»Der skal en Overbevisning til at gifte sig . . . ligesom der ogsaa skal Ungdom til,« fortsatte han vemodig, »Og det er, ligesom jeg har tabt baade Ungdommen og den nødvendige Overbevisning, allerede førend jeg gik ud fra vort Hjem. Hvordan skulde jeg vel ogsaa nogen Sinde kunne stemme overens med et fremmed Fruentimmer,« lagde han til i en spøgefuld Tone, »naar to saa gode og gamle Venner, som vi, ikke en Gang kan komme rigtig ud af det med hinanden.«

»Aa, jeg gider ikke tale med Dig, naar Du tager det paa den Maade,« svarede hun bidsk. »Du har ikke det fjærneste Begreb om, hvad det er, der knytter et Par Mennesker uopløselig til hinanden — selv under alle Uoverensstemmelser. Jeg behøver blot at mindes Maaden, hvorpaa Du tog imod den Venusbuste, jeg gav Dig forleden — saa har jeg nok.«

»Jeg synes, at jeg tog meget pænt imod den. Og Du har da heller ikke Grund til at klage over den Plads, som jeg gav den der inde ved mit Skrivebord.«

»Ja, Du spurgte bare, hvad Du skulde med den Madame. Det var næsten ligesom Tjenestepigen, der spurgte, om det var et Fruentimmer eller en Mand. Ja, havde det endda været en Mand, især en Kjøbmand. Det havde været en anden Sag.«

Dog, ihvor bister hun end kunde være under Samtalerne med Broderen, var det, som om den vrede Tigerinde, der lurede i hende, efterhaanden stak Klørerne til sig under hans voksende Overbærenhed; og der kunde tit komme et Udtryk i hendes Øjne, der talte mer om søsterlig Hengivenhed og Taknemmelighed end mange Ord.

Men da hændte det en Dag i September, at Søsteren kom der ud til Fabrikken for at faa hende med sig paa en Spaseretur. Hun var ikke alene, men havde for første Gang alle sine Smaapoder med. I en lille blankskinnende Caleche, som Tjeneste-

pigen gik bag ved, sad begge hendes egne Drengene, medens deres Halvsøstre, Tvillingerne, der nu allerede var over fem Aar, agerede Heste og gik tæt foran Vognen, ved Siden af den henrykte og jomfruelige Moder. Det var lige i Vesperkosttiden, og alle de cichoriefarvede Fabriksdrenge samlede sig omkring Vognen i tavs Beundring. Grosserereren, der tilfældigvis var hjemme, kom farende ud i Slo-brok og Morgensko for straks at hilse paa sin Gud-søn, den ældste af Drengene. Tante Anna kom først lidt senere, men derfor var Overraskelsen ikke mindre. Nej, hvad det dog var for nogle velsignede Unger alle sammen! Og de vilde have Tante Anna med ud paa Fælleden at se Soldaterne! Ja, om hun saa havde ti Gange saa ondt i sit stakkels Hoved, som hun havde, vilde hun rigtignok med dem. Det vilde da være urimeligt andet, naar de kom der ud for at hente hende.

Efter at Tanten havde trakteret dem alle med Chokolade, blev der atter spændt for Vognen, og Toget satte sig i Bevægelse ud i Retning af Fælleden.

Vejen var lidt støvet, men Vejret forfriskende med lette Luftdrag ude fra Søen. Vellugten fra Efteraarsblomsterne og de gullige Marker strømmede dem velgjørende i Møde, paa samme Tid som Solen faldt hen over Træernes allerede falmede Løv og gav det en gylden Glans. Tjenestepigen bag Vognen gav sig uvilkaarlig til at synge.

Anna-Mathea og Boletta, der straks havde taget hinanden under Armen, gik lidt foran de Øvrige i

en fortrolig Samtale om deres yngste Broder, Peter-Olaf, der havde været saa heldig allerede Dagen efter sin Ankomst til New York at faa Ansættelse som Pakhuskarl ved et stort Handelsfirma, der fornemmelig gjorde Omsætning i Hvede og Majs. I Begyndelsen klagede han vel over, at han havde det strængt og maatte slæbe paa de fyldte Kornsække fra Morgen til Aften. Men saa forfremmedes han allerede det følgende Aar til et Slags Pakhusforvalter, og nu senest havde han paa Firmaets Vegne foretaget en Forretningsrejse helt ind over Prairierne, om hvis ejendommelige Nybyggere — og da især deres sunde og djærve Fruentimmer — han udtalte sig i Brevet med stor Beundring.

»Gid man kunde have fulgt med ham der over!« undslap det Anna-Mathea. Og hun sukkede dybt.

»Til Amerika . . . Hvad vilde Du dog der?«

»Jo, jeg kunde godt lide en saadan Omplantning som hans i en fremmed Jordbund.«

»Men er da ikke baade Du og jeg paa en Maade plantede om her hjemme i en fremmed Jordbund? Og er det ikke bekommet os vel?«

»Hm . . . jeg mener dog, kjære Boletta, at det nok kunde være gaaet mig heldigere, end det er. Nej, jeg skulde have været over til Amerika at blive en Nybyggers Hustru og faa en Flok Børn at opdrage. Det kunde jeg maaske have duet til.«

»Men hvad er det for Tanker?« udbrød hun förbavset. »Som Du taler, skulde man jo tro, at

Du var en gammel Morlille. Og Du er endnu ikke tredive Aar.«

»Det er ikke Alderen, det kommer an paa.«

»Men hvad da? Hvad da, Anna-Mathea?«

Hun saa' sig omkring med et hjælpeløst Blik, inden hun svarede:

»Hvad véd jeg . . . Sundheden . . . Kræfterne . . . Modet . . .«

»Modet?«

»Ja, til at tage Livet, som det er . . . holde det ud, selv om man lever under et stærkt Tryk og føler, hvordan det Onde eller Trøsken griber om sig i én.«

Hun saa' længe paa hende med voksende Forbavselse:

»Nej, jeg forstaar Dig ikke . . . Det Onde . . . Du, som er den bedste af os alle sammen og hvem vi andre kan takke for, at vi er komne ud i Verden og er blevne ærede og agtede. Hvad er det dog, som trykker Dig! Sig mig det, Anna! Du har vel dog ikke nogen Kjærestesorg? Hvad? Eller er Du syg? Jeg mener rigtig syg? Kan Du da ikke komme til et Bad? Jeg er vis paa, at baade Michaelsen og Skat med Glæde vil give, om det saa var deres sidste Skilling, blot for at faa Dig rask.«

Men hun frigjorde sig lempelig for Søsterens Kjærtegn og svarede blot, at derom maatte de hellere tale en anden Gang.

De var imidlertid naaede hen i Nærheden af

Fælleden og gjorde nu et Øjeblik Ophold der paa Vejen, for at Pigebørnene kunde hvile lidt og Moderen give den yngste af Drengene Die. Hun tog Plads paa den nærmeste Grøftekant med Glutten ved Brystet, hvorimod Søsteren sank træet ned paa en af Stendyngerne oppe paa Vejen. Tjenestepigen og de øvrige af Børnene laa spredte om i Græsset og spiste af de Kager, som Tanten havde givet dem med.

»Hu, hvor kold og forhærdet jeg er bleven!« tænkte Anna-Mathea. Hun sad og krøb sammen, med den knyttede Haand under Kinden. »Om jeg dog kunde aabne mit Hjærte lidt for mine Søsken . . . og støtte mig ved dem . . . om jeg dog ikke endnu var fortabt . . .« Hun saa' op imod Himlen og var nærvæd at bede, da der i det Samme lød Hestetrav, og et Par galloperende Ryttere, en Herre og en Dame, kom til Syne paa Vejen, efterfulgt af en Støvsky.

Hun greb uvilkaarlig om sig med Hænderne:

»Herre Jesus . . . Gastoni . . .«

Hun kjendte ham allerede paa Afstand. Det var Husaruniformen, det var hans Skikkelse og hans Stemme, hans halvhæse Commando-Stemme, der kløvede Luften, i det han tiltalte Ryttersken. Hun vilde hurtigt vende Ryggen til dem, ligesom Søsteren gjorde, men følte sig for kraftsløs dertil, og Stenene gav hende ingen Støtte, ihvor dybt hun borede Fingrene ned imellem dem. Nu var han der allerede. Det var, som Jorden gungrede under hans

Ridt. Hesten stejlede forskrækket og sprang til Siden. Et Skrig fra Anna-Mathea, der fo'r sammen, og et Øjekast fra Lieutenanten, ligesaa skjærende og koldt som hans Varskoraab:

»Kan De ikke komme af Vejen . . . for Satan!«

Og baade han og Ryttersken var allerede et godt Stykke borte paa Vejen, hvor de lidt efter forsvandt i en tæt Støvsky.

Da Fru Michaelsen, der ikke syntes at have gjenkjendt Hr. Gastoni, kom hen til Søsteren, var hun gleden halvt ned ad Stendyngen, men rejste sig dog hurtig, i det hun søgte at befri sig for det Vejskarn, hvor med Lieutenantens Hest havde besprængt hende.

»Jeg synes, Du er saa bleg. Du blev da ikke bangé for Hestene?«

»Nej, men jeg mærker, jeg er bleven træt . . . Jeg vil hellere vende tilbage til Fabrikken . . . Derfor kan Du og Børnene jo godt gaa over paa Fælleden,« svarede hun blot.

Og det hjalp ikke, at baade Moderen og Børnene satte sig derimod. Hendes Beslutning var urokkelig, og hun gik kort efter tilbage med en Mine, som om hun vilde forbande ethvert af de friske Hestehovs-Spor, der hilsede hende paa Vejen.

Da hun kom hjem til Fabrikken, lukkede hun sig inde paa sit Værelse, og der fik Ingen hende at se før den følgende Dag.

XI.

Nej, nu blev det betænkeligt med Anna-Mathea, mente hendes Broder. Nu havde hun gaaet der og skrantet den hele Vinter og var ikke til at faa ud. Det skulde dog vel aldrig være de stærke Cichoriedunster, hun ikke kunde taale? Hun havde jo stadig Hovedpine og klagede over Svimmelhed. Eller hvad om det var Ansigtsrosen, hun mulig havde arvet efter Moderen? Han havde lagt Mærke til, at hun efterhaanden var bleven saa underlig rød i Ansigtet netop paa de Steder, hvor Moderen havde været det. Men nej, det maatte da Gud forbyde. Hun kom sig vel ogsaa nok, naar hun fik nogen Strandluft. Og det havde han sat sig for, at hun til Sommeren skulde ud at bo nogen Tid i Nærheden af Kysten. Saa maatte hun længe nok fortælle, at hun aldrig kunde faa det bedre noget Steds end der hjemme hos ham.

Det var en Dag lige i Begyndelsen af April, han tilfældig fik Øje paa følgende Bekjendtgjørelse, som han læste i et af Bladene oppe paa Børsen:

Et lille tre Værelses Sommerhjem, beliggende umiddelbart ved Sundet, kan faas til Leje, naar man henvender sig til Prokurator Schou, Frederiksberggade 7, eller paa Villa Strandlyst pr. Vedbæk, hvorfra Lejligheden anvises.

Se-se, det var jo egentlig Noget, der passede for Anna-Mathea. Han var i udmærket Humør, da han lige i Forvejen havde tjent et Tusind Kroner paa Kaffe, og tænkte, med sin sædvanlige Snarraadighed i Forretningssager, om det ikke var det Sikreste, at han straks rejste ud til Vedbæk for at tage Lejligheden i Øjesyn. Men da Klokken allerede var To, og han vidste, at Anna-Mathea ventede ham hjem til sædvanlig Middagstid, mente han dog, at han helst maatte opsætte Rejsen til en anden Gang.

Dagen efter skulde han egentlig have været til Generalforsamling i et Sø-Forsikringsselskab med sin gode Ven, Bankieren, hvem det skyldtes, at han nylig var bleven Medlem af Foreningen. Men da Mødet i det Væsentligste kun drejede sig om Opprettelsen af en Fond i Anledning af Selskabets Hundredaars-Jubilæum, syntes han, det var rimeligere, at han i al Stilhed tog ud til Vedbæk paa Søsterens Vegne, end han spildte sin Tid paa Jubilæumsanliggender. Ja, for det var nok det Bedste, at Rejsen gik for sig i Stilhed. Dersom Anna-Mathea fik noget at vide om Sagen, inden den var nogenlunde ordnet, var hun i Stand til at forpurre den helt med sin Gjenstridighed — saadan en Trolld var hun bleven i den senere Tid.

Han tog altsaa af Sted med Klampenborg-Toget tidlig paa Formiddagen og spaserede op gennem Dyrehaven med friskt Humør. Vejret var lidt køligt, men Solen kom netop frem, da han svingede om ved Trepilelaagen. Nu vilde han ud paa Strandvejen. Det var, ligesom han bedre kunde tænke der ude. Og han maatte bruge sine Tanker — derfor havde han faaet dem. Snart var de ved Forretningen eller paa Børsen og snart hos Assurandeurerne. Snart var de inde i en Beregning om Danzig Oelmühle Rapskager, og kort efter paa en Rejsen ned til Amsterdam efter Sukker og Kaffe. Saa faldt det ham pludselig ind, at han nok kunde lide at se sig lidt om dér nede. Han kunde da passende med det Samme svippe over til Londen. Det var mærkeligt: Han fik altid saadan en Lyst til at rejse, blot han saa' et Dampskib. Men det kom af, at han altid havde haft en Lænke om Foden. Og hvad var en Kjøbmand uden Erfaringer? Nej, man maatte se at udvide sit Syn og sin Virkekreds. Det havde Peter-Olaf ganske rigtig indset. Han kunde i Grunden nok lide at besøge Peter-Olaf en Gang for at sætte sig lidt nærmere ind i de amerikanske Forretningsforhold. Maaske kunde det ogsaa nok smide en lille Amerikarejse af sig, naar han nu solgte Fabrikken. Naa, han vilde altsaa sælge den? Jo, det troede han da nok. Kunde han faa saa nær et Hundred Tusind Kroner for den, var den godt betalt. Saa kunde han allerede nu klarere med sine Venner og maaske købe et lille Sted i Nærheden af Sundet,

for at Anna-Mathea, naar de flyttede der ud, kunde faa Soten rigtig af Blodet og blive frisk og fornøjet, som hun tidligere havde været. Saa slap han vel nok for tiere at faa at høre af hende, at hun stod hans Lykke i Vejen, og han helst maatte gifte sig. Han vidste virkelig ikke, hvad rart der var ved at gifte sig. Det kunde jo gjerne være, at det var en Lyde ved hans Karakter, men han troede nu en Gang ikke paa den Befordrer af Lykken, som Digterne kaldte Kjærlighed. Efter hans Mening kunde ingen Mennesker i Verden holde mer af hinanden end en Søster og en Broder.

»Villa Strandlyst. Jo sandelig: Her er det allerede.«

Han var imidlertid standset ved en Villa, der laa noget tilbage fra Vejen, omgiven af en Have, og saa helt statelig ud, uagtet de fleste af Vinduerne endnu var forsynede med Skodder.

Efter at han forgjæves havde set sig om efter Noget, der kunde ligne »et tre Værelses Sommerhjem«, gik han ind ad Havelaagen og ringede paa ved Hoveddøren, lidt borte fra en rundbuet Glasveranda, der ogsaa var dækket med Skodder. Men ihvor meget han ringede, kom der Ingen og lukkede op.

»Jeg maa se at forsøge min Lykke ved en anden Dør,« tænkte han. Og det viste sig omsider, at der var Adgang til Lejligheden gennem Køkkenet. Men overalt, hvor han kom frem og aabnede Dørene, var der fuldstændig mennesketomt. Varmen i Værel-

serne var det eneste, som tydede paa, at Villaen var beboet for nærværende Tid.

Han blev efterhaanden dristigere paa sin Gang gennem Værelserne med de bløde Gulvtæpper. Men da — netop som han traadte ind i et Hjørneværelse, hvis folderige Vinduesforhæng lukkede næsten alt Lyset ude — lød der pludselig et Angstraab, og han stod Ansigt til Ansigt med en Dame, der forskrækket var sprungen op fra den nærstaaende Kanapé, hvorpaa hun nylig havde ligget.

»Var der Ingen i Entréen?« spurgte hun sagte og saa' paa ham med et Par store, tungsindige Øjne, der forøvrigt var temmelig lyse i Farven.

Han overhørte hendes Spørgsmaal, og der blev en Pavse, under hvilken han først nu blev opmærksom paa Bølgernes Brusen, som kunde høres der op fra den nære Strandbred. Var det denne uventede Hilsen fra Havet, eller var det maaske det underlige Dragsug i Damens svømmende Blik, som gjorde, at han uvilkaarlig studsede lidt og traadte tilbage imod Dørforhænget? Det laa naturligvis ikke for ham at tænke indgaaende over det Slags Ting. Dertil var han ogsaa foreløbig for optagen af at sé paa Damen og af at holde paa sin Værdighed. Hun havde imidlertid hyllet sig med et strikket Uldsjal, som hun tog frem fra Kanapéen. Kjolen var af mørkeblaat Klæde, Busten ualmindelig smuk og fyldig, den halvblokkede Underarm skinnede som Marmor, og Haaret, der saa' ud, som det var ladet med Elek-

tricitet, stod hende oprejst om Panden som en gullig Glorie.

Men det gik nok ikke an at staa dér og falde i Staver, tænkte han. Og han rykkede omsider frem med sit Ærinde.

»Et Sommerhjem...« Det var ligesom Haaret rejste sig yderligere om hendes smukke Pande, og hun blev bleg af Skræk. »Nej, her er ikke noget Sommerhjem til Leje,« svarede hun og tænkte samtidig: Min Gud! Om det skulde være en eller anden ud-spekuleret Strandvejs-Tyv. Og hun saa' paa ham igjen, medens hun støttede sig ved Bordet: Et Menneske, der forøvrigt ser saa ufordærvet ud!

»Ja, om Forladelse, saa maa jeg nok være gaaet forkert i Byen,« lo han. »Jeg læste i Bladene om en Sommerlejlighed her ude, som kunde faaes imod, at man henvendte sig enten paa Villa Strandlyst pr. Vedbæk eller hos en Prokurator Schou i Frederiksberggade. Men maaske der er flere Villaer af samme Navn?«

Der gik pludselig et Lys op for hende. Prokurator Schou, der havde taget sig af flere af hendes Anliggender siden Mandens Død? Jo, nu huskede hun, at han havde raadt hende til at udleje Havehuset, hvori hendes Broder tidligere havde boet. Hun smilte uvilkaarlig ad sin barnagtige Frygt for Grossereren, og sagde ham, at det alligevel forholdt sig rigtigt med hans Udtalelse. Det var et lille, norsk Havehus, der var Tale om. Om hun maatte spørge om hans Navn.

»Jeg hedder Skat Johnsen og er Grosserer og Fabrikejer,« svarede han og gav hende sit Visitkort, hvilket hun næppe havde modtaget, før end hun trak sig tilbage fra Værelset — med en Gang som en Reconvalescents.

»Jeg bliver nødt til at bede Hr. Grossereren vente et Øjeblik,« begyndte hun, da hun lidt efter vendte tilbage. »Begge mine Piger er des værre borte. Men jeg baaber da, at den ene af dem snart vil være her, saa hun kan vise Dem Lejligheden. Den anden tør jeg nemlig ikke gjøre Regning paa, da hun er til Barnedaab hos Smaahandlerens. Vil De ikke tage Plads!«

Efter at de havde ventet der nogen Tid, og Samtalen var gaaet i Staa — han sad stadig og tænkte over, hvem hun mulig kunde være — gik hun atter ud af Værelset og vendte kort efter tilbage, hyllet ind i lang Skindkaabe og med Sjalet slynget om Hovedet.

»Vil De følge med mig, saa skal jeg selv vise Dem Lejligheden,« sagde hun lidt sky — »skjøndt jeg har ikke været udenfor Huset i lang Tid.«

Det var en Overgang som fra Natten til Dagen, da de lidt efter traadte ud i den store solbeskinne Have. De sidste Rester af Vintersneen var netop i Færd med at forsvinde, og rundt om i Plainer og Blomsterrabatter stak det første Foraarsgrønt allerede Hjærteskuddet frem. Hist og her mellem de talrige Frugttræer tittede en Risbøg frem med sit gulbrune Løv. En Række mørke Graner stod længst ude ved

Kysten, der skraanede stejlt ned imod Havet, hvis mægtige Brusen nu og da blandedes med Lyden af et usynligt Kildevæld. Der var Friskhed og Foraarsjubil overalt, hvor de kom frem. Friskhed i Luften, i Solskinnet og i Bølgernes Sang.

Det var ikke saa underligt, at Johnsen ikke tidligere havde kunnet opdage Sommerhjemmet, der laa næsten helt ude ved Kystskrænten, til Dels omgivet af Graner. Det var et smukt lille Træhus med tre lyst panelerede Værelser og en aaben Veranda, som vendte ud imod Havet. Efter at Damen, der ikke lod til at befinde sig vel i Lejligheden, havde vist ham Værelserne, gik hun urolig udenfor Huset, hvor en Mangfoldighed af Trappetrin førte ned imod Strandbredden.

»Undskyld: Jeg tror, at jeg maa hvile mig et Øjeblik,« sagde hun og satte sig paa en gammel Plankebænk, som var fastgjort der i Læ af en lav Jordvæg. »Jeg bliver saa hurtig træt.«

»Her er meget smukt,« udbrød han, i det han traadte der hen og saa' ned ad Kysten, som fortonede sig langt nord paa med en næsten mikroskopisk Klarhed. »Tillader Frøkenen, at jeg ogsaa tager Plads?«

»Jeg er ikke Frøken, men Enke,« svarede hun adspredt, medens han satte sig ved hendes venstre Side. »Mit Navn er Agnes Borck. Ja, De har Ret: Her er smukt. Og hvor Luften dog er mild. Jeg havde ikke tænkt mig, at det allerede var Foraar nu.«

»Fruen har dog ikke været syg?«

»Nej, ikke just det. Men jeg har efterhaanden mistet baade mine Forældre og mine Søsken. Den sidste af dem var en Bro'er, som druknede under en Stranding nede ved Gibraltar.« Hun saa' ud over Havet med et trøstesløst Blik. »Han var Sø-officér . . . og det med Liv og Sjæl.«

»Er det længe siden?«, spurgte han, men tænkte uvilkaarlig: Hvorfor taler hun ikke om Manden? Hvem kan det dog være, hun har været gift med? Jeg synes, at Navnet Borck er mig saa bekjendt.

»Det var netop i Fjor paa denne Tid. Han var i Regeln min Gjæst, naar han ikke var paa Rejse, og boede da altid dér i det lille norske Hus, som ikke senere har været benyttet.«

»Og Fruen har maaske paa samme Tid mistet Deres Mand?«

»Nej, han døde allerede for tre Aar siden. Jeg troede, at Hr. Johnsen mulig havde kjendt ham, siden han var Veksellerer.«

Veksellerer? Ja, rigtig. Nu huskede han, at der havde været en Veksellerer, som hed Borck. Hvem Pokker var det, der havde sagt om ham, at han dyrkede fremmede Guder . . .

»Hvis jeg havde været lidt raskere til Bens, skulde jeg med det Samme have vist Dem Promenaden der nede langs Stranden,« afbrød hun hans Tankegang. »Vi kalder den Lieutenantens Promenade, da det egentlig var ham, som luftede ud der nede mellem Træerne. Dér er ogsaa smukt. Og

hele Skovskrænten er min. Men jeg har endnu ikke været der nede siden hans Død. Jeg kommer ingen Steder,« lagde hun til med en Mine, som om al Vaarens Liv og Lyst kun kunde forøge hendes Kummer.

»Men tillad mig, Frue!« udbrød han behjærtet. »Man maa da heller ikke rent fortabe sig i Mismod. Jeg sætter, at Deres Bro'er saa' Dem, saaledes som De sidder dér! Han vilde vist ikke synes om, at De vendte Naturen og Menneskene Ryggen blot for at sørge over ham. Tør De alligevel ikke nok vove Dem lidt der ned, hvor han luftede ud mellem Træerne? Jeg har gode Kræfter for det Tilfælde, at De vilde gjøre mig den Ære at støtte Dem ved mig.«

Hun saa' paa ham med en Blanding af Frygt og Forundring, men rejste sig dog omsider og gik langsomt ned ad Trappetrinene med ham. Undertiden hændte det, at den fugtige Muldjord gled under hendes Fødder, saa at hun vaklede og uvilkaarlig greb ud efter hans Arm for at støtte sig ved den, eller at hun maatte standse et Øjeblik for at trække Vejret, og de stod da tavse og saa' paa hinanden, medens Træerne strakte deres fintknoppede Grene ud over dem, og de dæmpede Toner ude fra Havet uvilkaarlig stemte dem for en gryende Forstaaelse.

Da de var naaede ned til den første af Bænkene paa Promenaden, satte de sig der, og han fik først nu Lejlighed til at tale til hende om Søsteren. Det

var kjendeligt, at han stadig skaffede sig mer Ørenlyd overfor den smukke Frue, medens han skildrede Anna-Mathea og deres ejendommelige Søskende-Liv for hende. Hun lod sig efterhaanden føre videre af ham fra Bænk til Bænk. Vel forsikrede hun nok af og til, at nu kunde hun umulig gaa længer, hun naaede vist aldrig hjem. Men naar han saa lo ad hende og dristig lod hende høre, at man kunde, hvad man vilde, var det, som hun glemte sin Svaghed for at se paa ham og tænke over, hvori det egentlig stak, at han trods sin jævne Ligefremhed syntes saa vidt forskjellig fra andre Mænd. Ja, da de omsider vendte tilbage til Villaen, spurgte hun ham endogsaa, om han ikke vilde blive der og tage til Takke med en tarvelig Middagsmad. Men saa megen Opmærksomhed syntes han, at han ikke turde tage imod, da han jo vidste, at den ene af Pigerne var fraværende. Han vilde hellere, sagde han, have Fruens Gæstfrihed til Gode, indtil han kom der ud igjen for endelig at faa Sagen nærmere afgjort.

»Det er underligt,« tænkte han, da han senere gik tilbage mod Byen i en løftet Stemning: »Jeg kan ikke faa ind i mit Hoved, at det er en Hverdag. Og saa er det, ligesom jeg har været paa en Rejse over Hundrede Mil borte . . . ikke nogen Forretningsrejse. Nej . . . men det var ogsaa et mærkeligt Bekjendtskab . . . Jeg har undertiden en Fornemmelse, som om hun var lige i Hælene paa mig . . . Det er, som jeg ser hende endnu . . . støttet ved

min Arm . . . med Skindkaaben løftet op . . . og flagrende Haar . . . Ja, det var en herlig Skikkelse . . .«

Han standsede uvilkaarlig, men gik saa hurtigt videre: Nej, han var nok ikke rigtig normal. Var det virkelig ham, Cichoriefabrikanten, Tøffelmagerens Søn fra Ribe Gjesteboder, som gik der, og ikke en vandrende Ridder fra Sytten Hundred og Hvidkaal? Var det ikke, som alt, hvad han havde læst om Borgfruer og slumrende Prinsesser, med ét dukkede op i hans Tanker og slog en Streg over Forretningerne som et Regnskab, der var ude? Nej, han havde da Gudskelov endnu ikke glemt, hvem han var. Han kom pludselig i Tanker om, at han var gaaet ud om Morgenens saa godt som paa fastende Hjærte. Det havde Hjærnen ikke godt af. Hvad om han gik ind i Bellevue og tog sig en rigtig fornuftig Beuf? Nej, nu var det jo snart Middag. Og Anna-Mathea lavede Kjødsuppe. Havde hans stakels Hjerne maattet vente saa længe paa hvad der tilkom den, kunde den sagtens vente Dyrehavstiden med.

Da han omsider naaede hjem til Søsteren, sad hun til hans Forbavselse og syede henne foran det aabne Vindue. Hun var endnu iført sin Morgenkjole, hvilket var et daarligt Tegn. Naar hun ikke havde klædt sig om til Middagen, plejede hun gjerne at ville have Aftenen for sig selv.

»Men Anna-Mathea . . . Hvad er dog det?

Sidder Du for aabent Vindue?» begyndte han, i det han nærmede sig hende.

»Ja, jeg har ondt i Hovedet. Og saa var her desuden blevet saa varmt,« svarede hun uden at se paa ham.

»Jeg er bange for, at det er urigtigt af Dig. Husk Du gaar og hoster.«

Han klappede hende paa Hovedet. Stakkels lille Anna-Mathea! Saadan som hendes dejlige Haar dog graanede. Og det uagtet hun efter Sigende brugte Cognac til det. Hun havde vist badet det for nylig, kunde han mærke paa Dunsten.

»Anna-Mathea, hvad er det: »Jeg synes, at Du sidder og ryster.«

»Saa-aa. Det tager Du vist fejl i. I det Mindste har det ikke noget at betyde.« Hun lagde Sytøjet bort.

»Der er for Resten Noget, jeg gjerne vil tale med Dig om.«

»Ja, da maa Du hellere gemme det til en anden Gang. For jeg er bange for, at Pigen nu ikke længer kan holde Maden varm,« svarede hun.

Og hun rejste sig urolig og gik ud af Stuen.

Det var allerede blevet sent paa Aftenen, og Alt laa i Bælgmørke der ude om Fabrikken, da Grosserereren, som imidlertid havde været inde paa sit Kontor i Byen, vendte tilbage til Hjemmet med en hel Pakke Breve og Papirer under Armen.

Efter at han i Forbigaaende havde raabt Godnat til Søsteren, der forlængst havde trukket sig tilbage

til sit Værelse, gik han ind i sin egen hyggelige lille Kahyt, hvor han tændte Lampen og bag efter en Pibe, der gjerne blev taget frem fra Brættet, naar han var i godt Humør.

Han syntes, at han følte sig rigtig oplagt til at arbejde, og da han jo ikke havde faaet Noget bestilt om Dagen, satte han sig hen foran Skrivebordet for i en Fart at besvare en Del af de Forespørgsler om Varer, som han bragte med sig fra Byen. Lampen stod netop saaledes paa Bordet, at den kastede sit dæmpede Lys hen over Venusbusten, som han havde faaet af Anna-Mathea. Den ene Røgsky efter den anden steg op om den skjønne Aphrodites klare Pande, saaledes som hun troned i guddommelig Ro der oppe paa Piedestalen og saa' ned paa Cichoriefabrikanten, der saa godt som daglig beklagede, at den gode Dame egentlig kun stod ham i Vejen.

»Og saa var det Guanoen . . .« Han greb atter ud efter et Brevpapir og sendte en ny Røgsøjle i Vejret, hvorved han tilfældig fik Øje paa »den gode Dame«.

»Se-se, hvor hun staar og stirrer . . . Det var dog ellers mærkeligt . . . Det er jo hende, Veksellerfruen, op ad Dage . . . Jo, Gu' er hun dejlig. Nu ser jeg det først.«

Han rejste sig med Lampen i Haanden og belyste Busten snart fra den ene og snart fra den anden Side. Nej, han kunde ikke forstaa, at det ikke tidligere var faldet ham ind — skulde det være

Belysningen, der gjorde det: Det var jo ligefrem, som hun aandede. Hans Ansigt straaledede, og han kom for første Gang til med Fryd at tænke paa et Kys. Aa, at han havde været saa dum at sige Nej til Fru Borck, da hun bad ham blive der til Middag! Han satte Lampen fra sig. Nej, nu var det ham umuligt at tænke paa Guano. Nu vilde han ind til Anna-Mathea og fortælle hende om den mærkelige Dagsrejse, han havde gjort. Det kunde nok være, at hun vilde gjøre store Øjne! Naa, det maatte hun gjerne. Men Indvendinger? Nej.

Han gik rask ud i Entréen gennem Dagligstuen.

»Anna-Mathea, maa jeg komme ind til Dig?« raabte han og bankede paa Døren.

Et Skrig ledsaget af en Lyd som af en Karaffel, der faldt paa Gulvet og knustes — men forøvrigt intet Svar.

»Anna-Mathea, hvad er det?«

Det løb ham koldt ned ad Ryggen, da han i det Samme hørte Søsterens tunge Legeme falde over imod Døren. Men inden det lykkedes hende at faa den aflaaset, havde han aabnet den med Magt, og de stod lidt efter Ansigt til Ansigt i stum Forfærdelse.

Det var et lille etfags Værelse med baade Persiennen og Gardiner for Vinduet. Straks indenfor Døren, til venstre, stod Sengen og til højre Toiletbordet ved Siden af en Chaiselongue, paa hvis Fodende der laa henkastet et rødt, uldent Tæppe.

Luften var mættet med Vinaand og Natlampen skruet ned. I den mørke Slagskygge stod Anna-Mathea og krøb sammen med bortvendt Ansigt. Det var her, hun i Regelen tilbragte det meste af Nætterne i fortvivlet Kamp med Mindet om hendes Elsker og om Uhlenhorst-Mysterierne, paa samme Tid som ogsaa de nedarvede degenerative Tilbøjeligheder bragte hende til mer og mer at forglemme sig selv.

Broderen, der et Øjeblik havde troet, at hun gik i Søvn, saa' kun altfor hurtig, at det var alvorligere fat. Hendes usikre Holdning, Mangelen ved hendes Paaklædning, det sjælløse Ansigtsudtryk, naar hun saa' paa ham, og Vandglasset, der stod halv fyldt med en gullig Drik — det var altsammen ikke til at tage fejl af: Hans Søster, hans stolte Søster var gaaet den samme Vej som Moderen. Forældrenes Vanheld og Skjændsel havde hjemsøgt Børnene — og det netop nu, nu den første egentlige Dag i hans Liv!

En ny Kuldegysen . . . og han tænkte:

»Jeg vilde hellere, langt hellere have staaet ved hendes Grav.«

Hun vendte sig imod ham, efter at hendes første instinktmæssige Skræk havde lagt sig, og saa' paa ham med store, vidt opspilede Øjne: Ja, nu var Hemmeligheden røbet. Men det maatte jo komme en Gang. Der var ikke andet at sige til den Ting.

»Det var altsaa derfor, hun vilde have Aftenen

for sig selv. Dette har hun kunnet gjøre bag min Ryg, mens jeg troede, at hun var med til at arbejde paa vor Lykke. For jeg troede paa hende . . . jeg troede paa hende trods Alt, hvad der er sket . . . Og nu viser det sig, at hun er fortabt . . . redningsløst fortabt.«

»Og hvad gjør saa det?«

»Men det er ham, hendes Forfører, som er Skyld deri. Jeg tror, jeg kunde slaa ham ihjel!«

»Det er der nok Fler, der kunde . . . Skjøndt han er jo uskyldig, Stakkell . . . Han har jo ingen Overtalelser brugt . . . Jeg fulgte ham jo frivillig, da han sagde, at han holdt af mig. Hvad kan han gjøre ved, at jeg vilde kvæle ham . . . Itsch! Kan Stakkelen gjøre ved det?«

Han fo'r omkring i Stuen og holdt sig for Ørerne. Fortvivlelsen, der røbede sig i alle hans Lader, var saa stærk, at hendes Tanker efterhaanden ligesom klaredes derved. Og hun nærmede sig ham frygtsom:

»Du maa ikke tage Dig det saa nær . . . i det Mindste ikke for min Skyld . . . Den, der ikke kan faa den sunde Lykke, maa nøjes med den kranke. Det var vor Mo'ers Ord.«

Han kastede sig ned paa en Stol og faldt et Øjeblik sammen. Aa, om han kunde raabe, skrige, græde.

»Men se Du at blive lykkelig uden mig! Kan Du ikke sende mig bort, langt, langt bort, hvor ingen Mennesker kan se mig?«

»For at Du først rigtig kan gaa til Grunde.«

»Det gjør jeg alligevel.«

»Jeg tænker, at Du aldrig har trængt mer til mig end nu.«

»Der er ingen Ting jeg mer trænger til end en Grav.«

»Den er ikke altid til Fals, naar man vil have den . . . Jeg troede ogsaa, at det var et Menneskes Pligt at stride imod til det Sidste overfor baade den ene og den anden Slags Sot.«

»Du véd ikke, hvor jeg har stridt imod . . . Men dette er for svært . . . det er ikke til at komme ud over, naar først éns Hjærte er blevet sygt og har sammensvoret sig imod én med hele éns Krop . . . Det er for haarde Vilkaar at byde et Menneske. Jeg gaar ikke ind paa dem,« raabte hun og rejste sig med ét i hele sin Trods.

Han blev endnu mer forfærdet, end han tidligere havde været. Sæt, at hun igjen fik i Sinde at gjøre Ende paa sit Liv? Jo, han maatte nok bide i det sure Æble og tage lidt mildere paa hende.

»Der er ingen af os, der raader for de Vilkaar, hvorunder vi lever . . .«

»Nej, det har jeg faaet at føle.«

»Vi maa tage dem, som De bliver budt os.«

Hun stampede i Gulvet:

»Men jeg vil ikke, siger jeg . . .«

»Anna-Mathea! Anna-Mathea!« Han rejste sig og gik raadvild om paa Gulvet. »Har Du aldrig forsøgt at bede?«

»Jo, men de Trællekaar vil jeg heller ikke længer vide af ... Jeg tjener ikke den, der ikke giver mig en Brødkrumme.«

»Véd Du hvad en Brødkrumme vil sige?« sagde han og greb hende om Armen, saa hun ømmede sig derved. »Man skulde ikke tro det, som Du taler — skjøndt der vel er Faa, der i deres Barndom har været Tigtergangen nærmere end Du og jeg — Eller regner Du maaske ikke det daglige Brød for Noget? Bryder Du Dig ikke mer om mig og Dine Søkende? Agter Du det ikke for en Brødkrumme, hvad vi ikke blot ønsker, men ogsaa daglig stræber efter at kunne gjøre for Dig? Gjør Du det ikke, Anna-Mathea? Ja, saa forstaar jeg, at Du har lukket Dit Hjærte for alt andet end Fordærvelsen, da Du lukkede Hr. Gastoni ind i det. Men Du maa sige mig det, før jeg kan tro det.«

Hun rev sig løs fra ham og kastede sig ned paa Sofaen uden at svare. Hendes Kræfter til at brydes med ham var foreløbig udtømte, og hun borede Hovedet ind i det uldne Tæppe som en gal Hund for ikke længer at forfølges af hans manende Blik.

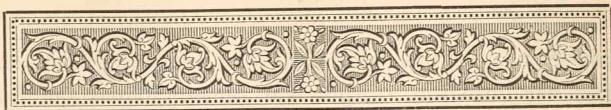
Omsider fik han hende dog bragt i Seng. Men han turde endnu ikke gaa bort fra hende. Efter at han havde luftet Værelset lidt ud og slukket Lampen, kastede han sig hen ad Chaiselonguen og trak Tæppet op om sig. Men han kunde naturligvis ikke sove. De opskræmte Tanker lod ham ikke have Ro, og medens han laa der og lyttede efter Søsterens syge Stønner, faldt det ham pludselig ind, at han en Gang

havde vaaget hos Moderen i et lignende Tilfælde. Det var en Aften, da hun var bleven fulgt hjem fra Markedet af en ældre Herre, der nok rejste om med et Menageri.

»Ja, hun har Ret, min stakkels Søster: Det er strænge Vilkaar at leve under. Ve de Ulykkelige, der har faaet Skjændsel og Sorg i Vuggegave!« tænkte han.

Og hans Taarer skaffede sig omsider frit Løb.

XII.

Grosserereren havde da endelig gjort Alvor af at sælge Fabrikken og i den Anledning faaet Besøg — som sædvanlig en Søndag — af sine to gode Venner, Hr. Droguist Hvalsø og Hr. Bankier Færck, foruden af Svogeren og Hustruen med Børnene, der alle havde været der ude fra den tidlige Morgen.

Det var heldigt, at Majsolen og det smukke Vejrlig havde gjort det ønskeligt for Herrerne at aabne Vinduet der inde i Grossererens eget lille Værelse, hvor de sad og drøftede deres forskellige merkantile Anliggender under en livlig Samtale. Tobaksrøgen baade der og inde i Sideværelset — hvor der stod Forfriskninger paa Bordet — var saa tæt, at Damerne omsider havde set sig nødt til at forlade Selskabet. De var nylig gaaet over i Fabrikken for at se til en gigtsyg og forældreløs Dreng. Anna-Mathea havde længe ment, at Stakkelen nok kunde have nødig at ligge paa en Matrasse, og nu vilde hun gjerne ved Søsterens Hjælp have ham

flyttet over fra Fabrikken i hendes egen Seng. Han var en lille forhungret Pus med et Par store Barne-øjne, der tit havde bragt hende til at blues ved sig selv. Det var netop en saadan Barne-Vagt, hun tit trængte til.

»Og hvad har De saa forøvrigt i Sinde at binde an med nu, da De har solgt Fabrikken?« spurgte Hr. Hvalsø, efter at Grosserereren havde fortalt om »et lille heldigt Coup,« som han nylig havde gjort med engelske Guldmine-Actier.

»Jeg synes Skam, at Johnsen allerede har Jærn nok i Ilden.« — Det var Hr. Færck, som talte.

»Man bliver heller ikke Oldermænd i Lavet for ingen Ting,« lo Hr. Michaelsen. »De skal se, at Svoger gaar til Vejrs.«

»Det skulde da være ved Din Hjælp, Sct. Michael. Nej, jeg faar nok Lov til at blive ved Jorden — det passer mig ogsaa bedst.« Han tog et Drag af Cigaren som for at forjage en pludselig Forstemthed. »Det gaar ikke saa geläufig her hjemme som f. Eks. i Amerika. Jeg kan hilse Dig fra Peter-Olaf. Vi fik Brev fra ham i Aftes. Han er sandelig lige ved at blive Associe i Forretningen og spørger mig, om han ikke skal sende mig et Par Ladninger Hvede eller Majs. Han synes, jeg skulde lægge mig lidt mere efter at gjøre i Korn.«

»Ja, der har vi det!« udbrød Droguisten. »Straks to nye Varer paa Markedet.«

»Naa, saa spørger han ogsaa, om han ikke skal
Oprejsning.

sende mig en Kone. Den Gavtyv! Han er naturligvis som sædvanlig forelsket til op over begge Øren.«

»Ja, det Sidste véd jeg ikke, hvad jeg skal svare til,« lo Hr. Michaelsen. »Men kjender jeg Dig ret, saa er Du nok ikke den, der siger Nej til et Par Ladninger Hvede eller Majs.«

»Jeg véd heller ikke, hvorfor jeg skulde gjøre det under saa heldige Conjuncturer.«

»Det er rigtigt. Det er Conjuncturene, det kommer an paa,« lød det fra Bankieren. »Havde jeg ikke gaaet der og døset, til Lejligheden slap fra mig, havde jeg nu ogsaa været Indehaver af Fru Borcks Forretning.«

Grossereren spidsede Øren:

»Fru Borcks . . .«

»Ja, hendes Prokurator havde tilbudt mig den for ikke mer end en Maaned siden. Men nu hedder det sig pludselig, at Fruen har faaet andre Tanker og ikke vil afstaa den foreløbig.«

»Det er da vel ikke Forretningen paa Amager-torv, ved Siden af Bings?«

»Jo vist . . . Den gaar jo endnu under det gamle Firma-Navn. Jeg gad i Grunden nok vide, hvilke Planer hun har med den. Men tror De, det er muligt at faa en Samtale med Fruen? Nej, hun ligger jo stadig og ruger der ude ved Kysten som en Drage over sit Guld. Fruentimmerne er dog mærkelige. Jeg forsikrer Dem, at Manden tog ikke mer Hensyn til hende, end jeg tager til mit Tyende.

Og alligevel skal det se ud, som om hun gaar og sørger over ham. Hvad ligner nu det?»

»Jeg har faaet Indtryk af, at det er Broderens Død, hun har taget sig nær,« indvendte Grossereren, der med ét var bleven noget tyk i Mælet.

»Hvad behager? Har De maaske gjort hendes Bekjendtskab?»

»Jo, jeg har nylig haft den Ære . . .«

»Men hvad Pokker er det, Din Søster og min Hustru tager sig for?» afbrød Svogeren ham i det Samme og gik hen til Vinduet. »Og dér er Børnene med.«

Det var Anna-Mathea, som netop da kom ud fra Fabrikken med den syge Dreng i Favnen og efterfulgt af de Øvrige. Drengen, der var omhyggelig pakket ind i uldne Tæpper, havde slaaet Armene om hendes Hals og klyngede sig barnlig op til hende. Trods hendes eget forgræmmede Aasyn med de mørke Schatteringer om Øjnene og det graasprængte Haar, kunde man gjerne have taget hende for en lykkelig Moder, som bar sin Søn fra Sottesengen dér ud i det varme Sollys. Bag efter hende fulgte Søsteren med en Flaske Salicyl-Mikstur m. m. Og efter hende kom Børnene. En af dem bar en Krykke, en anden et Par Filtsko. De to yngste havde faaet fat paa et Par Seler, hvormed de legede Hyp. Og rundt om fra baade Tagrenden og Mønningen paa Huset kom Anna-Matheas hvide Duer flyvende og slog ned i Gaarden med baskende

Vinger. Det var, ligesom de ogsaa vilde være med, da hun trak op med sin »Vagt«.

»God Morgen, Frøken Johnsen!« lød det fra en Herre, der nylig var kommen kjørende i en Droske og nu traadte ind i Fabriksgaarden.

»God Morgen, Hr. Martin?«

Det var hendes tidligere Principal, der ogsaa vilde ud at lykønske Grossereren i Anledning af Salget af Fabrikken.

»Er Deres Bro'er hjemme?«

»Ja, vær saa god at træde nærmere! Men vil De forøvrigt undskylde mig et Øjeblik! Vi skulde gjerne have Gutten her bragt til Kojs.«

Han sluttede sig foreløbig til Toget, der kort efter var forsvundet.

De øvrige Gjæster havde efterhaanden fjærnet sig; men Hr. Martin sad endnu og talte med Grossereren i Kontorværelset, paa samme Tid som Anna-Mathea gik og ryddede op inde i Dagligstuen, hvortil Døren stod aaben. Hun havde endnu ikke faaet Tid til at klæde sig om, hvorfor hun helst holdt sig tilbage. I Grunden følte hun sig saa træt og slap, at hun næppe kunde staa.

»Jeg har endnu kun talt saa lidt med Deres Frøken Søster. Tillader De, at jeg gaar ind til hende?« spurgte Hr. Martin Grossereren, da der omsider blev en Pavse i deres Samtale.

»Ja, med Fornøjelse,« svarede han.

Det var to ret ejendommelige Skikkelser, som sad over for hinanden der i Dagligstuen; efter at

Grossererens et Øjeblik var gaaet ind i Anna-Matheas Værelse for at se til Drengen. Hun i sin tarvelige Morgenkjole, med et hvidt Forklæde bundet om Livet, alvorsfuld og bleg, og han i den tilknappede Selskabsdragt, med en graanet Haarmanke om den høje Pande og et Par stærke Bryn, der var ligesaa mørke i Farven som hans Overskjæg. Saaledes som han sad der, som hugget ud af en Klippeblok, skulde man ikke tro, at han var vant til at bevæge sig i Café-Livets mer overfladiske Forhold, ligesom ogsaa det ungdommelige Liv, der gav sig til Kjende i hans Blik, ikke var almindelig for hans Alder. Han var fem og fyrretyve Aar, og Sønnen — der paa den Tid gik i Birkerød Skole — havde nylig fyldt fjorten.

Efter at de havde talt nogen Tid om den Omflytning, der forestod Anna-Mathea og Broderen, nu da Fabrikken var bleven solgt, spurgte Hr. Martin:

»Véd De, Frøken Johnsen, hvad jeg nylig kom til at tænke paa, da jeg saa' Dem der ude i Gaarden med den syge Dreng?«

»Det ligger vel nærmest at tro, De blev mindet om Deres raske Søn og følte Dem glad og taknemmelig ved ham. Modsætningerne berøre jo hinanden.«

»Det er allerede Meget, at De har gjættet Halvdelen af mine Tanker. Vil De tillade mig at sige Dem den anden Halvdel?«

Hun nikkede:

»Dersom jeg ellers tør tage imod saa megen Opmærksomhed.«

»Jeg tænkte: Gid det var min Dreng, hun bar . . . og vilde være som en Mo'er for.«

Hendes urolige Blod steg hende op i Ansigtet, der fik et strængt Udtryk.

»De forbavses over min Udtalelse. Og det undrer mig ikke. Det er nærvæd, at jeg selv forbavses over den. De maa nemlig ikke tro, at jeg er kommen her ud i den Hensigt at lægge mit Hjærte for Deres Fødder. Jeg tager næppe fejl, naar jeg mener, at De tidligere har trukket Dem kølig tilbage fra mig, uagtet de godt vidste, hvor højt jeg skattede Dem. Naturligvis var det ogsaa dumdristigt af mig at tro, det skulde kunne lykkes mig at vinde Dem, hvem jeg stadig saa' omgiven af saa mange ungdommelige Tilbedere. Og desuden . . . man bliver forsigtigere med Aarene, en Smule spidsborgerlig maaske. Men alligevel . . . da jeg saa' Dem der ude med Drengen i Favnen som en anden Tiziansk Madonna, dukkede Haabet op i mig igjen, og jeg følte, hvor Meget, hvor uendeligt Meget, De kunde blive for mig og min Søn. — Jeg har ment, Frøken Johnsen, at jeg alligevel skyldte ikke blot Dem, men ogsaa mig selv og min Johan at sige Dem dette . . . ja, og at tilbyde Dem min Haand.«

Hun sad og hørte paa hans Udtalelsér med nedslagne Øjne, medens Brystet undertiden bevægedes saa stærkt, at han kunde høre hendes Aandedrag. En kvælende Følelse sagde hende, at hun

hverken var ham værdig eller i Stand til at gjengælde hans Godhed. Og nu skulde hun svare ham!

»Jeg takker Dem for den Tillid, De har vist mig, og skal bestræbe mig for at gjengælde den,« begyndte hun omsider. »Jeg er ikke den, De holder mig for at være. Jeg har en Gang givet mig hen til en Mand, hvem jeg aldrig burde have set.«

»En ulykkelig Kjærlighed . . . formoder jeg. Naa, den kan være svær nok at komme ud over. Men vi ser dog, at det lykkes . . .«

»Jeg kommer aldrig ud over den,« afbrød hun ham. Og det var, som hun isnede derved. »Det er det Foragtelige ved mig, at jeg endnu ikke er i Stand til at faa ham ud af mine Tanker, skjøndt han var baade fej og lav.«

»Hvad De ikke har naaet endnu, kan maaske komme en Gang — ved gode Aanders Hjælp. Jeg har endnu Tid og Langmodighed nok til at vente.«

Hun rystede tungsindig paa Hovedet:

»Men De maa ikke vente paa mig. Jeg har gaaet længe nok og ventet forgjæves paa mig selv. Jeg er ikke værdig at blive Deres Hustru.«

»Mon De dog ikke er lidt for stræng imod Dem selv?«

»Jeg er ikke for stræng imod mig selv.«

»Og Deres Beslutning er urokkelig?«

Hun rejste sig — paa samme Tid som han — og bøjede sig for ham med dyb Ærbødighed.

»Jeg skal ikke søge at overtale Dem. Deres Stilling er jo saa uafhængig og Deres og Deres

Bro'ers Hengivenhed for hinanden naturligvis saa stor, at det jo i Grunden er rimeligt nok, jeg kommer til at træde i Skyggen ogsaa overfor ham. Men da min Hengivenhed for Frøkenen heller ikke er hverken fra i Dag eller i Gaar, maa det maaske være mig tilladt ogsaa for Fremtiden at besøge Dem en enkelt Gang. Jeg skal da nok gjøre mit Bedste for ikke at minde Dem ubehagelig om min vistnok meget ungdommelige Optræden her i Dag — skjøndt jeg har jo rigtignok ladet mig sige, at i Hjørteanliggender maa man ikke blive træt af hverken at bede eller af at give.«

Kort efter var han gaaet. Og det var nu Broderen, som havde indtaget hans Plads der inde i Dagligstuen overfor Søsteren.

»Hvad er her gaaet for sig?« spurgte han og saa' stift paa hende. »Jeg synes, at Du sidder og rynker Panden, og at ogsaa Hr. Martin var saa underlig højtidelig, da han gik.«

»Han spurgte mig om . . . om jeg vilde være hans Hustru.«

Broderen havde ondt ved at skjule sin heftig frembrydende Bevægelse:

»Naa, og Du svarede ham?«

»Forskaan mig for at tale derom! Det maa Du vel ogsaa nok kunne sige Dig selv.«

»Nej, ikke eftersom Du tager det. Efter min Mening om den Ting, vilde det være rimeligt, at Du tog imod hans Tilbud og svang Dig op som en Fugl i Luften derved. Men i Steden for . . .«

»Aa, ti dog! Ti!« afbrød hun ham og sank sammen paa Stolen. »Du har Synd deraf, Skat.«

»Synd? Ja, gid jeg aldrig maa faa større Synd paa min Samvittighed, end at jeg ønsker Dig befriet ved en brav Mands Hjælp for al den Tyngsel af Sygdom og Sorg, der har kuert Dig siden . . .«

Han gik op og ned ad Gulvet og rystede af undertrykt Bevægelse.

»Men jeg kan ikke, Skat.«

»Kan ikke.«

»Nej, det er mig umuligt.«

»Hvorfor?«

Hun mærkede paa hans hvasse Spørgsmaal, at der var et nyt Sammenstød i Vente, men det kunde ikke forebygges:

»Jeg holder ikke af ham . . . ikke nok . . . og desuden . . .«

»Ah, jeg forstaar Dig!« skreg han. »Du holder af den Anden endnu?«

»Nej, jeg holder ikke af ham, Skat. Men . . . jeg kan ikke gjøre ved det . . . han sidder endnu der inde i en Krog af Hjærtet. Jeg kan ikke glemme ham. Jeg maa tænke paa ham først og sidst. Ja, det er skrækkeligt, men sandt.«

»Nej, hør nu, Anna-Mathea!« Han gik lige imod hende: »Dette her er Vanvid. Et Menneske, der i den Grad giver sig hen til sine sygelige Tanker og Følelser, kan jeg ikke længer respektere.«

»Ja, jeg vidste nok, at Du hemmelig foragtede mig,« svarede hun og saa' paa ham med vilde Øjne.

»Ja, nu kan Du tage det, som Du vil. Jeg vil have Lov til en Gang at sige Dig min Hjærtensmening.»

»Det skulde Du have gjort for lang Tid siden, saa havde Du nu været mig kvit.«

»Sandelig, om jeg vil finde mig længer i at gaa her som en ørkesløs Tilskuer . . . , den ene Dag ved en Tragedie og den anden ved en Komædie . . . «

»Hvad siger Du?« udbrød hun og rejste sig i det Samme med knyttede Hænder.

»Ja, slaa mig . . . om Du tør! Jeg kan ikke give det Skuespil, Du opfører her, et rettere Navn. Eller synes Du maaske, at det er Noget, der er sund Sands og Mening i, at Du, efter at Du, trods alle mine Advarsler, har ladet Dig bedrage af den Usling . . . jeg vil ikke tage hans Navn i min Mund . . . han er ikke en Gang et Skud Krudt værd . . . at Du fremdeles, siger jeg, lader mig høre, at Du ikke kan glemme ham eller undvære ham, gjør Dig selv til et Slagtoffer og ham til en Helt. Du forbarmende Gud, skal der være Alvor i det? Kan noget saadant lade sig opføre endnu den Dag i Dag? Eller skal dette kaldes Kjærlighed? Saa gid jeg aldrig maa . . . Men det er Fanden ikke Kjærlighed . . . og har heller aldrig været det . . . Men nu kan Du forøvrigt lystes ved Dit Hjertes Løndom, saa meget Du vil. Jeg mærker nok, det er ude med Forstaaelsen imellem os.«

Han gik ind i sit Værelse og slog Døren heftig i.

Det var et Par triste Dage, de nærmestfølgende.

Grossereren kom imod Sædvane sjælden hjem til Maaltiderne og søgte saa vidt mulig at undgaa Søsteren, der stavrede bleg om imellem Dagligstuen og Sovekammeret for intet Øjeblik at forsumme den syge Dreng.

Dog, det blev ikke derved.

Allerede den tredje Dag følte Anna-Mathea sig saa medtagen baade paa Legem og Sjæl, at hun ikke længer var i Stand til at rejse sig fra Sofaen, hvorpaa hun laa i Dagligstuen. Saa ofte Broderen kom hjem, gik han og gav ondt af sig inde i sit Værelse — medens han af og til skulede til Venusbusten. Nu havde han to Syge i Huset. Det manglede blot, at ogsaa han skulde lægge sig. Han vilde om Aftenen haft Bud efter Lægen. Men derom vilde Søsteren ikke høre Tale. Hun skulde nok rejse sig igjen, naar hun havde faaet sovet lidt. Det var ikke andet end en Smule Forkølelse, der stak hende i Kroppen, og der skulde ikke gjøres Ophævelser for saa lidt. Men der gik Dag efter Dag, og hun blev stadig daarligere, havde Smerter i Brystet, var tung i Hovedet, laa i voldsom Feber og nød ikke andet end Vand.

»Nej sandelig, om jeg længer vil finde mig i Din Gjenstridighed!« udbrød Broderen en Morgen, efter at han forgjæves havde forsøgt at faa hende til at nyde Noget. »Nu skal der øjeblikkelig Bud efter Lægen. Naar et Menneske ikke vil lade sig sige med det Gode, man det tages med Magt.«

Hun laa og bed sig i Fingerknoerne, efter at

han var gaaet bort. Hun skulde tages med Magt! Berøves sin Selvstændighed, sin fri Vilje og lade sig undersøge af en Læge, der mulig vilde komme efter hendes Nedværdigelse! — Om hun havde kunnet flygte, havde hun gjort det.

Sygdommen syntes alvorligere, end baade hun selv og Broderen havde troet. Lægen erklærede, at hun led af en stærk Lunge-Affection, og vilde straks have hende bragt paa Hospitalet, for at hun ikke længer skulde savne den nødvendige Pleje. Det hjalp ikke, at hun foreløbig strittede imod og fik Bortrejsen fra Hjemmet udsat til den følgende Dag. Feberen var i Tiltagende, Temperaturen høj og hendes Fødder kolde. De havde ikke været varme, siden hun en Nat var gaaet barfodet ind i Kammeret til den syge Dreng. Broderen maatte efter Hospitals-Vognen, og Anna-Mathea blev nødt til at sige Fabrikken Farvel.

Ogsaa Lægerne paa Hospitalet fandt Anna-Matheas Tilstand meget betænkelig. Temperaturen viste over 40 Gr., og hun var saa vild, at de næppe kunde faa et Glas Vin tyttet i hende til Kræfternes Vedligeholdelse, hvorfor der allerede den første Aften blev sat Vagt ved hendes Seng.

I tre Dage og Nætter tilbragte Broderen det meste af Tiden paa Hospitalet, da der stadig var Fare for hendes Liv. Hun laa endnu i vilde Feberfantasier og raabte, at hun vilde »ud af Vinduet,« »ud i Mudderet« eller hun rev Natkjolen i tu og

mumlede noget om »den stærke Mand paa St. Pauli,« og »en anden Nike.«

Det var kun i enkelte Øjeblikke, hun gjenkjendte Broderen, og hun laa da gjerne rolig — saa vidt Hosten tillod det — uden at svare paa hans Spørgsmaal, eller hun lukkede Øjnene og stønnede af Smerter i baade Bryst og Hoved.

En Søndag, da han atter traadte ind i hendes Værelse, hed det sig, at hun bedredes. Hun laa da endelig og sov uden som sædvanlig at have faaet Morfin. Men da Sygeplejersken fortalte, at hun snart skulde vækkes for at faa et andet Omslag paa Brystet, tog han stiltfærdig Plads ved hendes Seng og blev siddende der, til hun vaagnede.

Der gik et lyst Drag over hendes Aasyn, da hun slog Øjnene op, og de mødte Broderens.

»Er det Dig . . .« Hun rakte Haanden frem, der var bleven mager og tynd.

Han greb den, og de saa' længe paa hinanden uden Spor af den Misforstaaelse, der tidligere havde tyngtet saa stærkt paa dem begge:

»Du har nok sovet, Anna-Mathea.«

»Ja, og drømt . . .« hun sukkede dybt. »Om vor Mo'er.«

Han turde ikke vove at spørge. Og hun vedblev sagte;

»Jeg saa' hende saa levende . . . det var der hjemme ved Aaen . . . ikke paa Skibsbroen, menovre paa den anden Side . . . Hun gik rask hen ad Engen . . . Du véd nok Hovedengen . . . Jeg

ser den endnu med de dejlige Blomster og Aaen og Havet, der flød i ét med Himlen. Hun havde kastet sin Krykkestok og havde en Kurv paa Armen . . . Jeg mindes ikke, at jeg nogen Sinde har set hende saa sund og frisk, mens hun levede. Saa Du kan nok forstaa, at jeg blev glad.«

Han vilde svare, men kunde ikke for Bevægelse, og hun vedblev:

»Men saa bi dog! sagde jeg til hende. Og tag mig med! Lad mig dog bære Kurven! Men det var, ligesom hun vilde lade mig forstaa, at den ikke var svær at bære, nu havde hun ingen Byrder og ingen Sorger mer for Udkommet . . . Og saa . . . ja, saa vinkede hun til mig og var borte med det Samme.«

»Det var en kjøn Drøm, Anna-Mathea.«

»Ja, men jeg er kun bange for, den betyder, at jeg ikke faar Lov til at følge hende endnu . . .«

Her blev hendes Tale afbrudt af Hosten, hvilket havde til Følge, at Sygeplejersken kom med nogle Draaber, og han tog Afsked for ikke at trætte hende for meget.

Han var imidlertid ikke naaet længer end ud i Korridoren, førend han vendte tilbage til Søsteren og fortalte, at Hr. Martin var der ude for at spørge til hendes Befindende. Hvis hun ikke havde Noget derimod, vilde han gjerne hilse personlig paa hende. Men dette turde Anna-Mathea dog ikke tillade. Hun bad Broderen takke Hr. Martin for hans Opmærksomhed og sige, at hun endnu følte sig for svag til

længer at tale med Nogen, men at det forøvrigt lod til, at hendes værste Krise nu var overstaaet.

Ikke mer end et Par Dage senere kom Sygeplejersken ind til hende med en Buket Violer, som var bleven bragt af en fjorten Aars Dreng, der lod spørge, om han selv ikke maatte komme ind at se til hende.

»Det er vist Drengen fra Fabrikken,« tænkte hun. »Jo, det skal glæde mig at se ham, nu da han vel er kommen sig.« Og hun bad Sygeplejersken sige, at han gjerne maatte komme ind.

Dog, det var en lidt mindre plebejisk Person end Fabriksdrengen, der et Øjeblik efter kom til Syne ude i Korridoren. Uagtet baade Trøjen og Benklæderne syntes at være af et tarveligt Stof, var der en vis naturlig Fornemhed ved Personen, som gjorde, at Anna-Mathea havde ondt ved straks at gjenkjende ham.

»God Morgen, Frøken. Johnsen!« tilraabte han hende, saasnart han var kommen indenfor Døren. Nu gik det endelig op for hende, at det var den unge Johan Martin, hvem hun ikke havde set, siden han kom i Birkerød Skole. Det var kjendeligt baade paa hans Gang og paa Holdningen, at han var en god Gymnastiker. Haaret var kortklippet og Øjnene store og livfulde som Faderens. »Det gjør mig umaadelig ondt, at De er syg, Frøken Johnsen. Jeg hørte det først, da jeg kom hjem i Aftes.«

»Mange Tak, kjære Johan, for de smukke Blomster.«

»Ja, naar jeg skal være ærlig, saa er Buketten rigtignok nærmest fra min Fa'er. For da jeg fortalte ham i Morges, at jeg vilde her ud at se til Dem, sagde han, at han syntes, jeg skulde tage nogle Blomster med. Jeg vilde nu have givet Dem Roser. Men han holdt paa Violerne. Og det er sandt: Saa skulde jeg hilse ogsaa fra ham og bede Dem om, at De ikke vilde forsmaa dem.«

Hun trak ham nærmere hen til sig og kjærtegnede ham paa Haanden.

Nej, hvor smuk han dog var bleven! Hvor kjærnefrisk og sund han saa' ud, saaledes som han stod dér i Solskinnet, der netop faldt hen paa ham over det røde Sengetæppe. Og ham havde hun tidligere overset, baade ham og Faderen, i det hun gav sig hen til en sygelig, dæmonisk Person, der som det syntes, gik omkring og anglede Kvindehjerter for at hævne sit eget moralske Nederlag. Men hun havde ogsaa lidt for sin Vildfarelse, sit Afguderi! Lidt! Lidt! Aa, om hun turde tage det som et Tegn paa Forsoning, at han, den unge og rene, nu igjen havde nærmet sig hende! Om hun endnu kunde rejse sig fra sin Fornedrelse! Om Livet dog en Gang vilde betale hende den Gjæld, som hun havde ment, at det skyldte hende, gyde Sundhed i hendes Blod og række hende en Lykkedrik af en renere Smag end den, der blev budt hende nede i Uhlenhorst!

»Det er rigtignok længe siden, vi har set hinanden, Frøken Johnsen.«

»Ja, og Du har alligevel ikke glemt mig.«

»Nej, saa utaknemmelig er jeg da ikke. De var altid saa god at holde med mig, naar Fru Balle var urimelig. Det er jo paa en Maade Deres Skyld, at jeg slap for at blive kanøflet af hende for Fremtiden og kom ud til Birkerød, hvor jeg har det saa godt.«

»Er det min Skyld, Johan?«

»Ja, for da De tog i Huset hos Deres Bro'er, Grosserereren, syntes min Fa'er, at der blev ligefrem utaaleligt der hjemme for os begge, og at jeg kunde have godt af at komme lidt ud imellem andre Dreng. Og det Samme syntes jeg. Der skulde nok heller ikke komme Meget ud af at gaa og drive om der hjemme mellem Gjæsterne og lade sig klappe paa Kinden af baade Per og Povl. Det havde jeg virkelig ikke Lyst til. Og saa har jeg desuden altid syntes saa godt om at komme ud paa Landet. Det er Noget, jeg har efter min Fa'er.«

»Saa Du er altsaa rigtig tilfreds der ude i Birkerød?«

»Ja, jeg er umaadelig tilfreds.«

»Det glæder mig, Johan.«

»Min Fa'er kommer jævnlig ud til mig om Søndagen, og saa gjør vi lange Fodture eller andre Udflugter sammen langs Kysten helt op i Nordsælland. Det er Noget, der smager, Frøken Johnsen. Det kan De tro!«

Hun sukkede uvilkaarlig ved Tanken om Sundet
Oprejsning.

og Engene der hjemme ved Havet, hendes barnlige Tumleplads.

»Sig mig, Frøken Johnsen: Har De nogen Sinde været oppe ved Nakkehoved?«

»Ved Nakkehoved? Nej, saa langt har jeg ikke været.«

»Aa, det er Skade! Der er saa umaadelig kjønt og saa frit. Det siger ogsaa Fa'er. Der ligger en gammel Gaard med en Udsigt til Kattegat og Kullen, som er ganske storartet.«

»Gjør der det, Johan . . .«

»Fa'er spurgte mig forleden, om jeg syntes, at han skulde købe den. Kan De gætte, hvad jeg svarede ham? Ja, naar Du kan faa Frøken Johnsen til at holde Hus for os — sagde jeg. For Balle skal vi rigtignok ikke have der op. Men Grosserereren vil naturligvis ikke give Slip paa Dem, Frøken Johnsen — hvad jeg forøvrigt godt kan forstaa. Dersom De var min Søster, kan De tro, at jeg nok skulde holde fast paa Dem!«

Lidt efter var han gaaet, og hun laa og aandede med en lykkelig Følelse af, at Sygdommen nu havde udraset, og forsonende Livsmagter stævnedes sammen om hendes Leje. Mildnende Kjærlighed! Naade og Barmhjertighed! Glemsel over Fortiden! Søluft for Feberbrand! Renhed i Tanken og Fred i Hjertet, i Blodet og i alle hendes Ledemod!

Hun foldede Hænderne over Brystet og laa et Øjeblik efter i en styrkende Søvn.

*

*

*

Saa var det en Hverdagsaften i Slutningen af den samme Uge. Anna-Mathea, der nu allerede var kommen sig saa vidt, at hun kunde være oven Senge, sad paa sin sædvanlige Plads i Lænestolen henne ved Vinduet, medens Fuglene kvidrede uden for i Havens Træer. Døren ud til Korridoren stod aaben, og hendes venlige Nik til de Syge eller Krøblingerne, der gik spejdende forbi hendes Eneværelse, kaldte nu og da en af dem ind i hendes Nærhed. Snart var det en lille pukkelrygget og kjærtelsvag Pige, der efter Sædvane bragte hende en Avis, og snart en gammel enfodet Morlille, som da saa gjerne vilde hilse paa »den naadige Frøken«, eller til andre Tider en stakkels huløjet Kone med Kræft i Brystet, om hvem hun nok kunde skjønne, at ogsaa hun havde faaet sin Sygdom i Arv og trængte haardt til at faa Sjælen rustet lidt paa Vejen til Graven.

»Værs'god, Frøken Johnsen!«

Det var den lille pukkelryggede Pige, der bragte hende Avisen. Hun havde en Krykke under den højre Arm og en Skjærm for Øjnene, hvilken hun uvilkaarlig skød lidt længer op paa Panden for dog i det Mindste at kunne skimte lidt af Anna-Mathea og hendes smukke Blomster.

Uagtet Anna-Mathea flere Gange havde ladet hende forstaa, at hun ikke brød sig om at læse det vedkommende Blad, der blev holdt af en Sygepasserske og vistnok gik rundt blandt alle Patienterne, kom hun stadig igjen, bestandig med det samme

flimrende Lys i de syge Øjne, den samme tro-skyldige Tjenesteiver i Stemmen:

»Værs'god, Frøken Johnsen! Vil De ikke læse Avisen!«

Efter at hun omsider havde trukket sig tilbage med en Lilje fæstet paa Brystet, løb Annn-Mathea hurtigt Bladet igjennem — uden egentlig at læse det — og vilde allerede lægge det fra sig, da hendes Ansigt skiftede Farve: Hvad var det dog, som stod der? Var det ikke hans Navn . . .

Hun aandede dybt og læste:

Fashionable news:

Hr. Kaptejn Heldmuth Gastoni ved Husarerne ægteviedes i Gaar i Slotskirken til Stamhusbesidderinde, Frøken Ida Brockhorst. Kaptejnen, hvis Nerve-system efter Sigende skal være meget betænkelig angrebet, rejste allerede i Aftes til et østerrigsk Bad med sin unge Frue.

»Krigsguden . . .« mumlede hun og saa' hen for sig. »O ve, om hans Farlighed for min Fred skulde kjøbes saa dyrt! Dersom jeg i vanvittig Smerte har nedkaldt Hævnen over ham, saa tilgiv mig det, Gud! Og lad ham ikke tage Skade deraf hverken paa Legem eller Sjæl!«

Hun sad endnu en Tid og holdt Avisen fast med de rystende Hænder. Men fra den Dag af følte hun sig ogsaa helbredet for sin ulykkelige Ungdomskjærlighed.

XIII.

Hr. Skat Johnsen gik og var i daarligt Humør og lignede i det Hele taget ikke mer sig selv. Nu indsaa' han nok, at han blev nødt til endelig at gjøre Alvor af den Strandvejstur, som han havde opsat saa længe. Anna-Mathea, der om kort Tid kunde ventes hjem fra Hospitalet, trængte vist nu mer end nogen Sinde til at faa frisk Luft i Lungerne, og han havde ikke senere foretaget sig det Ringeste for at sikre hende Sommerlejligheden. Gud véd, hvad Veksellererfruen egentlig tænkte om ham? Naa, det kunde jo forøvrigt være ham temmelig ligegyldig. Dersom hendes Havehus allerede skulde være lejet bort, kom Anna-Mathea vel nok et andet Sted hen. Og hvad vilde han saa mer?

Det var en af de sidste Dage i Maj, han omsider skød Hjærtet op i Livet og vovede sig ud paa Turen. Hele Strandvejen med dens nærmeste Omgivelser laa og svømmede i Sollyset som en uhyre

Park. Løvet havde endnu sin jomfruelige Ynde. Syringen stod og duftede ved Siden af Guldregnen, og Æbletræerne dryssede Sne. Han mente, at han endnu aldrig tidligere havde set Sundet saa blaat og Himlen saa klar. Jo, Verden kunde saamænd være god nok, naar Menneskene blot artede sig lidt bedre, eller der ikke var saa meget Fantasteri og anden Daarlighed i éns Natur, at det Halve gjerne kunde være nok.

I det han spaserede op forbi Skodsborg, traf han tilfældig Hr. Droguist Hvalsø, som var der ude med et Par tyske Handelsrejsende og bad ham spise Frokost sammen med dem paa Bade-Hotellet. Men han afslog det energisk. Han vidste nok, hvorledes det gik til ved lignende Lejligheder, især naar Hr. Hvalsø var Vært. Og det var, ligesom han ikke længer kunde taale blot Synet af stærke Drikke, men fik Kvalme ved at mindes om al den Sorg og Fortræd, de havde voldt i hans Familie.

»Da synes jeg dog, at De nok maatte kunne trænge til en Forfriskning efter en March fra Kjøbenhavn og ud til Skodsborg,« indvendte Vennen. »Hvor agter De Dem ellers hen?«

»Jeg skal op i Nærheden af Vedbæk for at se paa en lille Lejlighed til min Søster,« svarede han blot. Han vilde ikke udsætte sig for mulig at faa at høre, at han gik og spekulerede i den rige Vekselererenke. Han vidste med sig selv, at han havde gjort, hvad der stod i hans Magt, for at faa hende ud af Tankerne. Vor Herre bevare dog én for al

Slags Forelskelse! Den Galskab havde de ogsaa haft nok af i Familien.

Han var næppe naaet op til den smukke Villa, der nu laa omgivet af blomstrende Frugttræer, før han fik Øje paa en lysklædt Dame, som gik ude i Haven foran Huset og bandt en Vedbendranke op om et gammelt Akacietræ. Skulde det mulig være hende? Jo, nu vendte hun sig, netop som han traadte ind ad Havelaagen. Han fik pludselig en voldsom Hjærtedanken og var et Øjeblik i Færd med at vende om. Men hun havde allerede set ham.

»God Morgen, Hr. Johnsen.« Hun gik ham rask i Møde. »Naa, saa kommer De da endelig en Gang. Hr. Grosserereren har da ikke været syg? Det forekommer mig virkelig, at De ser daarlig ud.«

Det kunde han da umulig forstaa. Nej, der fejlede ham, Gud være lovet, ikke Noget, hvorimod hans ældste Søster havde været meget alvorlig syg. Hun laa endnu paa Hospitalet. Derfor maatte Fruen være saa god at undskylde, at han ikke godt tidligere havde kunnet sige hende Besked.

Hun syntes at blive bedrøvet ved, hvad han yderligere fortalte hende om Søsteren, og saa' hyppig paa ham, som om hun havde ondt ved at glemme Forandringen i hans Væsen og hele hans Udseende.

»Og De spørger slet ikke til mit eget Befindende,« sagde hun omsider ligesom for at opmuntre ham.

»Nej, jeg er endnu ikke kommen mig af min

Farbavselse over at se Dem her ude som en anden Foraarsgudinde,« undskyldte han sig hurtig.

»Takker for Deres Compliment. Ja, jeg føler mig nu langt raskere og mer tiltrukken af Naturen end tidligere. Hvilket jeg forøvrigt meget kan takke Dem for.«

Han svarede ikke, men saa' paa hende med saa megen Alvor i Blikket, at hun uvilkaarlig fortsatte:

»Jeg har ikke glemt, hvad De sagde til mig, den Gang vi fulgtes ad der nede paa min Bro'ers Promenade, og jeg sygelig klagede over, at jeg umulig kunde gaa videre.«

»Undskyld! Men jeg véd ikke, hvortil Fruen sigter.«

»Jo, De udtalte med en Overbevisning, der slog mig: Man kan alt, hvad man vil. Og saa raadede De mig til, at jeg Dag efter Dag skulde lægge et lille Stykke til min Spaseretur, indtil jeg tilsidst kunde naa helt over i Skoven. Dersom Grossererens har Lyst og vil unde mig Deres behagelige Selskab, skal jeg senere, naar vi har spist Frokost, vise Dem den nærmeste Vej der over, for at De kan gaa den med Deres Frøken Søster, naar hun kommer her ud. Ja, for jeg vil da haabe, at De ikke har opgivet at leje det lille Havehus.«

Han blev efterhaanden mer oplivet og især efter Frokosten, da de fulgtes ad helt over i Tryggerød Skov. Det var omtrent lige i Middagstiden. Maaske det var af den Grund, at de ikke mødte et eneste

Menneske paa Stien, der førte hen gjennem et smukt, bølgeformigt Landskab med venlige Bøndergaarde og saftgrønne Marker, spættede med Vaarens første Flora. Kun Lærken var paa Færde omkring dem og fulgte dem med Sang. Da de kom ind i Skoven, stod Annemonerne der og bød dem Velkommen. Den smukke Frue maatte endelig straks have sig en Buket, og han fulgte efter hende hen ad Blomster-tæppet under de nys udsprungne Bøge.

»Tak! Tak! Vi maa heller ikke tage alt for mange. I Grunden er det Synd at skille dem fra deres Søskende,« sagde hun og smilte til ham, da han bragte hende en Del Blomster, der kort efter flød sammen i skøn Harmoni med dem, hun selv havde plukket. »Det var da morsomt, vi kom her ud. De fortryder det vel ikke?«

Nej — tænkte han — naar han blot ikke vilde komme til at fortryde det senere!

»Nu skal jeg føre Dem tilbage ad en anden Vej, som De ogsaa maa vise Deres Søster,« sagde hun, da de atter kom til Syne i Skovbrynet.

Og hun gik foran ham ad en Marksti, der førte ud over baade Diger og Grøfter med spejlkart Vand, indtil hun pludselig stod stille og udbrød:

»Aa, her er Brættet taget bort. Kan De springe, Hr. Grosserer?«

Jo, det troede han da nok.

Og saa satte de paa én Gang ud over Vand-

løbet og videre hen ad Marken, omtrent som de vilde løbe om Kap.

Jo, det lod til, at de begge kunde faa Benene med sig.

»Hvor Luften her er indelukket og lummer,« udbrød hun, da de efter Hjemkomsten atter traadte ind i det samme Værelse, hvor han havde set hende første Gang. »Vi tør vist dristig lukke op.«

»Ja, tillader Fruen, at jeg . . .«

»Nej, Tak!«

Hun var allerede naaet foran ham og aabnede Vinduet. Ude i Haven stod Frugttræerne overfyldte med Blomster, men dog ikke tættere, end at man kunde se Sundet imellem dem og Granerne. Længst ude i Baggrunden dukkede Hvéen frem i Sollyset med sine hvide Skrænter.

»Her er smukt! Ikke sandt?« sagde hun og kastede Hatten. Det lidt krøllede, gullige Haar var kommet helt i Uorden, men hun tog ikke Hensyn dertil, i det hun rask gik hen imod Flygelet, der stod midt ude paa Gulvet.

»Jo, her er næsten for smukt til at . . .«

»Holder De af Musik, Hr. Grosserer?« afbrød hun ham. »Godt! Saa skal jeg spille et lille Stykke for Dem, en Composition af min Bro'er, som hedder »Hilsen til Sundet«.«

Og hun satte sig ned foran Flygelet og spillede, spillede, saa han fik en Fornemmelse af, at han befandt sig paa en svømmende Ø, og at ikke blot Sejlerne ude paa Sundet, men ogsaa Havens Frugt-

træer og selv Møblerne der inde bevægede sig om ham i lystig Dans.

Lidt efter var hun gaaet bort, og han sad og saa' sig om i Værelset, ligesom for at klare Tankerne. Men ogsaa her blev han fængslet af skiftende Syner, som han ikke tidligere havde haft Øje for. Hele Huset syntes ham forvandlet, siden han var der sidst. Gjennem Dørene med de opløftede lette Forhæng saa' han ind i de nærmest tilstødende Værelser, der forekom ham ganske fremmede, uagtet han var gaaet dem igjennem, allerede da han første Gang var der ude. Men nu var der heller ikke længer Skodder eller Tremmer for Vinduerne, og Møblerne havde kastet deres Vinterhabit. Væggene var behængte med Malerier af ansete Kunstnere, og Marmorbuster, Statuetter, pragtfulde Porcellains-Vaser, Ibentræsskabe, med Indlægning af Perlemoder og Sølv, og alle Haande kostbare Antiquiteter traadte efterhanden frem i Sollyset og Slagskyggerne i Krogene ligesom for at hilse paa ham — maaske som deres tilkommende Ejerman . . .

»Nej, jeg er utilregnelig i Dag!« tænkte han. Og han sprang pludselig op og gik ned i Haven.

»Ja, saa antager jeg, at min Søster flytter her ud, saasnart hun kommer hjem fra Hospitalet,« sagde han efter Middagsbordet, da de gik ned ad Promenaden ved Stranden og imidlertid havde aftalt det Nødvendige med Hensyn til Lejen af Havehuset. Han skulde give 600 Kr. for at bo der i Sommer-

maanederne og have hele Inventariet i Huset til Afbenyttelse.

»Og De selv?»

»Jeg selv faar næppe Tid til at komme her ud uden om Søndageu.«

»Er De saa uundværlig i Forretningen?»

»Ja, man maa helst selv være paa Færde, naar éns Arbejde skal passes. Og dette er jo dog det Vigtigste.«

»Arbejdet?»

»Ja.« Han slog Øjnene ned.

»De er nok en rigtig Praktikus?» udbrød hun med et Smil, som gjorde, at han hurtig svarede:

»Ja, det er nærmest mig selv, jeg kan takke for, hvad jeg hidtil er bleven. Man maa vist ogsaa helst være sin egen Lykkes Smed.«

De tog Plads paa en af Bænkene, og hun saa' paa ham fra Siden. Skulde hun mulig have taget fejl af ham. Han var kommen der ud til hende i hendes stille Ørken, som en Hilsen fra Verdenslivet, en umiddelbar, sund og djærv Natur — saa forskjellig fra hendes afdøde Mand, som Aprilsdagen fra en klam Efteraarsnat — og det Utrolige var hændt hende: Hendes Livshaab var blevet forynget, hendes Sorg begravet. Han var ingen Adonis eller Romanhelt af det Slags, hun havde sværmet for i sin første Ungdom. Men fra den Stund, hun saa' ham ind i hans ærlige Øjne, havde hun haft en levende Følelse af, at hun først da var bleven rigtig vendt imod Lyset, og at hendes tidligere over-

spændte Forestillinger om romantisk Skjønhed og Lidenskab kun havde ført hende vild. Derfor havde hun ogsaa daglig længtes efter ham og haabet, at den samme Trang til Hengivenhed og Forstaaelse, der var bleven vakt hos hende under deres første Møde, ogsaa gav sig til Kjende hos ham. Men der- som det forholdt sig saaledes — hvilket hun i Løbet af Dagen maaske havde været for tilbøjelig til at tro — hvorfor talte han da, som han gjorde, og syntes at tage tilbage i det ene Øjeblik, hvad han gav i det andet?

De sad længe tavse og saa' hen ad Kysten, dér hvor der var hejst Flag over et Hus tæt nede ned Stranden.

»Hvorfor mon de flager der henne?« spurgte han, for dog at sige Noget. Han var utilfreds med sit eget ubehjælpsomme og kejtede Væsen, syntes sig selv en Gaade, uopløselig baade for ham selv og for hende, og syntes et Øjeblik, at han var helt hjertesyg.

»Jo, der er Bryllup hos Skolelæreren,« svarede hun lidt adspredt.

Bryllup den ene Dag, han var der ude, og BARNEDAAB den anden! Mon det var Ironi af Skæbnen? Eller hvad var det?

»Naa, saa er der da to glade Mennesker mer i Verden!« afbrød han Tankerne.

»De siger det saa underlig — næsten som om De ikke mente dét.«

Pavse.

»Men det gjør De maaske ikke heller?»

»Jo, hvorfor skulde jeg ikke mene det?»

»Der er vist saa mange Herrer, der ikke tror paa Ægteskabet.»

»Maaske ogsaa mange Damer.»

»Det skulde slet ikke undre mig.»

Han blev hed om Ørerne. Det sved ham om Hjærtet. Var det ikke, ligesom hun vilde sige, at hun for sin Part havde faaet nok af Ægteskabet? Naa, han skulde ikke søge at overtale hende. Hun maatte ikke tro, at han tog Skade paa sin Forstand, fordi hun ikke vilde have ham. Han havde jo kun talt med hende tidligere en eneste Gang!

»Maaske gjør man ogsaa rigtigst i at lade være med at gifte sig, saa længe man overhovedet kan.»

»Saa længe man kan . . .« gjentog hun.

»Ja, eller saa længe man endnu ikke er vis paa, at man rigtig kan holde af en anden . . .«

»De tier. Mener De maaske — end af sig selv.»

Nej, nu blev han nok nødt til at tage Bladet fra Munden. Og det kom lidt forvredent:

»Jeg kan ikke nægte, Frue, at det, rigtig at være sig selv, eller at være en hel Personlighed, efter min Mening er en nødvendig Betingelse for et Menneskes Fremgang og hele lykkelige Tilværelse. Men sæt nu, at den, som jeg mener at holde af, og med hvem jeg, efter min Opfattelse af Ægteskabet, maatte dele min Personlighed, min Vilje og hvad det for øvrigt

kommer an paa — sæt at dette Menneske, hvem jeg naturligvis kjender endnu mindre, end jeg kjender mig selv — kun giver mig en Fjerdepart for Halvdelen af mig, ja, eller maaske slet ikke Noget! Hvad bliver der da af Helheden eller Samklangen, Frue?»

Hun rejste sig uvilkaarlig og gik lidt frem, inden hun svarede:

»Skjøndt jeg er Enke, har jeg endnu ikke været saa heldig stillet, at nogen Mand har givet mig andet end sin Haand — naturligvis foruden de sædvanlige Talemaader eller Hjærteudgydelser, der jo gjerne følger med ved en saadan Lejlighed, og hvori en ung Pige i Regelen ser langt mer, end der er. Dette maa undskyldte mig, dersom det forbavser mig lidt at høre Dem tale saa rigoristisk, som De gjør. Og dog, naar jeg skal være ærlig, er der Noget ved Deres Opfattelse af Ægteskabet, der — hvor underligt det maaske maatte synes Dem efter min Udtalelse — minder mig om min egen oprindelige. Jeg vil tilstaa Dem, at jeg har været nær ved at lide Skibbrud paa denne. Men desuagtet er jeg endnu tilbøjelig til at tro, at der hvor et Menneske rigtig giver sig hen, faar det ogsaa nok Noget igjen. Procentantallet tør jeg naturligvis ikke tale om,« lagde hun til med Smil.

Lidt efter fulgte hun ham op til Havelaagen. Der var ingen af dem, som talte. Men deres Tavs-
hed var som en usynlig Glædens Herold, der bragte
baade Luft og Hav til at tone om dem. Det er

ogsaa kun en ringe Glæde, der lader sig maale med Ord, og kun svage Aander, der straks maa udtale den.

Da han var kommen et lille Stykke hen ad Vejen og uvilkaarlig vendte sig for at spejde efter hende, stod hun endnu bøjet ud over Havelaagen og tilviftede ham det sidste Farvel.

XIV.

»Har De set noget til min Mand?»

Det var Fru Boletta, der traadte ind i det forreste af sin Mands Kontorer og tiltalte en ung Pige, som sad der lidt afsides fra en ældre Bogfører og skrev ved en Pult.

»Ja, Herren er paa sit Kontor.«

»Maa jeg komme ind til Dig,« spurgte hun og bankede paa Døren.

»Ja, kom Du kun, Boletta!« lød det næsten samtidigt fra Manden. Og hun traadte ind i et lyst, egetræsmøbleret Værelse, hvor Hr. Michaelsen sad ivrig sysselsat med en Tegning til et mægtigt Bogskab, der skulde sendes til Udstillingen i Paris det følgende Aar.

»Naa, hvad er det saa, Du har paa Samvittigheden, min Ven?» spurgte han, da hun nærmede sig ham med Hænderne paa Ryggen, som om hun foreløbig havde i Sinde at skjule Noget for ham.

»Ja, gæt det, om Du kan!«

»Du har naturligvis faaet Brev fra Peter-Olaf som Du jo har gaaet og været syg for saa længe.«

»Men hvor kan Du dog vide det?«

»Jeg kan læse det i Dine Øjne, Din Gavstrik,« sagde han og snappede Brevet fra hende paa en Maade, der tydelig nok røbede, hvor begjærlig han selv var efter at høre Noget fra Svogeren.

Det var ikke saa underligt, om Fru Boletta undertiden kunde være lidt urolig for Broderen, der allerede tidlig havde valgt hende til sit Hjertes Fortrolige.

Hvor ofte havde han ikke gjort hende angst ved at fortælle i Brevene om sine »ulykkelige« Kjærlighedshistorier.

En Gang hed det om en ung Pige, han tilfældig havde mødt paa Rejsen over Prairieerne:

»Jeg har endnu ikke set hendes Lige hverken i Evropa eller Amerika. En Hovedform, et Legeme, en Fasthed i Karakteren og en Evne til at udtrykke sig . . . jeg kan ikke beskrive Dig det, Boletta. Aa, men hun knuser mig med sin Kulde! Saa Du kan tænke Dig min Stilling . . .«

Og en anden Gang:

»Jeg er ulykkelig, Boletta! Siden jeg forleden saa' den lille Miss Abia i »Afrikanerinden«, er jeg ligesom forhekset. Naar jeg rutscher hjem ad Broadway fra Børsen sidder hun undertiden oppe paa sin Altan og ser paa mig, den Satan, ret som om jeg var nogen Vanderbilt! Jeg vil da haabe, at Du græder Dine modige Taarer over mig, dersom jeg

skulde blive nødt til for hendes Skyld at tage Rejsesbillet til en anden Verden . . . Ja, Du maa ikke misforstaa mig! Jeg mener naturligvis til den anden Verden . . . Nej, jeg er ikke i Stand til at kunne regne ud, hvad det bliver for en Verden . . .»

Og en tredje Gang havde han »allerede tænkt paa at sende hende sit sidste Farvel med Telegrafan, da der lykkeligvis i det Samme kom en Bestilling paa to Tusind Tons Majs.« Og saaledes fremdeles.

Men nu lod det da til, at hans urolige Hjærte endelig havde faaet Fred, siden den unge Pige, som han havde mødt paa Rejsen over Prairieerne, og med hvem han senere hyppig traf sammen i New York, hvor hun var bleven uddannet til Lærerinde, omsider havde ladet sig røre af hans gjentagne Kjærlighedserklæringer og skjænket ham sin Haand. Hun var Datter af en velstaaende, dansk Farmer, der havde slaaet sig op paa Tømmerhandel. Faderen havde, som der stod i Brevet, lovet at komme til New York i Midten af Juli for at fejre deres Bryllup. Og da det allerede længe havde været bestemt, at Datteren efter endt Eksamen skulde en lille Tur til Danmark for igjen at besøge sin Bedstefader, og Peter-Olaf ogsaa nok kunde lide at kigge hjem til Familien, var de blevne enige om, at de straks efter Brylluppet vilde gaa om Bord paa en Damper og tage over England til Esbjerg — hvor Bedstefaderen, en gammel Lodsoldermand, boede — og der fra videre til Kjøbenhavn, forhaabentlig i Selskab med den gamle Johnsen.

»Naa . . . Til Lykke, lille Mutter!« udbrød Hr.

Michaelsen, der imidlertid hurtig havde gennemlæst Brevet. »Vi kan altsaa vente ham hertil allerede i Slutningen af Avgust. Da maa vi se at stramme os op. Hillemænd! En Associe af et Handelshus, der har Forbindelser med de største Havne i Evropa . . . Blot vi ikke bliver nødt til at gjøre den gamle Port der ude noget højere, for at han kan komme standsmaessig her ind med sin kjære Franciska!«

»Aa, lad nu være med at drille mig!« bad hun. »Du kan dog ikke nægte, at ogsaa Du er glad ved og stolt af, at det gaar mine Søskende godt.«

»Det er hørt, lille Boletta!« svarede han skjælnsk og slog Armen om hendes Liv. »Jeg kan ikke nægte: Der er Krummer i Jer, I gamle Ribe-Piger og Dreng. Man skulde ikke tro, at det var sandt, hvad Du har fortalt mig om Din Barndom, at Smalhans tidligere har været Jeres Kok.«

Og han nappede hende i Siden og gav hende et Kys.

Fra Manden gik Fru Boletta kort efter hen til Broderen. Han var da allerede flyttet bort fra Fabrikken og Anna-Mathea taget paa Landet. Der saa' ud i hans lille tarvelige Lejlighed i Krystalgade som under en Jerusalems Forstyrrelse. Alle Vegne var der fuldt af indpakkede Møbler og en Mangfoldighed af Vareprøver i baade Kasser, Sække og mindre Æsker. Da han naturligvis længtes efter at faa et hyggeligere Hjem, havde han nylig fæstet sig Lejlighed i en Ejendom paa Amagertorv, der

tilhørte en ældre Børsmatador. Men han kunde des værre ikke flytte der ind førend til Efteraaret.

»Se, det kan jeg lide! Han er alligevel en Knop, Peter-Olaf!« udbrod han glad ved de Efterretninger, Søsteren bragte. »Det er nok ikke langt fra, at jeg tidligere har miskjendt ham. Men jeg har da ogsaa været en underlig Tørvetriller.«

»Hvad? En Tørvetriller? Du?«

»Ja, men her efter Dags skal Piben min Tro faa en anden Lyd.« Han gik omkring og nynnede.

»Du skulde vel ikke have Lyst til en Kjøretur i Dag. Jeg har i Sinde at tage ud til Anna-Mathea med det Samme for at vise hende Brevet. Hun vil vist ogsaa blive glad.«

»Den Ulejlighed kan Du spare Dig, lille Boletta. Anna-Mathea og Fru Borck er paa en længere Udflugt i Dag og i Morgen med Hr. Martin, der, som Du véd, ligger paa Landet i Taarbæk. Han har været saa venlig at bede mig undskylde, at han ikke ogsaa kunde invitere mig, da han af Hensyn til Fru Borck maatte tage Frøken Ovesen med, som nok for Tiden er hendes Gæst. Naa, jeg vilde naturligvis gjerne have været i Frøkenens Sted. Men min Tid kommer nok. Tralala! Tralala!«

»Det var for Resten kjedeligt. Saa maa jeg øjeblikkelig hjem at fortælle det til min Mand. Han er ellers i Stand til allerede at lade spænde for.«

Imidlertid var Anna-Mathea — der næppe var kommen ud fra Hospitalet, før hun havde gjort Visit hos Hr. Martin — paa den omtalte Udflugt med

ham og begge de ovennævnte andre Damer. De havde tidlig paa Formiddagen taget Vogn i Helsingør og kjørte derfra over Hornbæk op til Nakkehoved, hvor de spiste til Middag hos Fyrinspektøren, en god Ven af Hr. Martin, der var bleven underrettet om deres Komme. Efter at de havde opholdt sig dér nogen Tid og gjort en lille Afstikker hen til en gammel Gaard, som det var Hr. Martins Hensigt at købe og lade ombygge — Anna-Mathea fandt, at dens Beliggenhed havde ikke saa lidt tilfælles med Egnen ved Gammel Ribe — tog de videre over Søborg til Tisvilde for med det Samme at aflægge et lille Besøg ved Helenekilden, da det netop var Dagen før Sct. Hans.

Solen stod allerede lavt i Synskredsen, da de omsider naaede over til Tisvilde By. De besluttede derfor at blive der om Natten, og gik først senere ud imod Kysten til Kilden og Graven. Hist og her holdt en fraspændt Vogn, en halv Snes Karle og Bønderpiger stod og gantedes paa en Mark, hvor en kroget Morlille gik omkring og solgte Brød til Landsbybørnene. Men forøvrigt var der Intet, som tydede paa nogen egentlig Sct. Hansdagsfestlighed. Henne paa Jordvolden ved Kilden, der skraanede stejlt ned imod Havet, laa en gammel værkbruden Mand med en Krykke mellem Benene — tilsyneladende den eneste, der endnu havde Tillid til Vandets helbredende Kraft.

Anna-Mathea trak sig uvilkaarlig lidt tilbage fra de Øvrige. Hun følte sig vemodig stemt og gik

over imod Helenegraven, der laa inde paa Marken, et lille Stykke fra Kilden. Kirkeklokkerne i de omliggende Landsbyer ringede netop Solen ned. Himlen var luerød langs Kysten og den iltfriske Havluft blandet med Kløverduft fra de nærmeste Enge.

Hun traadte ind gennem Laagen i det lave Stengjærde, der omhegner Graven, og saa', at der sad et ungt Fruentimmer gjemt der inde med et Barn ved Brystet. Hendes brogede Klædedragt stod i en mærkelig Modsætning til Ansigtets Bleghed og næsten gjennemsigtige Magerhed. De dybtliggende Øjne mindede om Gløder, og hun havde et mørkebrunt Modernærke paa den venstre Kind.

»God Aften! De har det nok ikke godt? De ser saa træt og saa forkommen ud,« tiltalte hun hende deltagende. Men den Anden svarede ikke. »Har De maaske gaaet langt og baaret paa den Lille?«

»Aa ja . . . nede fra Kulsvieregnen.«

»Hvorfor er De egentlig kommen her?«

»Jo, jeg skulde her op til Kilden med mit syge Barn. Og saa troede jeg desuden, at her var Marked, og at jeg maaske kunde samle mig et Par Skilling . . . Jeg har . . . jeg har ingen Mand.«

Anna-Mathea følte sig dybt rystet. Alle Uhlenhorstminderne stormede pludselig ind paa hende, og hun vendte Ansigtet bort.

»De maa ikke forsmaa en lille Gave!« sagde hun og lod sin Pengepung glide ned i Stakkelens Skjød. »Kan jeg senere være Dem til nogen Tjeneste, maa De gjerne lade mig det vide. Jeg

hedder Anna Johnsen og bor foreløbig paa Villa Strandlyst ovre ved Vedbæk.«

Lidt efter stod hun tankefuld ude paa Marken og saa' sig tilbage med en Mine, som om det var hendes egen Grav, hun lykkelig var undsluppen.

»Jeg tror ikke paa nogen Sct. Helene,« mumlede hun. »Men jeg tror paa Naaden. Og den vil jeg befale mig . . .«

Da hun omsider vendte sig for at fortsætte Gangen, fik hun Øje paa Hr. Martin, der traadte hende ene i Møde henne fra Kilden.

»Forstyrer jeg Dem, Frøken?« Hun rystede paa Hovedet. »Jeg skulde hilse fra Damerne og sige, at de gik ned til Stranden for at se efter Rav. Gaar De ikke med mig der ned?«

»Jo. Tak! Tak!« Hun støttede sig uvilkaarlig til ham, og de gik bort fra Graven, medens de friske Vindpust ude fra Havet satte Græsstraaene omkring dem i travl Bevægelse som Tusinder af smaa vajende Glædesvimpler.

»Se, nu tændes Blussene allerede langs Kysten!« sagde han dæmpet. »Det kommer mig underligt for, som om det er Højtidsblus.«

»Hvorfor ikke Bryllupsblus?« svarede hun og vendte sig imod ham med et glandsfuldt Blik.

»Jeg vidste ikke, om jeg maatte sige det.«

»Det kommer jo ogsaa ud paa ét, hvem af os der siger det.«

Han nikkede, paa samme Tid som han trykkede

hendes Haand. Og de gik stille og andagtsfulde ned imod Havet.

*

*

*

Der var stort Selskab paa Villa Strandlyst i Slutningen af Avgust. Hele den Johnsenske Familie var inviteret der ud af Fru Borck i Anledning af, at Faderen fra Ribe nylig var kommen til Kjøbenhavn med den yngste af Sønnerne og hans unge og smukke amerikanske Hustru.

Selskabet — som skulde spise til Middag der — var allerede samlet med Undtagelse af Grossereren. Ægteparret fra Amerika var kommet spaserende der til fra Skodsborg, hvor de boede paa Badehotellet, hvorimod Hr. Michaelsen havde givet Møde som sædvanlig, med Hustruen og Børnene pakkede sammen i Landaueren, ligesom ogsaa den anden af Svogrene, Hr. Martin, var kommen kjørende med Sønnen i sin egen Vogn. Gamlingen, den forhenværende Kjøbmand, havde allerede været der i Forvejen, da han var Datterens Gjest.

»Men hvor bliver Johnsen dog af?« tænkte Værtinden, der for anden Gang var gaaet frem foran Huset for at spejde efter ham. Hun tog sig fortræffelig ud, saaledes som hun stod der under Akacietræet i en lang, hvid ulden Kjole og fæstede en Vedbendgren i Haaret. »Det kan dog umulig være Forretninger, der holder ham tilbage i Dag, det er Søndag. Nu er jeg forøvrigt ogsaa snart kjed af hans Forretninger. Det skal han faa at vide.«

Hun vilde netop vende tilbage til de Øvrige, da hun tilfældig fik Øje paa en Cycle-Rytter, som kom pilende frem imod Villaen og tilsyneladende hilste ad hende med Kaskjetten.

»Hvem kan det dog være?« tænkte hun og gik hen til Havelaagen for des bedre at se ham. »Jeg kjender virkelig Ingen, der rider paa Cycle.«

»God Morgen, Frue!«

Et Udbrud af Glæde, og hun fo'r ud paa Vejen: Det var sandelig Grossereren.

»Men . . . jeg er aldeles forbavset . . . Jeg vidste ikke, De var Cyclist . . .«

»Det er ogsaa først nu, jeg er bleven det« — han svang sig i det Samme af Cyclen med ungdommelig Spændighed — »naturligvis for at overraske Dem.«

»Overraske mig . . .«

»Ja, og saa for at komme lidt lettere af Sted, naar Damperne nu snart begynder at knappe af paa Turene. Man har jo ikke Raad til at holde Kjøretøj som éns gode Svogre og maa ogsaa spare lidt paa Støvlesaalene.«

»Aa, De staar og snakker og tror nok, at De kan slippe for at blive taget ordentlig i Forhør. Maa jeg spørge: Hvorfor min Herre kommer saa sent?«

»Jeg forsikrer Dem, Frue: Det er Skrædderens Skyld.«

»Skrædderens!«

»Ja. Har De ikke lagt Mærke til Habitten.

Knæbenklæder, Jakke og Trøje . . . Hvad mener De? Kunde jeg ikke gjerne præsentere mig i Tivoli?»

»Jo vist, De er god . . . Men skynd Dem nu lidt . . . De er alle i Verandaen.«

Hun aabnede Havelaagen for ham, og han slap inden for med Cyclen.

»Jeg bliver vist nødt til først at gaa ind og klæde mig om.«

»Klæde Dem om! Hvorfor det? Det behøves saamænd ikke. Vi spiser ikke før Fem.«

»Men det lader, som om Fruen ikke rigtig vil kjendes ved mig . . .«

»Aa, vær De kun ved godt Mod!« afbrød hun ham med et Smil: »Jeg er ikke saa umenneskelig, som De tror.«

Det var et fornøjeligt Syn, der mødte ham, da han lidt senere traadte ind i Haven omme bag Huset. Midt ude paa Græsplainen gik Møbelhandlerens fire dukkeklædte Børn og legede »Munken gaar i Enge« med Johan Martin, medens deres yngste lille Søster, »den lille Anna-Mathea«, laa og sprællede halvnøgen i Sollyset lidt nærmere Verandaen, udenfor hvilken alle de Ældre sad fortrolig bænkedede under Vinløvs-rankerne.

»Hurra! Der er Onkel Skat . . . Og han har en Hjulhest med!« lød det fra Børnene, saasnart de fik Øje paa ham.

Nu var Legen endt, og baade Unge og Gamle ilede Grossereren i Møde.

»Men hvordan er det han ser ud?«

»Ja, det maa I nok sige, Børn,« stemte gamle Johnsen i med dem. »Han ligner jo en Vildmand.«

»Ha, ha, ha!« lo de alle sammen.

Grossereren saa' et Øjeblik ud, som om han tænkte paa at flygte; men Fru Borck stillede sig i Vejen, og alle Børnene kastede sig over ham . . . Der laa han i Græsset og væltede sig med dem under deres høje Fryderaab.

»Nej, at jeg skal blive Vidne til en saadan Lykke!« vedblev den gamle Johnsen. Han saa' sig uvilkaarlig om i Kredsen efter én, han rigtig kunde lade sin Glæde gaa ud over.

»Jeg haaber da, at Svigerfa'er ogsaa er glad ved mig?« Det var hans amerikanske Svigerdatter, der i det Samme kom gaaende med Hatten, som han havde glemt, og satte den paa hans hvidlokkede Hoved. Hun saa' ud til at være en energisk, fastbygget Person, der nok kunde egne sig til at være Hustru for en Mand som Peter-Olaf. Ansigtstrækkene røbede Aand og Skarpsindighed. Den gennemsigtige Kjole naaede hende højt op i Halsen, og Haaret var klippet ganske kort som en Drengs.

»Om jeg er glad ved Dig, Franciska? Ja, det kan Du tro!« svarede han og knugede hendes Haand saa eftertrykkelig, at hun uvilkaarlig udbrød:

»Man skulde tro, saadan som Svigerfa'er tager én i Haanden, at De var en Yngling endnu.«

»Ja, Gud bedre det, Franciska,« vedblev han med en Taare i Øjet. »Nej, jeg har gaaet for

meget igjennem, til at det ikke skulde kjendes paa mig. Men mine Børn har skaffet mig Oprejsning ved tidlig at tage ud iblandt Fremmede for at arbejde . . . ogsaa paa deres egen Opdragelse . . . Det er Noget, der lønner sig, mit Barn.«

Hun klappede ham paa Skulderen:

»De taler ligesom min Fa'er der hjemme i Amerika. Han siger, at det er Arbejdet og Opdragelsen, der sætter Jærn i Folk. Havde jeg ikke delt den Anskuelse, var jeg nok heller aldrig kommen til at skatte Deres Søn, saa meget som jeg gjør.«

»Hvad er det for Røverhistorier, Du staar og fortæller min Fa'er?« lød det samtidigt fra hendes Mand, der imidlertid var traadt hen til dem med Boletta under Armen. Han havde kjendelig faaet mer Fasthed i Huldet og Blikket, siden han tog til Amerika, og saa' i det Hele taget ud som en rigtig Yankee.

»Aa, jeg staar kun og beroliger ham lidt med Hensyn til Din fremtidige Opdragelse, min egen Peter.« Hun tog ham i det Samme ved Øret. »Er det en Maade at tale paa til éns Hustru.«

»Av!« Han skar ynkelig Ansigt. »Ja, I kan tro, at jeg har min Nød med den Else Skolemesters. Det vil nok komme til at gaa ud over mine syndige Rygstykker, naar hun først bliver ene om mig derovre i Amerika. Her kan man dog, naar det kniber, faa lidt Undsætning af Familien.«

»Jeg synes, Hr. Johnsen, at De hellere maatte blive her hjemme og lade Deres merkantile Evner

komme Deres Fædreland til Gode,« indvendte Fru Borck. »Hyad siger De f. Eks. til at blive Associe i en commerce d'argent som min?«

»Nej, det vilde dog vist være Noget, som passede bedre for min Bro'er. Maaske kunde vi da slaa os sammen om hans øvrige Forretning — og maaske om den amerikanske med.«

»Det er rigtigt, Johan!« hørte de Grosserereren raabe henne fra Plainen til Johan Martin, der allerede var i Færd med at forsøge sig paa Cyclen. »Hold ham fast, Anna-Mathea! Det er en Gut, Du faar Fornøjelse af. Han lærer jo i en Haandevending, hvad en Anden har brugt mer end en Time til.«

»Hvor længe vil De egentlig blive liggende dér, Højstærede?« spurgte Fru Borck og gik rask hen imod ham, medens det øvrige Selskab fjærnede sig lidt for at se Hr. Martin og Anna-Mathea lære deres Søn at ride.

»Om Forladelse!« Han sprang hovedkulds op. »Det er Deres egen Skyld, Frue, at jeg opfører mig saa ungdommelig.«

»Skal det være en Beskyldning, maa jeg spørge?«

»Nej, en Fortjeneste! En Ros!« Han gik op og ned foran hende, medens Øjnene lyste og Brystet svulmede under den lette Sportsdragt. »Ja, se De kun paa mig. Det er dog Ungdom, Sundhed og Hjærtevarme, man trænger til . . . Nu mærker jeg det først, ihvor megen Sygdom og Sorg jeg har haft der hjemme . . . Jeg har gaaet der i den daglige Trædemølle og spundet mig ind i et Væv af filistrøse

Beregninger over alle Slags Kjøbmandsvarer for om muligt at blive en holden Mand og min Families Støtte. Og hvad er det saa dog, naar éns Sind bliver gammelt før Tiden? Eller saalænge Hjærtet endnu ikke har fornummet, hvad der dog er et Menneskes og Tilværelsens højeste Kraft? Men nu vil jeg være ung, ung som Vaardagen forleden der ovre i Tryggerød Skov. Og naar jeg føler, jeg er bleven det . . . naar jeg først har faaet alle spidsborgerlige Nykker luftet ud af Sindet, og mit Hjærte er blevet saa fuldt af Kjærlighed og Længsel efter Dem, at det sætter ud over alle Hensyn . . . ja, da kan det nok være, at jeg en Dag kommer pilende her ud til Dem paa min Hjulhest og siger: Her er jeg . . . Vil De have mig?»

»Ah! Slap det saadan ud!« lo hun og gik hen og tog ham under Armen. »Nej, nu har jeg ventet længe nok paa Dig, min Ven. Det er vist det Sikreste, at jeg faar Haand i Hanke med Dig med det Samme. Du var ellers i Stand til at løbe fra mig.«

Han sløg Armen om hendes Liv:

»Tak, kjære Agnes! Jeg vilde nok ogsaa have været ilde faren ved min Rytter-Debut saa vel som fredeles, hvis Du ikke havde villet kjendes ved mig. Blot Tanken derom kan faa mig til at grue — saa megen ulykkelig Kjærlighed har jeg været Vidne til. Men for Resten maa Du ikke tro, efter hvad jeg nylig har fortalt, at jeg ikke har i Sinde at

bruge mine Kræfter ogsaa for Fremtiden! Ja, for jeg føler, at jeg har Kræfter.«

»Vær rolig, min Ven! Jeg skal ikke tage dem fra Dig. Der gives da heldigvis mange andre Maader at virke paa for en talentfuld Handelsmand foruden at gjøre Omsætning i Kul eller — Guld.«

»Jeg tror, at vi forstaar hinanden,« svarede han med en Mine som en Sejrvinder. Og de gik Familie-Karavanen i Møde Haand i Haand.

